

Библиотека

КАМЕЯ

фантастика

РОДЖЪР

ЗЕЛАЗНИ

ДЖЕК
ОТ СЕНКИТЕ

РОДЖЪР ЗЕЛАЗНИ ДЖЕК ОТ СЕНКИТЕ

Превод: Юлиян Стойнов

chitanka.info

1

Това се случи, когато Джек, чието име чуваха сенките, пристигна в Иглес, в земите на Здрача, за да посети Адските Игри. Тъкмо там го видяха за първи път, докато разглеждаше замислено Адския Пламък.

Всъщност Адския Пламък е изящно гравирана урна от сребристи огньове, върху чийто сияещи пръсти се крепи рубин с размер на юмрук. Пръстите стискат рубина с невероятна сила, което не му пречи да озарява околността с хладна червеникава светлина.

През този ден Адския Пламък бе изваден на показ, за да му се любуват всички присъстващи, ала самият факт, че бяха видели Джек край него, бе достоен за известно безпокойство. Току що пристигнал в Иглес, отпърво го зърнаха да се скита по озарените от опушени фенери коридори, сред многолюдните тълпи зяпачи, които се носеха като мудна река към изложбения павилион. Двамината, които го разпознаха, се наричаха Смадж и Квазер, дошли тук на свой ред за да си съперничат за този безценен трофей. Те незабавно потърсиха Разпоредителя на Игрите, за да го уведомят за случката.

Смадж пристъпваше от крак на крак и придръпваше нервно мустаци, докато очите му се наляха със сълзи и той започна да премигва. Едва тогава ги втренчи във своя спътник Квазер — коса, очи, плът все в еднакво сив оттенък — за да избегне пронизващия поглед на Бенони, Разпоредителя на Игрите, чиято воля бе закон по тези места.

— Какво искате вие двамата? — попита ги той.

Смадж продължи да го зяпа и да си дърпа мустаците, докато накрая Квазер реши да вземе нещата в свои ръце.

— Трябва да ви съобщим едно нещо — рече той.

— Това го чух. Казвай нататък.

— Разпознахме един, чието присъствие тук е особено обезпокоително.

— Кой?

— Преди да ви кажа, трябва да отидем на някое осветено място.

Разпоредителя на Игрите завъртя глава и втренчи кехлибарените си очи първо в единия, сетне в другия.

— Ако това е някаква шега... — поде той.

— Не е — прекъсна го Квазер без да мигне.

— Добре, тогава. Последвайте ме. — Той въздъхна, завъртя копринената си оранжево-зелена пелерина, обърна се и пое към ярко осветената палатка.

Вътре отново ги погледна.

— Тук достатъчно светло ли ви е?

Квазер се огледа.

— Да — кимна той. — Той няма да ни чуе тук.

— За кого говорите? — настоя Разпоредителя на Игрите.

— Познавате ли един, когото наричат Джек и който винаги чува името си, ако е произнесено в сенките?

— Джек от Сенките? Крадецът? Да, чувал съм много истории.

— Тъкмо затова пожелахме да разговаряме на някое ярко осветено място. Той е тук. Само преди няколко минути двамата със Смадж го видяхме. Разглеждаше Адския Пламък.

— О, Божичко! — възкликна уплашено Разпоредителя на Игрите. — Той ще го открадне!

Смадж престана да суче мустаци и кимна няколко пъти подред.

— ...А пък ние дойдохме, за да го спечелим — изръмжа той. — Няма да можем, ако го открадне.

— Трябва да го спрем — заговори Разпоредителя на Игрите. — Какво, според вас, да сторя?

— Думата ви е закон тук — рече Квазер.

— Вярно... Може би не е зле да го прибера в някоя килия, докато свършат Игрите.

— В такъв случай — подметна Квазер, — постарайте се мястото да е лишено от всякакви сенки. Казват, че било изключително трудно да бъде задържан — особено в присъствието на сенки.

— Но тук навсякъде има сенки!

— Така е. Това е основната пречка, да бъде заловен и затворен.

— В такъв случай нито ярките светлини, нито пълната тъмнина са подходящо решение.

— Ако всички светлини не бъдат нагласени под строго определен ъгъл — произнесе Квазер — той пак ще може да създаде сенки, от

които да се възползва. В мрака пък, му е достатъчна съвсем дребна светлинка, за да се сдобие с каквото му е нужно.

— И каква сила черпи от сенките?

— Не зная някому да е известно това.

— Той е обитател на Тъмната страна, нали? Не е човек.

— Според някои идва от Здрача, но близо до Мрака — там, където винаги има сенки.

— Все си мисля, дали няма да е най-добре, ако го изпратим на пътешествие в Торните Ями на Гливе.

— Страшничко... — рече Смадж и се изкиска зловещо.

— Елате да ми го посочите — нареди им Разпоредителя на Игрите.

Тримата напуснаха палатката. Небето над тях бе сиво, на изток се променяше в сребристо и ставаше съвсем черно на запад. Звездите пронизваха мрака над веригата от сталагмитни планини. Облаци нямаше.

Пресякоха озарения от светлините на факлите тунел и свърнаха право към павилиона на Адския Пламък. За миг далеч на запад, в граничните земи, където пустеят светилищата на безпомощните богове, проблесна светкавица.

Когато приближиха входа на павилиона Квазер докосна Бенони по ръката и кимна. Разпоредителя на Игрите проследи посоката на погледа му до мястото, където стоеше висок и слаб мъж, облегнат на една колона. Косата му беше черна, лицето почти мургаво, а чертите орлови. Носеше сив мундир, заметнат с лъскаво черно наметало. Пушеше някакви треви от Тъмната страна, смачкани в лулата, от която се вдигаше призрачно-синкав облак.

Бенони го разглежда известно време, завладян от странното чувство, което изпитваха всички хора, когато се изправяха срещу създание, родено не от майчина утроба, а от някакъв непонятен напън на тъмните земи, в онези места, които хората отбягваха.

Той преглътна веднъж, сетне рече:

— Добре. Можете да си вървите.

— Бихме искали да помогнем... — поде Квазер.

— Вървете си, казах!

Той ги проследи с поглед и промърмори:

— Довери се на единия, да предаде другия.

После отиде да повика стражата и нареди да вземат всички фенери, които им бяха под ръка — събраха се няколко дузини.

Джек склони да придружи стражата без съпротива и възражения. Заобиколен от цяла тълпа въоръжени мъже и поставен в самия център на ярко осветения кръг, той кимна невъзмутимо и последва заповедите им без да произнесе нито дума.

Отведоха го право в палатката на Разпоредителя, която също грееше. Избутаха го пред масата, зад която седеше Бенони. Стражите го наобиколиха, вдигнали своите фенери и поглъщащи сенките огледала.

— Името ти е Джек — поде Разпоредителя.

— Не го отричам.

Бенони втренчи поглед в черните очи на мъжа. Те не трепваха. Нито пък помръдваха клепачите му.

— ...Понякога те наричат и Джек от Сенките. — Последва мълчание. — Е?

— Хората измислят всякакви имена — отвърна Джек.

Бенони извърна поглед.

— Доведете ги — нареди той на един от стражите.

Войникът се втурна да изпълнява заповедта и не след дълго се върна със Смадж и Квазер. Джек им хвърли небрежен поглед и лицето му остана равнодушно.

— Познавате ли този човек? — попита Бенони.

— Да — рекоха едновременно двамата.

— Само че грешите, като го наричате човек — продължи Квазер, — защото той е обитател на Тъмната страна.

— Кажете му името.

— Наричат го Джек от Сенките.

Разпоредителя на Игрите се усмихна.

— Истина е, че хората измислят всякакви имена — рече той, — но в твоя случай попадаме на странно съвпадение. Аз съм Бенони, Разпоредител на Адските Игри, а ти си Джек от Сенките, крадецът. Обзалагам се, че си дошъл тук, за да откраднеш Адския Пламък. — Отново последва мълчание. — Не е необходимо нито да се съгласяваш, нито да го отричаш — продължи той. — Твоето присъствие тук е достатъчно показателно за намеренията ти.

— Може да съм решил да участвам в Игрите — подхвърли Джек.

Бенони се изсмя.

— Разбира се! Разбира се! — тресеше се той докато бършеше сълзите си с крайчеца на дългия си ръкав. — За съжаление не сме организирали състезание по крадене, та ни липсва категория, в която да те включим.

— Отнасяте се с предубеждение към мен — а това не е справедливо — отбеляза Джек. — Дори и да съм този, за когото ме вземате, не съм извършил никакво престъпление.

— Засега... — добави Бенони. — Но Адския Пламък е ужасно примамлив, нали?

За миг в очите на Джек се озариха от вътрешна светлина и на устните му изгря неволна усмивка.

— Малцина не биха се съгласили с вас — произнесе той.

— И ти си дошъл тук за да го спечелиш — по твой начин. Известен си като най-опасния крадец, обитателю на Тъмната страна.

— Това изключва ли възможността да съм само скромен зрител, дошъл да се порадва на празненството?

— Да — когато става дума за Адския Пламък. Той е безценен, за него жадуват с еднаква сила обитатели на дневната и Тъмната страна. Като Разпоредител на Игрите не мога да позволя да се навърташ в близост до него.

— Това й е лошото на нездравата репутация — поклати глава Джек. — Каквото и да правиш, все в теб се съмняват.

— Я стига! Смяташе ли да го откраднеш?

— Само глупак би отговорил с „да“.

— Значи не трябва да чакам честен отговор от теб.

— Ако под „честен отговор“ разбирате да кажа онова, което искате от мен, тогава бих заявил, че сте прав.

— Завържете му ръцете зад гърба — извика Бенони.

Така и сториха.

— Колко живота имаш, обитателю на Тъмната страна? — попита го Разпоредителя.

Джек не отговори.

— О, хайде де! Всеки знае, че вие от Тъмната страна притежавате повече от един живот. Ти колко имаш?

— Никак не ми се нрави този разговор — прецеди Джек.

— Е, няма да си мъртъв вечно, я.

— Дълъг е обратният път от Торните Ями на Гливе на Западния Полюс на света. Понякога са нужни години за да се образува новото тяло.

— Значи и друг път си бил там?

— Да — кимна Джек, проверявайки здравината на въжетата — и предпочитам да не попадам отново.

— В такъв случай признаваш, че имаш най-малко още един живот. Чудесно! Поне няма да изпитвам угризения, когато наредя незабавната ти екзекуция...

— Почакайте! — извика Джек, отметна глава и показа белите си зъби. — Това е нечувано, та аз не съм извършил нищо нередно. Добре, да го забравим. Дали наистина съм дошъл за да открадна Адския Пламък или не — очевидно вече не съм в състояние да го сторя. Освободете ме и аз ще премина в доброволно изгнание за времето на Игрите. Дори няма да влизам в Здрача, ще си остана в Мрака.

— И какви гаранции имам за това?

— Моята дума.

Бенони отново се изсмя.

— Думата на един обитател на Тъмната страна, прочут герой от криминалния фолклор? Не, Джек. Не виждам друг начин да осигуря безопасността на трофея, освен твоята смърт. И тъй като тя е по силите ми — ще го направя. Писарю! Отбележи, че взех решение именно в този час.

Някакъв изгърбен старец, с лице, покрито от гъста мрежа разнообразни по дълбочина бръчки, измъкна закривена перодръжка и взе да скрибуца по листа с нея.

Джек се изправи в пълен ръст и фиксира Разпоредителя на Игрите с присвити очи.

— Смъртни човече — поде той, — ти се боиш от мен защото не ме разбираш. Като жител на Дневната страна имаш само един живот и когато го изгубиш, няма да получиш втора възможност. За нас, обитателите на мрака, се казва, че не притежаваме души, каквито вие твърдите, че имате. Затова пък живеем много пъти, чрез способности и средства, които вие не владееете. Смея да заявя, че си намислил да ме лишиш от един от моите животи, подтиквам от завист. Знаеш ли обаче, че за нас смъртта е също толкова тежко преживяване, колкото и за вас...

Разпоредителя на Игрите сведе поглед.

— Това не ме... — започна той.

— Приеми предложението ми — прекъсна го Джек, — за отсъствие по време на Игрите. Изпълниш ли обаче докрай решението си, бъди сигурен, че накрая ти ще загубиш.

Гърбушкото спря да пише и погледна въпросително Бенони.

— Джек — рече Разпоредителя, — ти наистина дойде за да го откраднеш, нали?

— Разбира се че да.

— Защо? Не можеш да го продадеш. Всички го знаят.

— Сторих го заради един приятел, пред когото съм в дълг. Той го пожела, за да му се радва. Освободи ме, а аз ще му кажа, че съм се провалил — което не е далеч от истината.

— Не го правя, за да предизвикам гнева ти, когато се върнеш...

— Това, което предизвикваш, ще надхвърли далеч и най-страшните ти опасения — ако ми осигуриш подобно безсмислено пътешествие.

— ...но въпреки всичко, като човек, носещ определена отговорност, аз нямам право да се доверя на някого, когото още наричат и Джек Лъжеца.

— Значи думата ми не значи нищо за теб?

— Боя се, че не. — Той се обърна към писаря. — Продължавай нататък...

— ...Нито пък заплахите ми?

— Виж, те малко ме безпокоят. Но аз трябва да избирам между твоето отмъщение — отложено с няколко години — и наказанието, което ще се стовари върху мен незабавно, ако позволя да бъде откраднат Адския Пламък. Опитай се да разбереш положението ми, Джек.

— Май те разбирам — кимна другият и извърна глава към Смадж и Квазер. — И вие, чакали такива, също няма да бъдете забравени!

Смадж погледна към Квазер и пухкавият дебеланко се усмихна.

— Кажи го на нашия покровител, Повелителя на Прилепите — рече той.

Лицето на Джек се изпъна, когато споменаха името на неговия заклет враг.

И тъй като магията действа по-бавно в Здрача, откъдето започва царството на науката, измина може би половин минута преди първият прилеп да влезе в палатката и да се спусне над тях. А през това време Квазер добави:

— Ние си съперничим под знамето на Прилепа.

Смехът на Джек бе секнат от появата на летящото създание. Веднага щом го видя той сведе глава и стисна зъби.

Тишината, която последва, бе нарушена единствено от дращенето на перото.

— Така да бъде — рече накрая Джек.

Отведоха го в средата на двора, където го очакваше едър мъж, когото всички наричаха Веселия палач, подпрян на огромна секира. Джек отмести поглед встрани и облиза нервно устни. Ала очите му бяха привлечени неумолимо от бляскавото острие.

Преди да го подканят да коленичи пред дръвника, въздухът край него внезапно се изпълни с цял рояк черни кожени стрели, в които той разпозна прилепи. Повечето от тях идеха от запад, но се движеха твърде бързо, за да улови сенките им.

Той ги прокле, осъзнал, че ги е изпратил не друг, а неговият враг, за да се присмее на нелепия му край.

Обикновено успяваше, когато се касаеше за кражба. Сега обаче беше подразнен от факта, че трябва да изгуби един от животите си заради най-обикновена немарливост. Не беше кой да е, та да си го позволи...

Той коленичи и положи глава.

Докато чакаше, замисли се дали е вярно, че главата оставала в съзнание още няколко секунди, след като бъде отделена от тялото. Помъчи се да прогони тази мисъл, но тя неизменно се връщаше.

А може би не става дума за немарливост? — хрумна му неочаквано. Дали пък не е било клопка, хитро скроена от Прилепите?

2

Тъмнината бе разсечена от тънички, едва забележими линии — бели, сребристи, сини, жълти, червени — повечето прави, някои леко потрепващи. Те пресичаха цялата завеса на мрака и някои бяха по-ярки от останалите...

Все по-бавно и по-бавно трептяха...

Ето че престанаха да наподобяват гъста пътна мрежа или сложно заплетена паяжина.

Бяха като дълги тънки пръчки — сетне колони — и накрая стълбове от светлина...

После изчезнаха и останаха само премигващи ярки точки...

За един неопределено дълъг период от време той не можеше да откъсне недоумяващ поглед от светлинките в небето. Едва след това някъде от дълбините на съзнанието му изплува думата „звезди“ и очите му се озариха от вътрешен блясък.

Тишина и никакви възприятия, освен картината на звездното небе...

След неопределено дълго време, той почувства че пропада — сякаш летеше надолу в някаква бездна, постепенно изпълвайки се със съдържание, докато накрая осъзна, че всъщност лежи по гръб вперил поглед нагоре и отново е такъв, какъвто е бил.

— Аз съм Сенчестия Джек — произнесе той, все още неспособен да помръдне.

Нямаше никакво понятие къде лежи и как е попаднал в това място на тъмнина и звезди. Усещането му се струваше познато, като нещо, което вече бе преживявал — макар и много отдавна.

От сърцето му отново бликаше топлина и заливаше тялото му, засилвайки различните усещания. И изведнъж си спомни.

— Проклятие! — бе първата дума, която произнесе, тъй като заедно с възвръщането на съзнанието и възстановяването на обонянието, дойде и представата за това къде се намира.

Беше в Торните Ями на Гливе, на Западния Полюс на Света, в царството на злия Барон Дрекхайм, през което трябваше да преминат всички възкръснали.

Малко по-късно осъзна, че лежи върху неголяма купчина отпадъци, в средата на езеро от нечистотии. Засмя се, при мисълта, че и обитателите на Тъмната страна, както и хората от дневната, започват и свършват живота си по един и същи начин — сред изпражнения и разлагаща се плът.

Когато най-сетне успя да раздвижи дясната си ръка, той започна да масажира шията си. Не усещаше болка, но отново се върна споменът за ужасните последни секунди от предишния му живот. Колко ли време е изминало от тогава? Поне няколко години, рече си той. Така бе предния път. Той потрепери и се помъчи да прогони мисълта за онзи неизвестен момент, когато щеше да изгуби и последния си живот. Треперенето се засили и скоро цялото му тяло му се тресеше неудържимо. Той изруга заради липсата на дрехи, които или се бяха разпаднали заедно с предишното му тяло, или — далеч по-вероятно — се бяха износили до парцали върху гърба на някой нещастник.

Надигна се бавно, поемайки въздух жадно и с пълни гърди. Изведнъж откри, че стиска в шепата си някакъв яйцевиден камък, замахна и го запрати надалеч. Не виждаше за какво може да му послужи, след като процесът на възкръсване вече бе приключил.

Изток бе във всички посоки. Той се озърна, стиснал зъби до болка, избра един път, който смяташе за най-безопасен и тръгна.

Не знаеше колко време ще му отнеме за да стигне брега. Макар очите му да тънеха в сенките на веждите, все още нямаше никакви истински сенки, с които да се посъветва.

Какво всъщност е времето? Една година се равнява на пълната обиколка на планетата около слънцето. По-малките периоди на годината могат да се определят във връзка с другите движения на планетата... или движенията на нейните обитатели.

За Джек, четирите годишни колебания на Здрача представляваха сезоните. Вътре в тези пасажи от време точните дати се определяха винаги с помощта на звездите — които неизменно грееха на небето — и чрез прилагането на магичните принципи да бъдат установени настроенията на направляващите ги божествени сили. Той знаеше, че

обитателите на Дневната страна разполагат с механични и електрически устройства за измерване на времето, защото бе откраднал няколко такива. Ала след като се оказаха напълно безполезни на Тъмната страна, тъй като отказваха да функционират, той бе принуден да ги подари на момичетата от една страноприемница, убеждавайки ги, че били амулети с огромна контрацептивна мощ.

Гол и миришещ неприятно, Джек достигна брега на това мрачно и безмълвно място. След като си пое дъх и посъбра сили, той отново продължи на изток.

Местността ставаше все по-стръмна, често се налагаше да заобикаля обширни локви с нечистотии. Цели реки от мърсотия шуртяха наблизко в посока към езерото, от средата на което бе поел, тъй като според преданието всички нечистотии рано или късно се събират в Гливе. От време на време изригваха фонтани, стигаха нависоко и го опръскваха от горе до долу. Земята под краката му бе нашарена от безброй цепнатини и процеци, от които се стелеше жълтеникав дим с мирис на сяра. Той стисна гнусливо нос и взе да се моли на божествата, които бе избрал за свои покровители. Съмняваше се молбите му да бъдат чути, тъй като не вярваше боговете да съсредоточат вниманието си върху някой, попаднал в най-миризливата част на света.

Той спря, отново за да си поеме дъх. Теренът наоколо продължаваше да се издига и не след дълго се мярнаха първите щръкнали през почвата скални късове. Все още треперещ от студ, той се запровира между тях. Беше забравил — съвсем преднамерено — много от неприятните черти на това място. Дребни, заострени камъчета се впираха в стъпалата му и той си даваше сметка за кървавата диря, която оставяше зад себе си. Долавяше и приглушения тропот от многобройните пухкави крачета на животните, които излизаха за да ближат кръвта му. Не поглеждаше назад, защото казваха, че носело лош късмет да се озърташ по тези места.

Както обикновено почувства дълбоко съжаление заради безсмислената загуба на кръв от поредното ново тяло, с което съвсем наскоро се бе сдобил. Ала съвсем скоро почвата под краката му стана почти гладка и той продължи напред, като премина в лек тръс. По-късно забеляза със задоволство, че шумът зад него бе утихнал.

Когато стигна по-високо, вонята започна да намалява. Помисли си, че не е изключено причина за това да е притъпеното му от постоянното дразнене обоняние. Този факт, колкото и незначителен на пръв поглед, го накара да се замисли върху състоянието на своето тяло — освен, че беше мръсен, уморен и изтощен, едва сега осъзна, че е гладен и жаден.

Борейки се със спомените си като с натрапчиво отваряща се врата, той се помъчи да възстанови колкото се може повече от предишните си пътешествия из Гливе. Ала колкото и да се озърташе, колкото и да се ровеше, не намираше нито едно познато местенце, по което да се ориентира.

Докато заобикаляше ниска горичка от метални дръвчета той изведнъж осъзна, че никога досега не беше попадал тук.

Сигурно на мили наоколо нямаше да открие и капчица чиста вода. Само изключителен късмет щеше да го отведе при някоя локва от последния дъжд... ала по тези места валеше толкова рядко. Това бе земя на нечистотии, непознаваща свежестта на дъжда. „Защо да не опитам някое дребно вълшебство за предизвикване на дъжд? — помисли си той. — Нещо, което няма да събуди ничие подозрение. Само че, както наоколо няма никакви сенки, ще съм лесна плячка за всеки. Открийт ли ме, има две възможности — или ще ме превърнат в роб, или ще ме убият, което означава пак да се върна в Торните Ями. По-добре да вървя, докато почувствам, че ще издъхна от жажда и едва тогава да повикам дъжд.“

По-късно някакъв неестествен предмет в далечината привлече погледа му. Доближи го предпазливо и установи, че е два пъти по-висок от него, а на ширина е колкото разперените му ръце. Беше от камък, но с гладко полирана повърхност. Върху предния му край с едри букви бе издълбано следното послание:

ДОБРЕ ДОШЪЛ, РОБЕ.

Отдолу се мъдреше Великия Печат на Дрекхайм.

При вида му Джек изпита огромно облекчение, защото е добре известно макар и на малцина — на онези, които бяха съумели да избегнат насилствената служба при Барона и с които Джек след това бе

разговарял — че подобни стълбове се издигат в най-слабо охраняваните места на неговото царство. Предполагаше се, че всеки беглец, който ги види, ще поеме по заобиколен път или ще свърне обратно и така ще попадне в някой друг район, където шансовете да бъде заловен са далеч по-големи.

Джек го подмина смело и дори бе готов да го заплюе презрително, ако устата му не беше пресъхнала.

Колкото по напредваше, толкова повече се топяха силите му и все по-трудно се изправяше след всяко поредно подхлъзване. Даваше си сметка, че е пропуснал поне няколко периода за сън. Ала нито веднъж не зърна някое подходящо за отдих място.

Почти невъзможно бе да държи очите си отворени. Стреснат от поредното препъване той осъзна, че от известно време върви със затворени очи, унесен в дрямка. Местността наоколо му се струваше съвършено непозната. Все пак последното го обнадежди достатъчно за да намери сили и да продължи.

Онова, което съгледа малко по-нататък, го зарадва, сякаш бе видял самите райски двери, защото и осъзнаваше, че няма сили да продължи.

Това бяха няколко огромни каменни блока, струпани в основата на невисока скала, зад която започваше нов хълм. Заобиколи ги, като се придвижваше съвсем предпазливо и се оглеждаше и за най-малките признаци на живот.

След като не откри такива, той се пхна под каменните плочи. Придвижи се напред, докъдето му стигаха силите — и докъдето позволяваше теренът — а когато стигна там, отпусна се на земята и мигновено потъна в сън.

Нямаше никакъв начин да определи колко време бе изминало, когато нещото дойде да го събуди. Почувствал близостта му, той направи отчаяно усилие да прогони мъглата на съня и да изплува обратно в действителността.

Веднага след това почувства устните ѝ върху шията си и лекото докосване на косите ѝ по голото си рамо.

Остана да лежи още няколко секунди неподвижно, докато призоваваше на помощ последните остатъци от сила. После я сграбчи за косата с лявата си ръка, а дясната му се плъзна край тялото ѝ. Първо я отдели от себе си и се претърколи на една страна, вече разбрал какво

трябва да направи. Главата му се люшна напред с бързина, каквато не очакваше от себе си.

След като приключи, той избърса устни, изправи се и погледна надолу, към застиналото тяло.

— Нещастен вампир — прошепна той. — В теб е имало съвсем малко кръв, ето защо си жадувал за моята, ала не ти стигнаха силите да я изпиеш. Аз също бях отпаднал... и жаден. Всеки от нас направи това, което трябваше.

Облечен в черна риза, наметало и тесни ботуши — взети от последната жертва, Джек продължи да се изкачва нагоре, като все по-често пресичаше поляни с почерняла трева, която се усукваше около краката му, опитвайки се да го спре. От опит знаеше, че най-доброто решение в този случай е да ускори крачка. Нямаше никакво желание да се превръща в тор за тревите.

Най-накрая съгледа една дъждовна локва. Вместо да я доближи, той се притаи недалеч от нея и в продължение на няколко часа наблюдава околността. Мястото изглеждаше подходящо за клопка. След като се увери, че наблизо не са разположени никакви постове, той се приближи до локвата, огледа я внимателно, накрая се надвеси и пи жадно. Отдъхна си, пи отново, пак си почина и продължи да утолява жаждата си. Когато спря задъхан, съжали, че няма никаква възможност да вземе останалото със себе си.

Все пак използва възможността да отмие и мърсотията от тялото си.

По-късно мина покрай храсталак от цветя, които приличаха на виещи се отровни змии — а може би действително бяха отровни змии, защото съскаха и протягаха главите си към него.

Спа още два пъти, преди да се натъкне на следващата локва с дъждовна вода. Тази обаче беше охранявана, та се наложи да прибегне до цялата си ловкост и умение, за да утоли жаждата си. Заедно с това се сдоби със сабята на задремалия пазач и тъй като немарливецът повече нямаше да се нуждае от нея, прибави към трофеите си торбата с хляб, сирене и манерка вино, както и още един кат почти сухи дрехи.

Храната погълна почти веднага. Ограниченото й количество и фактът, че наблизо не виждаше никакъв кон, го наведоха на мисълта, че вероятно в съседство е поставен още един пост и че свежата смяна

трябва да пристигне не след дълго. Джек изпи виното на един дъх и напълни манерката с вода, проклинайки миниатюрния ѝ обем.

И тъй като не забелязваше наоколо подходящи цепнатини, където да се скрие, реши да продължи.

Напълно отвикнал от твърда храна, стомахът му продължаваше да се бунтува, но това не го безпокоеше. По пътя събра дребни остри камъчета, тъй като бе забелязал, че местността бе обитавана от малки, чевръсти гризачи. Надяваше се да повали поне един. Ала се оказаха твърде бързи, или пък той бе прекалено бавен. За късмет сред камъчетата намери и два кремъка и сега вече поне можеше да прави искри.

Докато се скиташе из околностите, дочу шум от копита, но конникът не препускаше в неговата посока. Знаеше, че е навлязъл дълбоко в царството на Дрекхайм и се чудеше към коя от границите да поеме. Безпокоеше се само да не излезе в близост до Високия Зандан, този център на могъщество, обитаван от Повелителя на Прилепите.

Накрая вдигна глава и отправи поредната си гореща молба към звездите — без да е уверен, че някой ще го чуе.

Колкото повече се катереше, пълзеше и прокрадваше, толкова по-силна ставаше омразата му. Дори гладът не бе в състояние да я заглуши.

Смадж, Квазер, Бенони, Веселия палач и Повелителя на Прилепите...

Един по един ще ги открие и ще им отмъсти — започвайки от най-незначителния и приключвайки с най-могъщия — който вероятно и сега беше някъде наблизо и едва ли подозираше присъствието му.

Толкова близо, че бе опасно дори да мисли за него.

Следващия път, когато заспа, сънува, че отново е в Торните Ями. Сега обаче го бяха оковали, за да остане — съвсем като великия Морнингстар, който седи вечно при Вратите на Зората — в това място завинаги.

Пробуди се окъпан в пот, въпреки, че въздухът бе студен. Стори му се, че отнякъде отново полъхва отвратителната воня, която бе оставил зад себе си преди часове, или дни.

Трябваше да мине известно време, преди да намери сили да се храни — с остатъците в торбата.

Ала омразата не стихваше, дори растеше — тя го подхранваше със сила. Тя утоляваше жаждата му, или го караше да я забрави. Подканваше го да върви напред и напред, без да мисли за почивка.

А Джек с наслаждение обмисляше края на всеки един от тях. Виждаше нагорещени железа и щипци, пламъци и пранги. Чуваше писъците и молбите им. Оковани някъде в подземията на съзнанието му, те се гърчеха, окъпани в кръв, бълващи жлъчка, облени в сълзи, които той щеше да изтръгва от тях преди да им позволи да умрат.

...В едно не се съмняваше — болката, която го измъчваше, не бе родена в изтощеното му тяло, а от наранената гордост. Да им се даде толкова лесно, да бъде задържан така непредвидено, премахнат толкова неочаквано — все едно бяха смачкали някое досадно насекомо. Бяха се отнесли с него, сякаш не беше сила от Тъмната страна, а най-обикновен крадец!

Това бе причината да си представя всички тези ужасяващи изтезания, вместо да жадува за възмездие на върха на сабята. Бяха го оскърбили с недостойния начин, по който го отстраниха. Ако бяха постъпили иначе, сигурно нямаше да е толкова разгневен. Вина за всичко това носеше само и единствено Повелителя на Прилепите — и той щеше да плати най-страшната цена.

Омразата го караше да бърза напред. Топлеше го, но това не му попречи да почувства, че наоколо става все по-студено. Дали не беше заради факта, че се изкачваше все по-нагоре.

Не след дълго се изтегна по гръб на една скала и се загледа в черната сфера, която закриваше звездите в средата на небосвода. Сферата беше фокусът на силите, които подкрепяха Щита — намираше се точно на противоположния край на осветената страна и за състоянието ѝ се грижеше постоянно. Къде бяха сега седемте Сили от списъка в Книгата на Древните, чийто ред бе да изпълняват дълга си към Щита? Каквито и дребни свади да вълнуваха ежедневието им, нито една Сила нямаше право да пренебрегва дълга си към Щита, когато от това зависеше съдбата на целия свят. Джек също бе изпълнявал този дълг — всеки път, когато му дойдеше реда и дори веднъж заедно с Повелителя на Прилепите.

Копнееше да пробва с някоя магия, която щеше да му позволи да надзърне в текущата страница на Книгата на Древните, за да види изписаните там имена. Хрумна му, че едно от тях може и да е неговото.

Но не — щеше да чуе името си веднага щом се бе пробудил в Торните Ями. Сигурно е някой друг, реши Джек.

Той наостри всички вътрешни сетива и изведнъж почувства всепронизващия хлад на космическото пространство, който се прецеждаше покрай единия край на Щита. Пробивът все още бе в съвсем ранен стадий, но колкото повече време изминаваше, толкова по-трудно щеше да бъде затварянето му. Въпрос твърде важен, за да бъде излаган на каквито и да било рискове. Изкованият от заклинания Щит предпазваше Тъмната страна от сковаващия мраз на Вечнозимата също толкова сигурно, колкото и силовите полета на обитателите на Дневната страна я запазваха от безмилостния жупел на слънцето. Джек притъпи вътрешните си сетива за всепронизващия космически хлад.

Не мина много време и той най-сетне успя да повали едно дребно, косматото същество, което го разглеждаше с любопитство, приклепало на издаден камък. Одра го, почисти го с трофейния нож и тъй като наоколо не се виждаха никакви съчки, изяде го съвсем сурово. Костите натроши със зъби, за да изсмуче от тях мозъка. Отвращаваше се от подобни дивашки методи за задоволяване на нуждите си, но в момента бяха далеч по-полезни и целесъобразни от които и да било цивилизовани начини. Все пак беше доволен, че наоколо не се навъртат разни досадни свидетели на пиршеството му.

Малко след като продължи, почувства, че ушите му пламват.

Джек от Сенките и...

Това бе всичко.

Който и да бе изговорил тези думи, намирал се е в пределите на някоя сянка. Съвсем за кратко.

Джек завъртя бавно глава за да напипа посоката. Мястото бе далеч напред и в дясно от него. Приблизително на стотина левги. Вероятно в съвсем други владения.

Той стисна зъби. Да знаеше само точното си местонахождение, сигурно щеше да определи къде бяха произнесени думите. Имаше две възможности — или е подочул част от предание, където се споменаваха делата му, или някой вече знаеше за завръщането му от Торните Ями. Втората възможност му хрумна малко по-късно.

Той ускори крачка и пропусна една от планираните почивки. Когато зърна поредната локва, реши, че съдбата е прекалено

благосклонна към него. И този път наоколо нямаше и следа от постове. Джек я доближи предпазливо, наведе се и отпи жадно.

Отначало не можеше да различи отражението си във водата, но след като привикна със светлината, успя да разгледа лицето си — мургава кожа, изпъкнали скули, блеснали очи, строен силует на фона на звездите.

— Ах, Джек! Ти самият си се превърнал в сянка! — промърмори той. — Само си губиш времето в този окаян край. И всичко това защото обеща на Полковника Който Никога Не Умира онези прокълнатата дрънкулка. Не си си представял, че ще свършиш така, нали? Заслужаваше ли въобще да рискуваш? — Неочаквано той се разсмя, за първи път, откакто се беше съживил. — И ти ли се смееш, сянка на сянката? — попита той отражението си. — Сигурно — кимна. — Любезничиш с мен, защото си само мое отражение и знаеш, че отново ще си опитам късмета с онези проклети камъни — веднага щом науча къде се намират. Тя ги заслужава.

За миг Джек забрави омразата си и на лицето му изгря усмивка. Пламъците, които горяха в дебрите на ума му, постепенно утихнаха и на тяхно място изгря образът на девойка.

Имаше бледо лице, с очи зелени като краищата на старо огледало. Долната ѝ устна бе съвсем къса и блестеше от влага. Брадичката ѝ бе изваяна сякаш за да пасва в улея между неговия палец и показалеца, а веждите ѝ трепкаха като криле на прърхаща птица. Наричаше се Ивене и на височина стигаше до рамото му. Тясното ѝ кръстче бе стегнато в кадифен пояс. Шията ѝ бе гладка като обелено от кората дръвче, а пръстите ѝ бягаха чевръсто по струните на палмирината. Това бе Ивене от Укрепения Чифлик.

Родена бе в едно от онези редки съчетания между светлината и мрака — неин баща бе Полковника Който Никога Не Умира, а майка ѝ бе една смъртна жена на име Лорет. Дали в това не се криеше тайната на нейното очарование? Притежаваше ли това нежно създание душа, след като част от нея идеше от света на светлината? Сигурно е така, реши той. Не можеше да си я представи като сила на мрака, произлиза подобно на него от Торните Ями на Гливе. Не! Той прогони гневно тази мисъл.

Адския Пламък бе годежния дар, който баща ѝ определи и той бе дал клетва, че ще го поднесе в краката ѝ. Но преди това естествено

идваше отмъщението... Ивене сигурно щеше да го разбере. Тя знаеше, че за него това е въпрос на чест. Затова можеше да почака. Беше му казала, в онзи толкова далечен ден, когато потегли за Иглес и Адските Игри, че е готова да го чака вечно. Времето едва ли значеше повече за нея, отколкото за Джек — в края на краищата, тя бе дъщеря на баща си. Можеше да надживее всяка смъртна жена по младост, красота и изящество. Следователно щеше да го почака.

— Да, сянка на сянката — обърна се отново той към отражението си в локвата. — Тя го заслужава.

Малко по-късно, докато бързаше всред мрака, мечтаейки краката му да се превърнат в колела, той отново дочу тропот на копита. Само че този път идеше съвсем отблизо.

Не беше чул повторно да произнасят името му, ала въпреки това се запита дали няма някаква връзка между хората, които бяха разговаряли за него, и тези конници.

Температурата нито спадаше, нито пък бе започнала да се покачва. Отдавна бе привикнал със студа и всеки път, когато отваряше вътрешните си сетива, долавяше просмукването на космически хлад през Щита над него. Малко по-късно стигна до заключението, че изтичането е най-доловимо именно по тези места, тъй като Торните Ями на Гливе бяха разположени непосредствено под връхната точка на Щита. Може би ефектът от него все още бе почти незабележим по-далече на изток.

Продължи без да забавя ход, докато намери място за почивка, но така и не чу повече шума на преследвачите. Обнадежден, Джек си позволи да почива по-често и дори да се отбива от избраната посока за да проверява за дъждовни локви или леговища на малки животинки. При два подобни случая се натъкна на подходяща за пиене вода, но храна така и не намери.

Веднъж, докато разузнаваше местността около поредното леговище, вниманието му бе привлечено от бледо-червеникаво сияние, които идеше от една скална цепнатина вдясно от него. Ако бе вървял малко по-бързо, сигурно нямаше да го забележи — толкова слаба бе извирателната светлина. Но веднага щом я зърна той се отпрати към нея, като внимаваше да не се подхлъзне по каменистия сипей.

Когато я наближи съвсем спря и се замисли. Дали беше предизвикана от огън? Каквото и да гореше там, наоколо щеше да има

сенки. А където са сенките...

Той извади ножа, приближи цепнатината и внимателно се промуши вътре, протегнал въоръжената ръка пред себе си и опрял гръб в стената.

Погледна нагоре и установи, че скалната плоча захлупва тунела на около четири боя височина. Зад нея започваше звездна река, обсипваща тъмното небе.

Тунелът постепенно изви вляво, после внезапно свърши, а нататък следваше широк скален праг, под който се простираше неголяма долина. Джек спря и заглежда местността.

От всички страни долината бе заградена с високи скални стени. В основата си скалите бяха обрасли с тъмни храсталаци, а нагоре ги покриваше мъх. В средата на долината не се виждаше никаква растителност. Голото място бе с форма на кръг, чийто диаметър достигаше осем стъпки. В самия му център се издигаше странна мъхната могила, която излъчваше светлината.

Без никаква видима причина Джек почувства безпокойство. Той огледа остроъзъбите върхове и стръмните склонове, ограждащи долината. Вдигна очи и към звездите.

Дали си въобразяваше, или долу нещо бе проблеснало, докато се озърташе в обратната посока?

Джек се спусна от скалния праг. Приближи стената отляво и започна да се прокрадва край нея.

Могилата в центъра бе покрита изцяло с розов на цвят мъх и тъкмо той изглежда бе източникът на сиянието. Докато вървеше в тази посока, Джек установи, че тук, в затворената долина, бе далеч по-топло, отколкото навън. Може би стените създаваха някаква изолация.

Стиснал готовия за удар нож в ръка, Джек пристъпи в оголения от растителност кръг. Каквато и да беше причината за причудливия изглед на това място, сигурен бе, че ще съумее да я обърне в своя полза.

Не бе извървял и дузина крачки вътре в кръга, когато почувства първия психически тласък — сякаш нещо се бе ударило и сега проучваше внимателно ума му.

Я виж, ново приятелче! Направо не мога да се сдържа! — прокълняха вътре в него нечий мисли.

Джек замръзна.

— Кой си ти? — попита той. — Къде си?

Аз лежа пред теб, мъничък мой. Ела при мен.

— Виждам само един плесенясал камък.

Скоро ще видиш повече. Ела при мен!

— Не, благодаря — рече Джек, долавяйки неясни зловещи намерения зад пробуденото съзнание, което разговаряше с него.

Това не е покана. Заповядам ти да дойдеш!

Джек почувства как го обгръща някаква невидима сила и го повлича непреодолимо напред. Докато ѝ се съпротивляваше, попита:

— Какво си ти?

Аз съм това, което виждаш пред себе си. Хайде идвай!

— Камъкът или плесените? — попита той, напрягайки сили да се задържи на място. Усещаше, че бавно и неумолимо губи схватката. Пристъпи ли веднъж, всяка следваща крачка щеше да е все по-лесна. Волята му щеше да бъде прекършена и камъкът щеше да постъпи с него както пожелае.

Бих казал, че съм и двете, макар всъщност да сме едно цяло. Но ти, странно създание, си невероятно упорито. Това е добре. Скоро ще разбереш, че не можеш да ми се съпротивляваш.

Това бе самата истина. Сякаш на своя воля десният му крак се готвеше да пристъпи напред. Осъзнал, че е безполезно да отвърща на силата със сила, Джек реши привидно да се подчини, за да спечели време.

Той завъртя лекичко тяло и поддавайки се на невидимото притегляне пристъпи така, че посоката, в която пое, водеше малко встрани от камъка.

Ето че и левият му крак задраска отчаяно по камънаците, опитвайки се да го завърти към центъра на долината. Джек направи опит да го спре, отказа се и отново се съсредоточи върху усилието да се придвижва косо спрямо обраслия камък.

Много добре. Може и да не дойдеш направо при мен — важното е че в края на краищата ще бъдеш мой.

Лицето му беше обляно в пот, която се стичаше надолу и капеше от брадичката върху гърдите му. Той продължаваше да пристъпва с механични движения, следвайки спираловидна посока, в чийто център лежеше камъкът. Нямаше представа още колко ще издържи на огромната притегателна сила. Всичко останало: омразата, глада,

жаждата, любовта — бе изчезнало някъде на заден план. Само две неща съществуваха в този момент във вселената — той и проклетият розов камък. В тясната долина напрежението между тях ставаше почти осезаемо. Имаше усещането, че схватката продължава безкрайно много време.

Но ето, че в тясната малка вселена, която двамата поделяха, се появи нещо ново.

Четирийсет или петдесет мъчителни крачки — беше изгубил броя им — отведеха Джек на място, откъдето се виждаше задната страна на каменната могила. Това, което видя, едва не го лиши от последните резерви на сила и воля, за да го превърне в роб на зловещото създание.

Когато съгледа купчината оглозгани скелети, които се въргаляха зад светещия камък Джек се олюля и едва не се строполи.

Да. Наложил се да ги скрия тук за да не подплашвам странниците, които попадат в моята долина, привлечени от моето сияние. Съвсем скоро ти също ще лежиш там.

Повъзстановил донякъде самоконтрола си, Джек отново вложи сили в дуела. Той успя да премине покрай страшната купчина, следвайки постепенно затварящия се кръг и продължи от другата страна. Не след дълго пак се озова от тази страна, само че сега бе поне с десет стъпки по-близо до могилата.

Трябва да призная, че ти издържа далеч повече от който и да било от предишните. Ти си първият, който избра обиколния път, но и твоята воля ще сломя.

Джек не отговори, но следващия път, когато наближи разложените останки, се постара да ги разгледа внимателно. Между костите съгледа захвърлени саби, кинжали, метални топки и дори конски юзди — лъскави, сякаш бяха съвсем нови — и цели купища дрехи, върху които обаче времето бе оставило своя отпечатък. Имаше и купища други лъскави предмети, които не можеше да разпознае на звездна светлина. Но ако наистина там лежеше онова, което му се стори че видя при последното си преминаване, значи съществуваше поне малка надежда да се отърве невинен.

Още една обиколка и ще си пред мен, мъничък мой. Тогава ще можеш да ме докоснеш.

И наистина само няколко крачки го делиха от блестящата розова повърхност на могилата. С всяка измината крачка тя растеше в тъмнината, заобиколена от своето призрачно сияние. Светлината не извираше от отделни точки, а сякаш се пораждаше от цялата мъхеста повърхност.

Отново отпред, почти на крачка...

Следващия път, когато се озова в задния край Джек протегна ръка и почти успя да го докосне...

Той прехвърли кинжала в лявата си ръка, замахна и нанесе удар с него, опитвайки се да проникне плесенясалата могила.

Не виждаш ли колко са смешни и жалки твоите опити. Нищо не можеш да ми сториш.

Отново купчината със скелетите, още по-близо до плесенясалата повърхност, наподобяваща разкапала се плът. Вече почти долавяше глада на зловещата могила, под краката му хруцяха натрошени кости. Зърна онова, което му трябваше и с невероятни усилия извървя трите крачки, които го делиха от него — сякаш се съпротивляваше на невидим ураган. Намираше се само на сантиметри от смъртоносната повърхност.

В този миг Джек се хвърли към купчината с разпарцаливени дрехи. Придърпа я към себе си и тъкмо, когато се изправяше, почувства нов, съвършено непреодолим тласък. Този път краката му пристъпиха назад и той усети, че гърба му опира в обгърнатия с лишеи камък.

Помъчи се да се освободи, макар предварително да знаеше, че няма да успее.

В началото не почувства нищо. Сетне от мястото на допира започна да се разпространява някакво вледеняващо усещане. Нямахте и следа от болка. Джек изведнъж осъзна, че рамото му е изтръпнало и вцепенено.

Не е толкова страшно, колкото си мислеше, а?

Почувства замайване, сякаш бе седял часове наред и сега се бе изправил рязко. Усещането премина, за да бъде последвано от друго. Този път като че ли нещо се беше впило в рамото му и смучеше от плътта му. Едновременно с това Джек почувства, че силите му бързо се топят. С всеки удар на сърцето ставаше все по-трудно да разсъждава. Вцепенението продължаваше да се разпростира през гърба му и

надолу по ръката. Със сетни усилия успя да вдигне торбата с парцали, захвърлена в краката му. Борейки се с непреодолимото желание да затвори очи той събра парцалите, положи на земята до тях кремъка, който бе забелязал при една от обиколките и го заудря яростно с острието на ножа. Първите искри затанцуваха по изсъхналият плат, а той продължи да блъска дори след като от парцалите се вдигна тъничка струйка дим.

Когато немошните пламъчета облизаха пръстите му той поднесе към тях кандилото, което някоя от нещастните жертви бе носела със себе си.

Вдигна го пред себе си и наоколо изникнаха сенки.

Постави го на земята и го нагласи така, че неговата собствена сянка да падне върху могилата.

Какво правиш, вечерьо?

Джек се отпусна в своето сиво царство, усещайки как главата му се прояснява, а в пръстите на ръцете и краката му се появява познатото тръпнене.

Аз съм камъкът, който пие кръвта на човеците! Отговори ми! Какво правиш?

Кандилото потрепна, но сенките продължаваха да го крият под своето покривало. Той докосна с ръка рамото си и вцепенението изчезна, заменено от слабо мравучкане. После отчетна сенчестото си наметало и се изправи в цял ръст.

— Какво правя ли? — извика Джек. — Не, вече свърших. Бях твой гост, но се постарях да не ти остана дължен за любезното посрещане.

Той заобиколи бавно могилата и застана срещу нея. Тя се пресегна към него както преди малко, но този път Джек размаха ръце и върху повърхността ѝ затрептяха безброй сенки. А той се сля с постоянноменящия се калейдоскоп, който бе създал.

Къде си?

— Навсякъде — отвърна Джек. — И никъде.

След това пхна ножа в канията и се върна при могилата. Пламъчето в кандилото отново потрепери, сякаш му напомняше, че трябва да действа бързо. Той положи длани върху податливата повърхност.

— Ето ме — рече.

За разлика от останалите Повелители на Тъмната страна, чиято сила бе свързана с местата, които обитаваха и където царстваха, силата на Джек, макар и не толкова могъща, съществуваше навсякъде, където светлината и предметите се срещаха, за да създадат сенки.

В нарастващия мрак Джек съсредоточи волята си върху могилата.

Сега вече ролите бяха разменени и могилата бе тази, която трябваше да се съпротивлява на чуждата сила. Доскорошният палач се бе превърнал в отчаяно борец за съществуването си жертва. А Джек продължаваше да подхранва растящия вътре в него глад, да запълва пустото пространство, вакуума. Изтичането на живителна субстанция бе сменило посоката си.

...и той започна да се храни.

Не можеш да постъпваш така с мен. Ти си нищо.

Но Джек се засмя, усещайки нарастваща сила. Скоро врагът нямаше да може дори да протестира.

Още преди кандилото да угасне напълно, могилата бе придобила кафеникав цвят и сиянието ѝ се бе стопило. Каквото и да я бе обитавало доскоро, сега си бе отишло.

Джек изтри дланите си в наметалото, жест който повтори още безброй пъти, преди да напусне долината.

3

Силите, които бе натрупал този път, изглежда се оказаха напълно достатъчни и Джек се изпълни с надежда, че скоро ще може да напусне пределите на вонящото царство. Температурата беше преустановила своето снижаване и малко преди да подремне от небето взе да се сипе ситен дъжд. Той се сви под един камък и се зави през глава с наметалото. Водата се просмукваше през тънката материя, но това не само не го безпокоеше, а и го радваше. Това бе първият дъжд, откакто се бе озовал в Гливе.

Локвите, които срещаше по-нататък по пътя си, бяха достатъчно пълноводни за да утоли жаждата си и да се почисти от мърсотииите. Дори напълни манерката си. Реши да пропусне следващата почивка, за да позволи на дрехите си да изсъхнат върху тялото му.

Нещо премина край лицето му толкова бързо, че почти нямаше време да реагира. Това се случи недалеч от една полуразрушена кула, в която бе решил да се отбие. Неочаквано от вътрешността ѝ излетя късче мрак и се спусна стремително към него.

Дори не успя да извади ножа. Вместо това замахна инстинктивно и запрати срещу черното създание първия от трите камъка, които носеше със себе си. С втория едва не го повали. Третият го пропусна. След това наведе отчаяно глава и близо половин минута проклина лошия си късмет.

Летящото късче мрак всъщност беше малък пъргав прилеп.

Той се затича, отчаян заради липсата на сенки по тези места.

Равнината, в която навлезе, бе изпъстрена с множество подобни полуразрушени кули. Далечният ѝ край бе затворен от стопяваща се на хоризонта планинска верига, прохода през която също се охраняваше от кули. Джек сметна, че ще е най-добре да заобикаля отдалеч изоставените постройки, които въпреки невзрачния си вид биха могли да приютяват вражески патрули.

Малко след като подмина най-близката, чу да викат името му.

— Джек! Моят Джек от Сенките! Ти си — познах те!

Той се завъртя в посоката, от която бе долетял гласът, положил ръка върху дръжката на ножа.

— Ей, моят Джеки! Не ти трябва оръжие с добрата стара Рози!

Едва сега я забеляза — толкова дребна бе фигурата, подпираща се на късата закривена тояга, на фона на скалите.

— Откъде знаеш името ми? — попита той.

— Нима си ме забравил, мили Джек? Забравил си ме? Кажи, че не си...

Приблужи се и я разгледа — сгърбена, съсухрена старица с посивели коси.

Прекършена метла, помисли си той. Ето на какво ми прилича.

Но все пак...

В нея имаше нещо познато. Той пристъпи напред.

— Рози?

Не. Невъзможно беше...

Още по-близо. Лицето му почти опря в нейното.

— Кажи, че ме помниш, Джек.

— Помня те — рече той.

И наистина си спомни.

— ...Розалия, от страноприемницата „При Горящото чукало“, излегната върху пясъчливия плаж... и грохота на океана. Това беше толкова отдавна, в страната на Здрача...

— Да — кимна тя. — Беше толкова отдавна и много далеч от тук. Но аз не те забравих, Джек. От всички мъже, които посрещах и изпращах в страноприемницата, помнех само теб. Какво е станало с теб, Джек?

— О, моя Розали! Обезглавиха ме — несправедливо, смея да добавя — и сега тъкмо се завръщам от Гливе. Ами ти? Не си обитателка на Тъмната страна. Какво правиш в ужасното царство на Дрекхайм?

— Сега съм Магьосницата на Източните тресавища, Джек. Признавам, че бях доста лековерна в младостта си — след като позволих да бъда увлечена от сладкодумните ти приказки и обещанията ти — но като остарях, умът ми дойде в главата. Наглеждах една стара сводница в последните години от живота ѝ и тя ме научи на немалко нещица от Магьосническото Изкуство. А като узнах, че Барона търси Магьосница за да пази прохода за неговото царство,

пристигнах тук и се заклех във вярност пред него. Вярно, говорят, че бил зъл и свиреп човек, но винаги е бил благосклонен към старата Роза. По-добър във всеки случай от много други, които съм познавала. Все пак се радвам, че ме позна.

Тя извади вързоп изпод наметалото си, развърза го и изсипа съдържанието му на земята.

— Седни да похапнеш с мен, Джек — предложи Розалия. — Ще бъде като в добрите стари времена.

Джек се настани до нея, разкопча колана и постави кинжала зад себе си.

— Доста време измина откакто се нахрани с живия камък — подхвърли тя, докато му подаваше комат хляб и къс изсушено месо. — Обзалагам се, че си огладнял.

— А ти откъде знаеш за срещата ми с камъка?

— Ами нали съм тукашната Магьосница? Не знаех, че е твое дело, но бях осведомена за смъртта на каменната могила. Тъкмо затова обикалям из този край от царството. Трябва да зная за всичко, което става и да следя кой минава. А сетне да му докладвам.

— Аха — кимна Джек.

— Изглежда наистина не е било само празно самохвалство — продължи тя. — Дето казваше, че не си някой обикновен жител на Тъмната страна, а Повелител, който притежава Сила. Инак едва ли щеше да надвиеш червената скала. Не си се шегувал с онова нещастно и наивно момиче. За други неща, но не и за това...

— Какви други неща? — прекъсна я той.

— Като например, че някой ден си щял да се върнеш и да ме отведеш в Сенчестата Обител — замъка, който нито един смъртен досега не бил виждал. А сетне, една нощ, някаква стара сводница легна болна в страноприемницата. Младото момиче — което вече не беше младо момиче — трябваше да помисли за бъдещето си. И тя сключи сделка, за да научи поне някакъв занаят.

Джек мълчеше, забол поглед в земята. Той преглътна сухия залък, отпи от манерката и каза:

— Аз се върнах. Върнах се, но никой не помнеше моята Розалия. Всичко беше променено. Хората бяха съвсем различни. Не оставаше друго, освен да си тръгна.

Тя се разсмя дрезгаво.

— Джек! Джек! — махна с ръка. — Защо са ми сега твоите дребни лъжи. Има ли значение за една старица в какво е вярвала някаква наивна девойка?

— Нали каза, че сега си Магьосница — свъси вежди той. — Предполагам, че знаеш и други начини да определиш дали казвам истината.

— Не бих използвала Изкуството срещу една Сила... — поде тя.

— Използвай го.

И той отново се вгледа в очите ѝ.

Тя примижа, наведе се напред и втренчи поглед в него. Очите ѝ изведнъж се превърнаха в огромни кратери, способни да го погълнат. Струваше му се, че пропада в някаква бездна. Само след няколко секунди усещането го напусна и Розалия отмести поглед встрани.

— Наистина си се връщал — прошепна тя.

— Нали ти казах?

Той отчупи още едно парче хляб и го задъвка лакомо, сякаш не забелязваше сълзите, които се стичаха по бузите ѝ.

— Забравила съм — рече тя. — Забравила съм какво нищожно значение има времето за един обитател на Тъмната страна. Ти просто не забелязваш как се търкалят край теб годините. Един ден просто си решил да се върнеш обратно и да потърсиш своята Роза, без да ти мине през ума, че тя може да е сгърбена старица, или дори да е умряла. Сега вече разбрах, Джеки. Свикнал си с нещата, които не търпят промени. Силата си остава Сила. Днес можеш да убиеш някого, а след десетина години да вечеряш с него и дори да се забавлявате от факта, че помните дуела, а сте забравили причината за него. О, как ти завиждам за живота, който водиш!

— Аз нямам душа. А ти имаш.

— Душа ли? — засмя се тя. — Какво е това душа? Никога не съм виждала някоя. Откъде да знам, че съществуват? А и така да е, каква полза от моята? Готова съм веднага да я заменя за живот като твой. Но това не е по силите дори на Изкуството.

— Съжалявам — рече Джек.

Известно време двамата се храниха мълчаливо.

— Искам да те попитам нещо — рече по едно време Розалия.

— Казвай.

— Има ли я наистина Сенчестата Обител? Този твой неописуемо висок замък, със стени от прозрачни сенки, невидим за враговете ти, както и за приятелите, където смяташе да отведеш онова младо и красиво момиче?

— Разбира се — кимна той и я загледа натъжен. Беше останала без зъби и мляскаше доста силно, докато дъвчеше хляба. Ала изведнъж, под гъстата мрежа от бръчки той успя да зърне младото момиче, което тя беше някога. Със снежнобели зъби, които блестяха ослепително, когато му се усмихваше, с дълга лъскава коса — като черното небе между звездите. И със сини очи, каквото е небето от другата страна на света. Беше си мислил, че ще е същата, когато я срещне отново.

Сигурно не ѝ остава много да живее, помисли си той. В този миг лицето на девойката изчезна и той осъзна, че разглежда увисналите торбички под очите на старицата.

— Разбира се — повтори Джек — и сега, след като те намерих, ще дойдеш ли с мен? Готова ли си да напуснеш тази миризлива страна и да заживееш сред покая на сенките? Ела и прекарай остатъка от живота си с мен — ще се постарая да ти доставя поне мъничко радост.

Тя изучаваше лицето му.

— Готов си да изпълниш обещанието си след толкова много години, когато съм само една никому ненужна старица?

— Хайде да преминем прохода и да продължим заедно към Здрача.

— И защо ще направиш това за мен?

— Ти знаеш защо.

— Бързо, подай ми ръцете си! — извика тя.

Той протегна ръце, тя ги сграбчи и ги обърна с дланите нагоре. После се наведе напред и ги разгледа внимателно.

— Ах! Няма смисъл! — въздъхна тя. — Не мога да те прочета, Джек. Твърде много линии и извивки има върху ръцете на един крадец. Повечето от тях разбира се са лъжовни.

— Кое е онова, което виждаш и не искаш да ми кажеш, Розали?

— Сега не е време за приказки. Вземай хляба и бягай. Аз съм твърде стара, за да те последвам. Много мило, че ме покани. Онова младо момиче сигурно щеше да хареса Сенчестата Обител, но аз съм си добре и тук. Тръгвай вече. Побързай! И се помъчи да ми простиш.

— За какво да ти прощавам?

Тя се наведе и целуна по ред ръцете му.

— Когато зърнах да се приближава този, когото мразех през всичките тези години, аз изпратих послание с помощта на Изкуството и опитах да те задържа тук. Но сега зная, че съм постъпила неправилно. Както и да е — воините на Барона сигурно вече летят насам. Хващай прохода и не се спирай пред нищо. Може и да успееш да им се измъкнеш от другата страна. Ще се опитам да вдигна буря за да залича дирите ти.

— Благодаря ти — рече Джек. — Но какво видя върху дланта ми?

— Нищо.

— Кажи ми, Розали.

— Няма да е от значение, ако те пленят, защото Силата, срещу която ти предстои да се изправиш е по-могъща от Барона, а няма съмнение, че ще се срещнеш с него. Онова, което ще последва, ще има решаващо значение. Не позволявай на омразата ти да те отведе при машината, която разсъждава като човек, само че много по-бързо. Твърде много сили са забъркани тук, а силата и омразата никога не са се погаждали добре.

— Подобни машини съществуват само на Дневната страна.

— Зная. Тръгвай, Джеки. Бягай!

Той я целуна по челото.

— Някой ден пак ще се видим — рече ѝ на прощаване, обърна се и побягна към прохода.

Тя го проследи с поглед, усещайки студа, който се спускаше над равнината.

В началото ниски и полегати, не след дълго склоновете на планината щръкнаха високо над него. Проходът ги разсичаше, ограничен от почти стръмни стени. На някои места се разширяваше, другаде бе толкова тесен, че почти опираше раменете му. Джек тича, докато почувства, че силите му са на свършване, сетне забави ход и продължи, като дишаше тежко. Нямаше смисъл да се изтощава докрай — равномерното, макар и по-бавно темпо щеше да му позволи да измине по-голямо разстояние преди умората да го повали напълно.

На няколко пъти спира, заслушвайки се за шум от преследвачи, но в планината цареше тишина.

Дълга, черна змия се плъзна по стената вдясно от него и изчезна в една цепнатина между скалите. Повече не се показа. Високо над него небето внезапно бе озарено от сиянието на падаща звезда. За миг заблестяха безброй кристални жилки, разсичащи отвесните скали.

Замисли се за Розалия, за живота, който водеха обикновените смъртни — раждаха деца, отглеждаха ги и почти винаги разчитаха на други за да осигуряват съществуването си. Чудеше се какво ли е усещането да остарееш и да знаеш, че ще умреш и че няма да се върнеш отново. Съвсем скоро изгуби желание да мисли за тези неща. Беше изтощен, изпитваше непреодолимо желание да легне върху някоя гола скала и да потъне в сън.

За да не заспи измисляше най-различни занимания. Отпърво броеше крачките си — хиляда, после още хиляда — търкаше очи, тананикаше си различни песни, преговаряше разни магии и заклинания, представяше си вкусни ястия, мислеше за жени, преповтаряше най-великите си кражби, отново броеше крачки, обмисляше зловещи методи за изтезания и накрая пак си спомни за Ивене.

Стените от двете му страни започнаха да се смаляват.

Вече вървеше между хълмове, почти същите като онези от другата страна на прохода. Все още не се чуваше никакъв шум от преследване и той почти се надяваше, че ще напусне невредим планината. Излезе ли веднъж на открито имаше достатъчно места, където да се спотаи.

Откъм входа на долината го посрещна грохот, той вдигна глава и забеляза, че част от звездите бяха скрити в облаци. Небето притъмняваше все повече с всяка изминала минута и той си припомни обещанието на Розалия да вдигне буря, за да прикрие следите му. Усмихна се, когато първата светкавица раздра небето, а по лицето му се спуснаха едри дъждовни капки.

Дъждът го посрещна в мига, когато напусна прохода. Бурята не показваше никакви признаци на утихване. Видимостта бе съвсем слаба, но доколкото може да различи, беше излязъл в просторна равнина, съвсем същата каквато имаше от другата страна на планината.

Отклони се на около миля от посоката, която следваше, надявайки се да избегне пътя, който водеше от прохода към царството

на Барона. Тук не след дълго се натъкна на няколко невисоки хълмчета. Изкатери се върху сухата страна на най-високото, сгуши се в един храсталак и заспа.

Събуди се от тропота на копита. Без да помръдва се опита да установи посоката, от която идваше. Извади ножа и го притисна към тялото си. Дъждът беше отслабнал, а гръмотевиците се чуваха някъде в далечината.

Тропотът постепенно утихна. Джек опря ухо в земята, въздъхна и се усмихна. Отново беше в безопасност.

Въпреки отчаяните протести на изтръпналите му мускули той се надигна и продължи своя път. Щеше му се да използва дъжда като прикритие поне докато го има.

Ботушите му оставяха дълбоки отпечатыци в размекнатата кал, а дрехите му бяха подгизнали и прилепнали по тялото. Той подсмъркна няколко пъти и неволно затрепери от студ. Почувствал странна болка в ръката си сведе поглед и откри, че все още стиска кинжала. Помъчи се да изсуши острието като го изтри във вътрешността на дрехите си и сетне го прибра в канията. През процепите между облаците зърна няколко познати съзвездия. По тях определи, че все още върви в източна посока.

Най-сетне дъждът спря. Наоколо имаше само кал. Въпреки това той продължаваше да върви. Дрехите му започнаха да изсъхват, а физическото усилие му помагаше да преодолява студа.

На няколко пъти зад него се чуваше тропот на копита, винаги от различна посока. Зачуди се какво ги караше да полагат подобни неимоверни усилия за да заловят един самотен беглец. Не беше така предишния път, когато се бе завърнал. Разбира се никога не бе минавал от тук.

Имаше две възможни обяснения — или докато е обитавал небитието се е сдобил с някакво все още неизвестно достойнство, или хората на Барона преследваха еднакво ревностно всички бегълци заради тръпката. И в двата случая най-разумно бе да стои далеч от тях. Какво ли имаше пред вид Розалия, когато спомена, че нямало особено значение дали ще го заловят? Странно предположение, ако отговаряше на истината.

Не след дълго навлезе в скалиста местност, а калната равнина остана зад него. Започна да се оглежда за подходящо място за почивка.

Докато се взираше, забеляза далеч напред нещо като стена от камъни. Когато наближи откри, че на цвят камъните са далеч по-светли от останалите в околността и освен това изглеждаха подредени на равни разстояния. Очевидно не бяха дело на природната стихия, а на някой умопобъркан маниак с влечение към петоъгълниците. Най-сетне откри едно подходящо и достатъчно сухо място недалеч от странните каменни фигури и незабавно заспа.

Дори в съня го споходиха дъжд и гръмотевици. Екотът им бе толкова оглушителен, че след всяка една се тресеше цялата вселена. Пробуждането му беше дълго и докато плуваше из граничната територия между съня и съзнанието той почувства, че нещо не е съвсем наред, но все не съумяваше да определи кое е то.

В този момент последва още една гръмотевица, която го накара да подскочи уплашено и да се огледа. Нямаше никакъв дъжд. Чуваше се само нарастващият тропот на копита. Преследвачите препускаха право към него. Бяха открили следите му.

Вече ги виждаше съвсем ясно. Бяха седмина.

Той измъкна кинжала и отметна наметалото назад. Сетне прокара пръсти през косата си и ги заचाка.

Високо над лявото му рамо една от звездите блестеше по-ярко от останалите.

Джек реши, че е безсмислено да бяга от преследвачи, които за разлика от него бяха на коне. Най-много да се изтощи докрай още преди началото на боя. Възнамеряваше да се защитава яростно и да прати поне двама-трима в Ямите.

Изпод подкованите копита на конете хвърчаха искри. От ноздрите на запотените животни струеше пара, очите им горяха в ярка кехлибарена светлина. Точно пред малкия отряд тичаше някакво подобно на вълк създание, което следваше дирята, оставена от Джек.

— Ти ще си първият — прошепна той и вдигна кинжала.

Сякаш дочуло думите му, чудовището вдигна муцуна, погледна към него и нададе смразяващ кръвта, протяжен вопъл.

Джек отстъпи четири крачки и опря гръб в скалата зад него. Почувствал, че ръката му леко потрепера той сграбчи дръжката на кинжала с две ръце. Чудовището се носеше право към него, с огромна зейнала паст и увиснал почти до земята език.

В мига, когато се хвърли напред, Джек завъртя острието в полукръг и го насочи пред себе си, опрял лакти в скалата.

Ударено право в гърдите, чудовището не изрева, нито пък излая или зави, вместо това от него се изтръгна раздиращ слуха писък.

Сблъсъкът с огромното туловище прогони дъха от гърдите на Джек, а лактите му се разкъравиха в скалата. Миризмата, която го обля, бе толкова непоносима, че едва не изгуби съзнание.

Всичко приключи само след секунда. Чудовището се дръпна два пъти от пронизващото го острие, по тялото му премина страшна конвулсия и то издъхна.

Джек опря крак в трупа, наведе се и не без известни усилия изтръгна острието от раната. Сетне го вдигна и го размаха към приближаващите го конници.

Те забавиха ход и на десетина крачки от него дръпнаха юздите.

Предводителят им — нисък, набит и плешив мъж, препасан с огромен колан — скочи от седлото и се приближи. Като видя трупа на животното поклати бавно глава.

— Не биваше да убиваш Шъндер — рече мъжът. Имаше нисък и пресипнал глас. — Той искаше само да те обезоръжи.

В отговор Джек се изсмя.

Мъжът вдигна глава и в очите му блеснаха яростни пламъчета.

— Нима дръзваш да ми се присмиваш, крадецо?

Джек кимна.

— Не се съмнявам, че падна ли ви жив в ръцете, ще ме измъчвате жестоко — рече той. — Не виждам смисъл да крия чувствата си, Бароне. Подигравам ти се защото те мразя. Нямах ли си друга работа, та преследваш нещастниците, които се връщат от Торните Ями.

Барона пристъпи още крачка напред и вдигна ръка.

По неговия сигнал и останалите ездаци наскочаха. Той се ухили, извади сабята и се подпря на нея.

— Не знам дали ти е известно, че си проникнал без разрешение на територията на моето царство — рече той.

— Това е единственият начин да напуснеш Гливе — отвърна Джек. — Всички, попаднали там, искат или не, минават през твоето царство.

— Истина е — съгласи се Барона, — но пипна ли ги, трябва да плащат. Не вземам много — няколко години на служба при мен.

Останалите ездаци заобиколиха Джек в полукръг от насочени към него стоманени остриета.

— Хвърли оръжието, сенчести човече — посъветва го Барона. — Няма начин да не пострадаш в мелето, ако решим да те обезвредим. А аз предпочитам здрави служители.

Вместо отговор Джек се изплю презрително. Двама от мъжете вдигнаха очи в небето и си останаха с вперени нагоре погледи. Джек реши, че това ще е някой евтин трик за отвлечение на вниманието.

Но след това още един от войниците погледна нагоре и като видя това, Барона също вдигна глава.

С крайчеца на окото Джек долавяше някакво нарастващо сияние в небето. Тогава и той завъртя глава и зърна огромна сфера, която летеше право към тях, обгърната в ярка светлина.

Джек бързо отмести очи. Каквато и да беше природата на това странно явление, щеше да е глупаво от негова страна да не се възползва от подходящата възможност.

Той се хвърли напред и промуши най-близкия от преследвачите в шията. След това се завъртя рязко и успя да строши черепа на втория с масивната дръжка на кинжала, въпреки че нещастникът направи отчаян опит да се защити. По това време Барона и останалите четирима вече бяха отстъпили назад и го следяха зорко.

Джек парира първата атака, приклепна встрани и се долепи до стената вляво. Опитваше се да заобиколи противника откъм фланга, като същевременно се предпазваше от ударите. Но останалите предугадиха намеренията му и пъргаво пресякоха пътя за бягство. Губеше сили, с всеки нов удар опасността да изпусне кинжала нарастваше.

На няколко пъти сабите им пробиха защитата му, оставяйки незначителни рани в шията, рамото и гърдите му. Пред очите му блеснаха ярки картини от Торните Ями. Съдейки по яростта на атаките им вероятно бяха се отказали от идеята да го залавят жив и търсеха единствено възмездие за убитите си другари.

За Джек почти нямаше съмнение, че скоро отново ще се озове в Торните Ями, надяваше се поне да отведе и Барона със себе си. Престана да обръща внимание на останалите и съсредоточи усилията

си срещу набитата черна фигура. Трябваше час по-скоро да предприеме нещо, защото беше съвсем отпаднал.

Сякаш почувствал какво му мисли Барона удвои предпазливостта си, мислеше предимно за защитата и оставяше на хората си да се грижат за нападението. Задъхан, окървавен, Джек реши, че повече не бива да се бави.

Но всичко свърши съвсем неочаквано. По остриетата на сражаващите се внезапно затрептяха странни призрачни синкави огньове и никой не беше в състояние да стиска нагорещения към метал. Почти едновременно всички участници в кървавата сценка изкрещяха и изпуснаха сабите си, а миг по-късно бяха заслепени от блясъка на ярка светкавица, появила се точно над главите им. От небето се посипа дъжд от искри, а въздухът се изпълни с миризма на изгоряло.

— Бароне — разнесе се нечий тих и любезен гласец, — не стига, че навлизате незаконно в моята територия, ами и се опитвате да заловите един пленник, който по право ми принадлежи. Ще кажете ли нещо за свое оправдание?

Страх скова вътрешностите на Джек, когато позна притежателя на гласа.

Докато пред очите му все още танцуваха тъмни петна, Джек търсеше поне мъничка сянка наоколо.

Ала светлината угасна толкова бързо, колкото и се беше появила и мракът, който я последва, изглеждаше почти непроницаем. Джек реши, че и тъмнината може да послужи за прикритие, докосна скалната стена и започна да се прокрадва край нея.

— Вашият пленник? — чу вика на Барона. — Той е мой!

— От доста време сме добри съседи, Бароне — поне от последния урок по география, който ме принудихте да ви дам — продължи сега мрачната фигура, изправена върху близката скала. — Но като гледам, един опреснителен курс ще ви дойде добре. Ей тези камъни служат за да бележат границата между нашите две владения. Ако забелязвате, пленникът е застанал от моята страна на камъните — също както вие и хората ви, смея да добавя. Вие, разбира се, сте само почетен и уважаван гост, но пленникът си е мой.

— Господарю — рече малко задъхано Барона, — вие знаете, че открай време спорим за този участък от границата. Сигурно ще си припомните и факта, че преследвам този човек по цялото протежение на моето царство. Мисля, че няма да е честно, ако ми го отнемете тъкмо, когато възнамерявах да сложа ръка на него.

— Да е честно? — долетя през смях отговорът. — Не ми говорете за честност, съсede, а и не наричайте този беглец „човек“. И двамата знаем, че границите очертават пределите на силата, а не се дават по закон или договор. И тъй като моята сила се простира до тук, земята е моя. Не ме интересува какво става оттатък, във вашата земя. Ако настоявате да променим границите — като си премерим силите — готов съм да го сторя на часа. А що се отнася до пленника, сигурно си давате сметка, че той също е Сила — една от малкото подвижни в нашата страна. За разлика от нас той черпи могъществото си не от завладяната територия, а от съчетанието между светлина и мрак. Онзи, който го залови, несъмнено ще се възползва от тези негови умения — и

това естествено съм аз. Е, съгласен ли сте, Повелителю на Нечистотите? Или желаете още сега да уредим нашия малък пограничен конфликт?

— Виждам, че силата е с вас...

— Което за сетен път показва, че сме в пределите на моето царство. Хайде, вървете си у дома, Бароне.

Заобиколил от другата страна на грамадния камък, бележещ границата, Джек безшумно потъна в мрака. Все още имаше възможност да се върне в предишното царство, с което да налее още масло в огъня на разгорелия се граничен спор, но какъвто и да беше изходът за враждуващите страни, той неминуемо щеше да е нечий пленник. По-добре да избяга в посоката, където засега не го дебнеше никой.

Джек ускори крачка и хвърли поглед през рамо, за да провери как се развива конфликтът. Барона пристъпяше възбудено от крак на крак и махаше развълнувано с ръце. Гласът му ечеше в околността, но Джек бе твърде далеч, за да различи отделните думи. Той побягна през глава, давайки си сметка, че съвсем скоро ще забележат отсъствието му. Изкатери един невисок хълм и се втурна надолу по източния му склон, проклинайки загубата на кинжала.

Пътем зърна няколко подходящи камъка и ги прибра в джоба, в случай, че му потрябва оръжие. Сетне продължи в тръс.

После за един кратък миг сянката му се очерта на земята пред него и се издължи към хоризонта. Джек спря и се обърна. Над хълма се издигаше ярко огнено кълбо, следвано от цял рояк прилепи. Единственият звук, който се чуваше в равнината, бе собственото му шумно дишане. Джек вдигна глава за да се ориентира по звездите и се огледа за подходящо укритие от новите преследвачи.

Все още нямаше представа как е приключила срещата на противниците — и двете враждуващи страни бяха скрити зад хълма. Въпреки привидната си неувереност Барона бе прочут като много способен магьосник, а и близостта на граничните камъни подсказваше, че и двамата се намират на относително равни разстояния от епицентровете на своите сили.

Няма да е зле, помисли си той, ако вземат да се унищожат взаимно. Макар че е малко вероятно. Жалко.

Сигурен беше, че вече са забелязали ненадейното му изчезване. Единствено от разрешаването на спора зависеше кога ще се втурнат по петите му. Той отправи мислена молба към звездите с надежда нещата да не намерят бързо решение.

Ала не измина и минута, когато някаква черна фигура прелетя съвсем ниско над него, сякаш за да се подиграе на молбите, които шептеше. Джек запрати един от събраните камъни, но я пропусна. Стараеше се да върви в предварително избраната посока и да поддържа относително равномерно темпо, за да запази силите си. Въпреки това се потеше обилно.

Черната летяща фигура изви вляво и набра височина. Съвсем скоро отново го застигна, изравни се с него и го доближи така, че вече я забелязваше с крайчеца на окото. Засега не предприемаше никакви враждебни действия, но той мислено се готвеше за първото състълкновение.

— Мога ли да полюбопитствам за състоянието на твоето здраве?
— произнесе тих, учтив глас.

— Защо не? — сви рамене Джек, но с мъка сдържаше да не се разтрепери. — Аз съм гладен, жаден и изморен.

— Колко жалко. Аз естествено ще се погрижа в най-скоро време да бъдат решени тези дребни проблеми.

— Защо?

— Така съм възпитан — да посрещам любезно всеки гост.

— Нямах представа, че съм твой гост.

— Но, Джек, всички посетители на моето царство са и мои почетни гости — дори тези, които предишния път са оскърбили гостоприемството ми.

— Хубаво е да го знае човек — особено, ако ми помогнеш колкото се може по-скоро да достигна източната ти граница.

— Бихме могли да обсъдим този въпрос след вечеря.

— Чудесна идея.

— От тук, моля.

Джек сви вляво и пое в посоката, която го водеше фигурата. Знаеше, че всякаква съпротива е безсмислена. Докато вървяха той разгледа крадешком смуглото, красиво лице, озарено от бледата светлина на звездите, сгушено във високата яка на наметалото и блестящите очи, наподобяващи пламъчета на свещи — горещи,

оранжеви, трепкащи. От небето продължаваха да се сипят прилепи и да изчезват под разтвореното наметало. След като известно време вървяха мълчаливо другият посочи с ръка някаква издатина, която се виждаше пред тях.

— Ето там — рече той.

Джек кимна и разгледа обезглавения хълм. Един от по-малките центрове на сила, определи той, вероятно най-близкия до мястото на конфликта.

Стигнаха подножието на хълма и започнаха бавно да се изкачват. Когато на едно място Джек се подхлъзна, той почувства как другия го хваща внимателно за лакътя. Почти по това време забеляза, че ботушите му не издаваха никакъв звук, въпреки, че и двамата вървяха по камънаци.

— Какво стана с Барона? — попита той накрая.

— Прибра се у дома помъдрял — отвърна другият и за миг лицето му се озари от блестяща усмивка.

Стигнаха плоското било на хълма и поеха право към центъра му.

Мургавият мъж извади сабята си и използва върха ѝ за да начертае някакъв сложен символ на земята. Джек разпозна някои от знаците. След това мъжът застана до Джек, плъзна палец по острието на сабята и остави няколко капки кръв да попаднат в центъра на символа. Докато го правеше произнесе седем думи. Накрая се обърна, махна на Джек да застане бързо до него, очерта около двамата кръг и отново заговори на символа.

Внезапно символът под краката им бе обхванат от пламъци. Джек се помъчи да отмести поглед от святкащите огньове, но очите му следваха линиите на символа, сякаш хипнотизирани от спотаената в него сила.

Постепенно го завладя летаргия и той почувства, че символът взима връх над волята му и прогонва всички останали мисли. Струваше му се, че се движи, че става част от нещо...

Някой го бутна и той падна.

Стоеше на колене в някакво ярко помещение и останалите присъстващи имитираха подигравателно движенията му.

Не. Тези, които го имитираха, бяха само негови отражения.

Той разтърси глава за да проясни мислите си, осъзнал че е заобиколен от огледала и светлина.

Изправи се и се огледа смутено. Намираше се близо до центъра на просторна многостенна зала. Всички стени бяха облицовани със стъкла, а също и безбройните фасетки на конусообразния таван и подът под краката му. Не можеше да установи само откъде идва светлината. Може би се прецеждаше по някакъв начин през самите огледала. Малко встрани и на по-високо ниво бе поставена маса. Докато вървеше към нея почувства по напрежението в мускулите си, че се изкачва по лек наклон. Той подмина масата и продължи, следвайки посока, която смяташе за права линия. Масата остана зад него, после и над него. Само след стотина крачки отново бе пред него. Сви надясно и повтори опита. Резултатът бе същият.

Нямаше врати, нито прозорци. Само маса, легло, няколко кресла и още две три по-малки масички, разхвърляни на различни места по множеството повърхности на залата. Сякаш беше затворен в някакъв гигантски многостенен и блестящ скъпоценен камък. Отвсякъде го следваха безбройни отражения и отражения на отраженията, накъдето и да погледнеше, имаше светлина. Не се виждаше нито една сянка.

Той се отпусна в най-близкото кресло и отражението му го погледна с уморено изражение от пода.

Ето, че съм пленник на човека, когото веднъж вече успях да убия, помисли си той. Без съмнение това е епицентъра на неговата сила и залата е построена специално за мен. Лошо. Много лошо.

Отраженията по стените отново се разместиха. Той вдигна глава и ги проследи. Не след дълго движението изчезна. Огледа се, търсейки резултата от краткотрайната активност.

Хляб, изсушено месо, вино и вода бяха подредени върху масата, която сега висеше над главата му.

В мига, когато се изправи, Джек усети леко докосване по рамото. Обърна се и установи, че Повелителя на Прилепите е застанал зад него. Другият се усмихна и се поклони леко.

— Вечерята е сервирана — съобщи той и го покани с жест на масата.

Джек кимна, последва го до трапезата и се зае да пълни чинията си.

— Харесваш ли отредените ти покои?

— Намирам ги за доста забавни — отвърна Джек. — Забелязах, че липсват врати и прозорци. Както и много други неща.

— Така е.

Джек започна да се храни лакомо. Апетитът му беше като разгарящ се пожар.

— Пътуването изглежда доста те е изтощило.

— Зная.

— По-късно ще наредя да докарат вана, както и чисти дрехи.

— Благодаря ти.

— Никакъв проблем. Искам да се чувстваш удобно по време на вероятно доста продължителното ти пребиваване тук.

— Колко продължително? — попита Джек.

— Кой знае? Може да ни отнеме години.

— Аха.

„Интересно, ако се метна към него с ножа за хранене, ще успя ли да го убия? — чудеше се Джек. Или е твърде силен за мен. Ами ако за частица от секундата призове своята сила? Дори и да успя, как ще се измъкна от тук?“

— Къде сме? — попита Джек.

Повелителя на Прилепите се засмя.

— Ами как, тук сме си — отвърна той и докосна гърдите си.

Джек смръщи вежди и го погледна изненадано.

— Не разбирам...

Повелителя на Прилепите разкопча сребърната верига, която носеше на шията си. На нея висеше огромен блестящ диамант.

— Ако обичаш, разгледай го, Джек — рече той.

Джек докосна камъка с пръсти и го премери върху дланта си.

— Е, заслужава ли си да бъде откраднат?

— Сигурно. Какъв е този камък?

— Всъщност, не е камък. Това е тази стая. Обърни внимание на формата.

Джек отново впи поглед в камъка, като от време на време оглеждаше стените на залата.

— Формата му наистина прилича на помещението, в което...

— Съвсем същата е. И така трябва да бъде, защото става дума за едно и също нещо.

— Пак не мога да схвана...

— Вземи го. Прибледи го до него. Погледни вътре.

Джек послуша съвета, примижа и надникна в камъка.

— Вътре... — поде той. — Има точно копие на тази зала...

— Намери масата.

— Видях я! Видях и себе си, седнал до нея. Аз... аз... разглеждам... този камък!

— Великолепно! — Повелителя на Прилепите изръкопляска възторжено с ръце.

Джек остави камъка на масата и другият го вдигна за веригата.

— Внимавай сега — рече той и стисна диаманта в шепата си.

В залата се възцари мрак. Вътре остана тъмно, докато Повелителя не разтвори пръсти.

След това той извади свещ изпод наметалото си, намести я в една цепнатина между дъските на масата и я запали. Като свърши приближи камъка до пламъчето.

В залата взе да става топло, а след няколко секунди почти непоносимо горещо. Джек почувства, как челото му се обсипва с едри капки пот.

— Достатъчно! — извика той. — Няма смисъл да се печем!

Другият духна свещта и пусна камъка в една кана с вода. Температурата в залата спадна за броени секунди.

— Та къде сме? — повтори въпроса си Джек.

— Нали казах, в камъка, който нося на шията си — отвърна Повелителя докато си поставяше веригата.

— Страхотен номер. А ти къде си?

— Тук.

— Вътре в камъка.

— Да.

— И същевременно го носиш.

— Очевидно. Номерът си го бива. Ще ти призная, че не ми отне кой знае колко време за да го разработя и да подготвя всичко. В края на краищата малцина ще отрекат, че аз съм един от най-способните магьосници на нашето време — въпреки факта, че някой от най-скъпоценните ми ръкописи с разработки за различни аспекти на Изкуството бяха откраднати преди много години.

— Каква злочеста загуба. Трябвало е да ги пазиш по-внимателно.

— Така и сторих. Но избухна пожар. По време на суматохата крадецът е успял да ги измъкне и да се скрие в сенките.

— Разбирам — рече Джек, който довършваше последния комат хляб. — И заловихте ли крадеца?

— О, да. Дори беше екзекутиран. Но все още не съм свършил с него.

— Нима? И какво още възнамеряваш да му направиш?

— Намислил съм да го лиша от разсъдък — заяви Повелителя на Прилепите и изпи на един дъх остатъка от виното в чашата си.

— А може би той вече е лишен от разсъдък. Не казват ли, че клептоманията е вид душевно заболяване?

Другият поклати глава.

— Не и в този случай — заяви той. — За нашия крадец това е въпрос на чест. Той обича да надхитря могъщите и да се сдобива с най-скъпоценните им притежания. Изглежда по този начин подхранва тщеславието си. Ако подобно желание може да се характеризира като душевно заболяване, тогава повечето от нас страдат от същото. Той винаги успява, защото притежава известна сила, а освен това е съобразителен и безскрупулен в начинанията си. За мен ще бъде истинско удоволствие да го наблюдавам как дегенерира към абсолютно безумие.

— С което ще подхраниш своята гордост и тщеславие, нали?

— Донякъде. Но освен това ще поднеса дар в краката на Бога на Справедливостта и ще отърва обществото от един престъпник.

Джек се разсмя. Другият се присъедини към него.

— И как възнамеряваш да осъществиш замисъла си? — попита накрая Джек.

— Като го хвърля в затвор, откъдето никой не може да избяга и където няма да може да прави нищо, освен да съществува. От време на време ще въвеждам известни дразнителни, които да занимават мислите му, а сетне ще ги премахвам. Така в съзнанието му ще се редуват периоди на депресия и еуфория. Постепенно ще прекърша самоувереността му, като скъсам връзката ѝ с гордостта, от която израства.

— Сега вече всичко ми е ясно — кимна Джек. — Както виждам, всичко си обмислил внимателно — и сигурно от доста време.

— Можеш да не се съмняваш в това.

Джек побутна встрани празната чиния, облегна се назад в креслото и известно време разглежда отраженията, които ги

заобикаляха.

— Не бих се учудил, ако сега ми кажеш, че твоят камък може да се изгуби случайно по време на някое пътешествие през океана, да бъде закопан, изгорен, или разтрошен на прашинки.

— Не виждам смисъл, след като сам си се досетил.

Повелителя на Прилепите се надигна и махна небрежно с ръка към пространството над главите им.

— Виждам, че ваната ти вече е приготвена. Както и един кат нови дрехи. Ще те оставя, за да се освежиш на спокойствие.

Джек кимна и също се надигна.

И тогава под масата се разнесе трясък, последват от странно бръщолевене и кратък, пронизителен писък. Джек почувства, че някой стиска левия му прасец. В следния миг бе запратен на пода.

— Долу! — изкрещя Повелителя на Прилепите и заобиколи масата. — Назад, ти казвам!

Изпод наметалото му литна малък рояк прилепи и се спусна стремително към нещото, появило се под масата. То изпищя уплашено, но въпреки това продължи да стиска прасеца на Джек — с такава сила, че всеки миг заплашваше да го счупи.

Джек се изправи и започна да се дърпа назад. Ала болката бе направо нетърпима, както и отвращението при вида на онова, което го стискаше.

Това беше някакъв лишен от косми мъртвешки блед крайник, лъскав и целият покрит със синкави петънца. Повелителя на Прилепите стовари тежкия си ботуш върху него и пръстите се разтвориха, но миг преди крайникът да изчезне надолу, Джек зърна някакво сгърчено, ужасяващо лице.

Лицето принадлежеше на някакво чудовищно създание, жертва на гротескови опити да бъде създаден човек, които очевидно се бяха провалили. Главата му беше асиметрична, цялата покрита с дълбоки рани, през които се виждаше отвратителна лигава вътрешност. Костите му прозираха през прозрачната кожа, краката му бяха къси и дебели като дървесни стебла и завършваха с кръгли и плоски стъпала, от които се люшкаха като змии или червеи поне десетина тънки и издължени пръсти. Ръцете му бяха по-дълги от туловището. Създанието приличаше на смачкан и разкапан плод, на нещо, което първо е било замразено, сетне разтопено и накрая изпечено. Приличаше...

— Това е моят боршин — обясни Повелителя на Прилепите и протегна ръце към отвратителното създание, което изглежда не можеше да реши дали се бои повече от прилепите, или от техния господар и непрестанно удряше главата си в краката на масата, сякаш за да се отърве и от двете злини.

— Какво е това боршин? — попита Джек.

Повелителя на Прилепите втренчи замислен поглед в ноктите си.

— От известно време — заговори той, — учените от Дневната страна се опитват да създадат изкуствен живот. До момента обаче не могат да се похвалят с успех. Реших да опитам с магия там, където науката се оказа безсилна. Отделих немалко време на експерименти и накрая преминах към решаващия опит. Ала той се провали — или по-скоро — успя наполовина. Сам виждаш резултата. Отървах се от моя мъртъв хомункулус като го изпратих в Торните Ями на Гливе. Но един ден това нещо се върна при мен. Нямам нищо общо с неговото съживяване. Изглежда силите, които ни връщат към живот в онези места, са стимулирали по някакъв начин и него. Искрено казано не вярвам боршинът ми да е жив — в естествения смисъл на тази дума.

— Това ли е един от дразнителите, които възнамеряваше да използваш, за да измъчваш своя противник?

— Да, защото съм го научил поне на две неща — да се бои от мен и да ненавижда моя враг. Но точно сега не съм му нареждал да се появява. Изглежда разполага със свои средства за придвижване и ориентиране, дори когато се касае за това място. Ще трябва да разследвам този въпрос по-обстойно.

— А междувременно то ще бъде свободно да идва тук когато му хрумне, така ли?

— Опасявам се, че да.

— В такъв случай, не би ли ми заел някакво оръжие, с което да се отбранявам?

— Съжалявам, но това не е по силите ми.

— Така, значи.

— Време е да си вървя. Приятно къпане.

— Още нещо — спря го Джек.

— Слушам?

— Аз също имам един противник, на когото съм се заклел да отмъстя. Не бих желал да ти досаждам с подробности, но смея да те

уверя, че моето възмездие ще бъде далеч по-изобретателно от твоето.

— Наистина? Интересно ще ми бъде да узная какво си намислил.

— Ще гледам да научиш.

И двамата се усмихнаха.

— До следващия път, тогава.

— До следващия път.

И Повелителя на Прилепите изчезна.

Дълго и с наслаждение Джек търка тялото си в горещата вана. Сякаш в него се бе събрала цялата умора от продължителното пътешествие, та му бяха необходими сатанински усилия за да излезе от ваната, да се облече и да се добере до леглото, където се строполи и заспа мигновено. Беше твърде изморен за да обмисля разни планове за бягство.

А докато спеше, му се яви сън.

Сънува, че държи Великия Ключ на Колиния, олицетворяващ Хаоса и Реда и че отключва с него небето и земята, океана и вятъра, а сетне ги приканва да се стоварят върху Високия Зандан и неговия господар от всички краища на света. Сънува, че там лумва страшен пожар и че черния Повелител се гърчи в сърцето му като застинала в кехлибар мравка, но жив и способен да усеща всичко. А над всичко това се носеше постоянният и равномерен грохот на Машината на света. Джек изстена болезнено в съня си и се преобърна в подгизналото от пот легло, затворен зад огледалните стени.

Джек седеше в най-близкото до леглото кресло, изпружил крака и подпрял брадичка с пръсти. Носеше платнени шутовски дрехи в червено, черно и бяло и обувки с извити върхове, завършващи с раздърпани връзки, от които бе откъснал звънчетата. Палячовската шапка със звънчета и смешния жезъл бе захвърлил някъде из залата.

Всеки миг ще се покаже, мислеше си той. Дано този път боршинът да не го последва.

Върху масата се търкаляха останките от неговото тридесет и първо ядене, ако се съдеше по размерите и вида — закуска. Въздухът в помещението бе малко по-хладен, отколкото бе привикнал. Три пъти досега го бе посещавал боршинът — изникваше ненадейно в средата на стаята, или се появяваше от пода, за да се нахвърли мигновено към него. Джек неизменно прибягваше до една и съща тактика — защитаваше се от нападенията му с някое кресло, крещеше и вдигаше колкото се може повече шум, докато накрая Повелителя на Прилепите се появяваше, обсипваше го с извинения за безпокойството и прогонваше досадника. Постепенно Джек изгуби охота към съня, опасявайки се, че чудовището може да го нападне докато спи.

Храната пристигаше на равни интервали, не се отличаваше с нищо особено, но Джек я поглъщаше автоматично, докато мислеше за своите неща. Сигурно дори не би могъл да си спомни какво е ял предния път, нито пък имаше желание.

Още съвсем малко, рече си той.

За да не се размекне напълно правеше упражнения. Дори успя да възстанови част от изгубеното си тегло. Скуката прогонваше с най-разнообразни планове за бягство и отмъщение. Неведнъж си спомняше и прощалните думи на Розалия и те му вдъхваха сили.

Въздухът сякаш засия. Съвсем наблизо се разнесе звук, наподобяващ потропване на нокът по стената на метална чаша.

А след това Повелителя на Прилепите неочаквано изникна до него, но този път лицето му не беше усмихнато, както обичайно.

— Джек — поде той без излишни встъпления, — ти ме разочароваш. Какво се опитваш да направиш?

— Моля?

— Само преди минутки завърших една доста кекава магия. Наистина ли смяташ, че не бих засякъл нечий други опити в областта на Изкуството в пределите на Високия Зандан?

— Само ако са успешни — отвърна Джек.

— Кое то очевидно не важи за конкретния случай. Ти все още си тук.

— Няма съмнение.

— Не можеш да разбиеш тези стени, нито да преминеш през тях.

— Това вече го знам.

— Усещаш ли нарастващата тежест на времето?

— В известен смисъл.

— Тогава сигурно е настъпил моментът да въведем някой допълнителен фактор в твоето обкръжение.

— Не ми казвай, че имаш още един боршин.

Другият се закиска, под плаща му излетя самотен прилеп, завъртя се над него и увисна на веригата, която носеше.

— Разбира се не това имах пред вид — рече той. — Питам се още колко ще издържи прословутото ти чувство за хумор?

Джек сви рамене и почеса замислено брадичка.

— Кажи ми, като узнаеш отговора — рече той.

— Обещавам, да бъдеш сред първите.

Джек кимна.

— Все пак, ще ти бъда искрено благодарен, ако се въздържах от каквито и да било опити да възбудиш магичните меридиани — продължи Повелителя на Прилепите. — Атмосферата тук е толкова наелектризирана, че веднага възникват нежелани странични реакции.

— Ще гледам да не го забравя — съгласи се Джек.

— Точка по въпроса. Прощавай, ако съм прекъснал нещо важно. Оставям те с ежедневните ти занимания. Adieu.

Джек не отговори. Беше останал сам.

Не мина много време и обещаният допълнителен фактор бе въведен в неговото обкръжение.

Осъзнал, че вече не е сам, Джек вдигна глава. В първия миг не повярва на очите си като зърна медната ѝ коса и застиналата усмивка

на устните ѝ.

След това скочи, изтича при нея и я разгледа от всички страни.

— Добра работа наистина — промърмори накрая. — Предай възхищението ми на твоя създател. Ти си едно изключително точно копие на моята лейди Ивене, от Укрепения чифлик.

— Не съм нито копие, нито съм твоята лейди — отвърна тя с иронична усмивка.

— Каквото и да си, ти ми донесе радост — рече той. — Мога ли да ти предложа кресло?

— Благодаря.

Тя се настани в близкото кресло, а Джек придърпа още едно до нея и седна. След това се облегна назад и започна да я разглежда изпод вежди.

— А сега ще ми обясниш ли думите си? — попита той. — Щом не си Ивене, нито пък си нейното копие, създадено от моя заклет враг за да ме измъчва, какво си тогава? Или — казано по-деликатно — коя си?

— Аз съм Ивене от Укрепения чифлик, дъщеря на Лорет и на Полковника Който Никога Не Умира — отвърна тя все така усмихнато и едва сега той забеляза сребърната верига, която носеше на шията си и камъка, оформен по подобие на залата. — Но аз не съм твоята лейди — повтори тя.

— Страхотна изработка, няма що — продължаваше да се диви Джек. — Дори гласът е същият.

— Почти изпитвам съжаление към онзи нехранимайко — господаря на несъществуващата Сенчеста Обител — продължи тя. — Джек Лъжеца. Но нима можеш да очакваш да чуеш истината от устата на един човек, който през всичките си животи е мамил другите?

— Сенчестата Обител наистина съществува! — ядоса се той.

— Тогава не разбирам защо е нужно да се гневиш, когато я споменавам.

— Той те е подучил, невинно създание. Да се подиграваш с моя дом е все едно да се подиграваш с мен.

— Тъкмо това целях. Но аз не съм творение на онзи, когото наричаш Повелителя на Прилепите. Аз съм негова жена. Зная тайното му име. Той ми показва целия свят вътре в една сфера. Без да напускам

Високия Зандан обиколих и видях всички места. Ала никъде не срещнах място, което да се нарича Сенчестата Обител.

— Само моите очи могат да я видят — отвърна той, — защото тя винаги е скрита в сянка. Това е огромен, великолепен палат, с високи, озарени от факли стени, подземни лабиринти и безброй кули. От едната страна гледа към светлината, а другата му е обърната към мрака. Обзаведен е с множество трофеи, спомени от най-великите ми подвизи. Сред тях има безценни скъпоценности и красиви статуетки. Сенки танцуват по коридорите, примесени с отблясъците на гладко шлифовани диаманти, с които е обсипан подът. Такова е мястото, което осмиваш — Сенчестата Обител, в сравнение с която замъкът на твоя господар е като свинарник. Истина е, че понякога това място е самотно, ала един ден истинската Ивене ще го озари със своя смях и ще го докосне с красотата си та да увековечи великолепието му дълго, след като твоя господар се озове в страната на непрогледния мрак, изпратен там от десницата на моето възмездие.

Тя изръкопляска весело.

— Сега вече разбирам защо ти беше толкова лесно да ми завъртиш главата, Джек. Но виждам и друго — прекалено вдъхновено описваш тази твоя Сенчеста Обител за да съществува в действителност. Дълго време те чаках, а сетне и до мен стигна слухът за обезглавяването ти в Иглес. Ала въпреки това бях твърдо решена да дочакам завръщането ти. Баща ми обаче пожела друго. Отпърво наистина вярвах, че е под властта на своето желание да се сдобие с Адския Пламък. Но се оказа, че греша. Още в началото бе разбрал, че си скитник, самохвалко и лъжец. Много плаках, когато ме размени за Адския Пламък, но постепенно обикнах онзи, на когото ме дадох. Моят господар е нежен, докато ти беше груб, той е интелигентен, а ти се славиш само с хитростта си. Крепостта му не е измислица, а едно от най-могъщите владения по цялата Тъмна страна. Той е всичко, което ти не си. Аз го обичам.

Джек плъзна тъжен поглед по загриженото ѝ лице и попита:

— И как се е сдобил с Адския Пламък?

— Спечелил го е негов пратеник в Иглес.

— Името на този човек?

— Квазер — отвърна тя. — Квазер, победителят от Адските Игри.

— Относително безполезна информация за едно добре изпълнено копие — отбеляза Джек — дори и да е вярна. Виждам, че моят противник се е постарал да изпипа всичко. Съжалявам, но не вярвам че си истинската Ивене.

— Ти си пример за това как егоизмът на един човек му пречи да вижда по-далеч от носа си.

— О, не. Аз зная, че ти не си истинската Ивене, а нещо, създадено за да ме изтезава, защото истинската Ивене, моята Ивене, не би посмяла да ме съди в мое отсъствие. Тя щеше да изчака отговорите ми на всички отправени към мен обвинения.

И тогава девойката отмести поглед встрани.

— Още сладкодумни приказки — прошепна тя. — Те не значат нищо.

— Можеш да си вървиш — заяви той. — Кажи на твоя господар, че си се провалила.

— Той не е само мой господар, но и повелител на сърцето ми!

— ...ако пък не ти се тръгва, остани. За мен това е без значение.

Той се изправи, върна се при леглото, изтегна се в него и затвори очи.

Когато отново се огледа, тя си бе отишла.

Ала малко преди това Джек бе зърнал онова, което се опитваше да скрие от него.

...Нищо няма да получат от мен, мислеше си той. Каквито и доказателства да ми представят, ще продължавам да твърдя, че всичко е измама. Ще пазя на сигурно място знанията и чувствата си — там, където не биха могли да ги достигнат.

Малко по-късно той се унесе в сън и сънува ярки и разноцветни картини от бъдещето, каквото искаше да бъде.

Дълго след това нямаше никакви посещения, което ни най-малко не го обезпокои.

Чувстваше, че е спечелил много важно сражение срещу Повелителя на Прилепите и че е отбил първия опит за посегателство към неговото душевно равновесие. От време на време, докато кръстосваше между кристалните стени на своя огледален затвор, той избухваше в доволен смях. А след това се унасяше в мечти за бягство и отмъщение. Хранеше се редовно и спеше добре.

Хрумна му, че след като Повелителя на Прилепите може да го наблюдава, когато пожелае, вероятно е наредил на други да го държат непрестанно под око. Нищо чудно дори да го използват за забавление, предавайки си го заедно с камъка от ръка на ръка по време на някой разгорещен пир. Този мисъл не му даваше покой. С каквото и да се захванеше, непрестанно му се струваше, че някой го следи внимателно. Случваше се дори неочаквано да се завърти и да размаха ръка в неприличен жест към потенциалните наблюдатели.

Божичко! Той наистина ще успее! — мина му веднъж мисълта. Започвам да подозирам присъствието му навсякъде и по всяко време и това нарушава равновесието ми. Все пак успях да положа основите. Ако ми даде поне една възможност и всичко останало бъде както го мислех, може и да осъществя замисъла си. Трябва обаче да се преструвам на безгрижен. И да престана с тези нервни разходки и това мърморене.

Той се отпусна в леглото, разтвори вътрешните си сетива и почувства отрезвяващия хлад на небесата.

Все пак успя да си наложи да пази тишина и да се движи бавно. Беше му далеч по-трудно, отколкото предполагаше. Понякога седнаше пред някое от безбройните огледала, стискаше ръце и броеше до хиляда и още до хиляда. Някъде по това време забеляза, че му е пораснала внушителна брада. Шутовските одежди се бяха износили и замърсили. Понякога се будеше нощем, облян в студена пот и не можеше да си спомни кошмара, който бе измъчвал подсъзнанието му. Случваше се дори денем да не помни какво е правил през изминалия половин или един час, но все още вярваше, че е запазил контрол върху разсъдъка си.

Дали пък не е намесено и някое заклинание? — питаше се нерядко той. Или това са естествени последствия на едно продължително и монотонно съществуване? Вероятно второто. Колкото и да е добър той като магьосник, сигурно щях да доловя присъствието на заклинание. Още малко, още съвсем мъничко. Чувствам, че скоро пак ще дойде при мен. Сигурно си казва, че е загубил прекалено много време за да ме сломи. Обезпокоен е да не последва обратен ефект. и да не е, скоро ще бъде. Скоро, съвсем скоро. И тогава ще дойде.

Но Джек ще е подготвен.

Той се пробуди и откри, че отново са му приготвили ваната — втората, откакто го бяха преместили тук — преди колко години беше това? — и нов шутовски костюм. Изтърка яростно тялото си и навлече дрехата в зелено и бяло. Този път остави звънчетата и дори нагласи шапката под закачлив ъгъл.

След това седна, скръсти ръце зад главата си и се засмя лекичко. Не му се щеше да издава нервността си заради предстоящата среща.

Когато въздухът засия и той чу мелодичния звън, погледна в посоката, от която идеше и кимна небрежно.

— Здравей — рече Джек.

— Здравей — отвърна другият. — Как си?

— Напълно възстановен, благодаря. Искан ми се вече да си тръгвам.

— Човек не бива да бъде припрян, когато става дума за здравето. Ако питаш мен, имаш нужда от още почивка. Но този въпрос можем да обсъдим и някой друг път. Между другото — продължи той, — съжалявам, че не мога да ти отделям повече време. Имах някои проблеми, които отнемаха цялото ми внимание.

— Няма нищо — успокои го Джек. — Скоро всички усилия ще се окажат напразни.

Повелителя на Прилепите втренчи поглед в лицето му, сякаш търсеше по него следи от начеваща лудост. След това се отпусна в едно кресло и попита:

— Какво искаш да кажеш?

— Когато дойде краят на всички неща — отвърна Джек като обърна лявата си длан нагоре, — тогава и усилията се оказват напразни, нали?

— Защо да идва краят на всички неща?

— Обръщал ли си внимание на температурата напоследък, добри ми приятели?

— Не — отвърна другият малко смутено. — От доста време не съм напускал пределите на замъка.

— А би било поучително да го сториш. Още по-добре, ако разтвориш сетивата си за еманациите от Щита.

— Ще го сторя... насаме. Но винаги е имало слабо изтичане. Сигурен съм, че седемте, които са призвани да поддържат Щита ще

узнаят за него и ще вземат необходимите мерки. Не виждам причина за тревога и безпокойство.

— Стига един от седмината да не е затворен някъде, от където не може да бъде призован.

Другият го погледна с разширени очи.

— Не ти вярвам — рече той.

Джек сви рамене.

— Търсех безопасно място, откъдето да отпътувам, когато ти ми предложи своето гостоприемство. А и не е никак трудно да се провери.

— Тогава защо не ми го каза по-рано?

— Защо да ти казвам? — попита Джек. — Щом собственото ми душевно равновесие е под заплаха, какво ме интересува дали останалият свят ще продължи да съществува, или ще бъде унищожен?

— Това е крайно егоистично отношение.

— Мое си е — отвърна Джек и раздрънка звънчетата.

— Май ще е най-добре да проверя върна ли е тази история — рече другият, въздъхна и се изправи.

— Аз пък ще чакам тук — отвърна Джек.

След като го отведе в просторния си кабинет Повелителя на Прилепите преряза въжетата, с които беше завързан.

Джек се огледа. Подът бе облицован с красива мозайка, по стените висяха черни украшения и най-различни оръжия, а в средата на стаята имаше голяма маса, цялата покрита с инструменти, зад която се издигаше скромн олтар. Миришеше на тамян.

Джек пристъпи напред.

— Доста странен ми се видя начинът, по който е било нанесено името ти в Книгата на древните — подхвърли Повелителя. — Написано е върху нечие друго, заличено име.

— Може би божеството-покровител е променило първоначалното си решение.

— До колкото ми е известно, подобно нещо не се е случвало никога. Но щом твърдиш, че си един от седемте избрани, така да бъде. Чуй ме обаче, преди да поемеш твоята част от тежестта на Щита.

Той плесна с ръце. В стаята влезе Ивене, приближи се и застана до него.

— Макар да си един от избраниците за тази важна задача — обърна се той към Джек, — не мисли, че силата ти може да се сравни с

моята тук, във Високия Зандан. Скоро ще трябва да запалим светлините и тогава дворецът ще се изпълни със сенки. Дори и да съм те подценил, трябва да знаеш, че моята вярна съпруга отдаде няколко години от живота си в изучаването на Изкуството и сега вече владее дори най-съкровениите му тайни. Опиташ ли да предприемеш нещо друго, извън това, заради което те доведох тук, тя ще добави уменията си към моите. Каквото и да си мислиш, тя не е само копие на истинската Ивене.

— Зная — кимна Джек, — защото копията не плачат.

— Кога си видял Ивене да плаче?

— Попитай я сам — някой път.

Момичето сведе поглед, обърна им гръб и приближи олтара.

— Време е да започвам — предупреди ги Джек. — Ако обичате пристъпете в малкия кръг.

Той запали един по един въглените в десетте кандила, подредени в три кръга — външният с три, средният с четири и вътрешният с три. Когато добави ароматични треви пламъчетата им се разгоряха, а стаята се изпълни със сладникав дим. Междувременно Джек застана на отсрещната страна на олтара и нарисова един символ на пода с острието на железния нож. Той зашепна едва чуто и изведнъж сянката му се размножи, отново се събра в едно, люшна се, застана неподвижно, изпълни се с непрогледен мрак и накрая се разтегна през залата право на изток като някакъв безкраен път. Повече не помръдна, въпреки трепкането на светлинките и беше толкова черна, че приличаше на бездна.

— Това не ми харесва! — прошепна Повелителя и Джек го чу. — Двамата с Ивене не откъсваха очи от него.

Заобиколен от разноцветен дим, озарен от трепкащите светлини, Джек постепенно придобиваше някакъв зловещо-неотразим изглед, а движенията му ставаха все по-уверени и съсредоточени. Когато вдигна малкото звънче от олтара и го разлюля, Повелителя на Прилепите извика „Спри!“, но не посмя да пресече кръга, защото в стаята се чувстваше нечие друго, напрегнато, зорко присъствие.

— Прав беше що се отнася до едно нещо — извика му Джек. — Когато става дума за Изкуството, наистина те бива повече от мен. Все още не съм дорасъл да кръстосвам шпага с теб. Все още повече в епицентъра на твоята сила. Ето защо избягвах всякакви директни

стълкновения и мислех единствено за собствената си безопасност. Зная, че на вас двамата ще са ви необходими само няколко минути за да прогоните силата, която повиках тук — но след това ви чакат още изненади. Ето една!

Той сграбчи подпорите на най-близкото кандило и го запрати през стаята. Въгленчетата се разхвърчаха като огнен прах. Част от искрите попаднаха върху гоблените и тъканта им мигновено започна да дими.

— Никой не ме е призовавал под Щита — извика през това време Джек. — Използвах трески от масата, обгорени върху пламъка на свещите, които идваха с вечерята, за да променя едно от имената в Книгата на Древните. Именно когато я разтварях ти почувства наличието на чуждо заклинание.

— Нима си дръзнал да нарушиш Великия Пакт и изложиш на опасност съдбата на света?

— Точно така — кимна Джек. — Каква полза от този свят за един безумец, в какъвто щеше да ме превърнеш? Плюя на вашия Пакт.

— От този момент ти ще бъдеш низвергнат, Джек. Нито един обитател на Тъмната страна няма да бъде твой приятел.

— И досега нямах.

— Пактът и неговия посредник — Книгата на Древните — са единствените неща, пред които всички ние се прекланяме и винаги сме почитали — въпреки нашите различия, Джек. Ще бъдеш преследван до твоето пълно унищожение.

— Че нима ме чакаше друга съдба — тук и от теб? Така поне ще мога да ти кажа „довиждане“.

— Ще прогоня злата сила, която покани в моя дом и ще потуша огъня, който запали. А след това ще вдигна половината свят след теб. Никога вече няма да знаеш що е покой. Краят ти няма да е за завиждане.

— Веднъж вече ме погуби, отне моята любима и сломи волята й, направи ме свой пленник, когото носеше на шията си и дори настърви твоя боршин да тича по петите ми. Знай тогава, че идния път, когато се срещнем, не аз ще бъда този, когото ще измъчват и преследват до безумие. Разполагам с дълъг списък и ти го оглавяваш.

— Ние ще се срещнем отново, Джек от Сенките — може би съвсем скоро. И тогава ще забравиш завинаги своя списък.

— А, като спомена списъка ми припомни още нещо. Любопитен ли си чие име заличих, когато нанесох своето в Книгата на Древните?

— Чие беше то?

— Може да ти се стори чудно, но беше твоето. Наистина трябва да излизаш по-често, приятелю. Ако го беше правил, щеше да забележиш снижаването на температурата, да провериш състоянието на Щита и да надникнеш в Книгата. Тогава ти щеше да заминеш, призован от дълга, а пък аз нямаше да съм твой пленник. И всички последващи неприятности щяха да бъдат избегнати. Ето ти един извод от цялата тази история — излизай по-често на чист въздух.

— Да, но тогава ти щеше да паднеш в лапите на Барона, или да се върнеш обратно в Гливе.

— Това подлежи на обсъждане — рече Джек и хвърли поглед през рамото му. — Тоя гоблен гори наистина красиво. Време е да тръгвам вече. Сигурно пак ще се срещнем — когато се отървеш от дълга си към Щита. Зная, че ще ме търсиш. Не се обезкуражавай, ако в началото не успееш да ме намериш. Упорствай. Когато почувствам че съм готов, ще се срещнем отново. Тогава ще ти отнема Ивене. Ще ти взема и Високия Зандан. Ще унищожа твоите прилепи. И ще се постарая да кръстосваш много пъти между Торните Ями и гробищата. Засега сбогом.

Той се извърна и пое по пътя, очертан от неговата сянка.

— Никога няма да съм твой, Джек — чу гласа ѝ зад себе си. — Истина е всичко, което ти казах по-рано. Ще се самоубия преди да падна в ръцете ти.

Той задиша тежко, в нагорещения от пламъците въздух и отвърна:

— Ще видим.

А после сянката го погълна.

Небето вече просветляваше когато, праметнал торбата през рамо, той пое уверено на изток. Въздухът режеше остро, тревата бе скрита от хладни изпарения, а долината и околните хълмове тънеха в мъгла. Миришеше на влага.

Джек спря за съвсем кратко, колкото да намести тежкия вързоп, обърна се и хвърли прощален поглед на мрачната страна, чийто предели току що бе напуснал. Беше стигнал доста далеч, при това за съвсем кратко време. С всяка крачка към светлината силата на неговите врагове се стопяваше. Скоро щяха да го загубят напълно. Ала сигурно щяха да продължават да го търсят, невъзможно бе да забравят онова, което им бе сторил. Ето защо не му оставаше друг изход, освен да бяга. Назад оставаше добре познатата му земя на вълшебства, магии и заклинания, чудеса, жестокости и удоволствия. Там някъде бе смисълът на неговия живот, жената, която до скоро боготвореше, а сега ненавиждаше. Джек знаеше, че някога ще се завърне отново и ще донесе със себе си онова, което можеше отново да ги събере.

Той се извърна и продължи своя път.

С помощта на сенките се прехвърли в своето скривалище близо до Здрача, където пазеше различни магични документи, които бе събирал през годините. Завърза ги грижливо в стегнат вързоп, метна ги на рамо и ги понесе на изток. Веднъж достигне ли Здрача ще бъде в относителна безопасност, премине ли отвъд него, всякакви заплахи ще отпаднат.

Не след дълго местността стана хълмиста, а в далечината се издигна снагата на Ренсиал планина, чийто отсамен край стигаше почти до границата на Здрача. Насочи се право към най-високия връх — Паникус.

Още щом излезе над мъглата Джек зърна далечните, неясни контури на Морнингстар, които се очертаваха на светлия фон на Вечната зора. Застинал неподвижно върху своя зъбер, вдигнал леко глава, той гледаше на изток. За онези, които не го познаваха,

приличаше на изваяна от вятъра скулптура върху Паникус. И действително почти половината от тялото му бе издялано от камък, трупът, наподобяващ гигантска хищна котка, израстваше направо от скалата на хребета. Крилата му бяха сгънати върху гърба и Джек знаеше — макар да го доближаваше отзад — че ръцете му все още са скръстени на гърдите, лявата върху дясната, че вятърът не е разрошил неговите дебели като въжета коси и брада и че лишените му от клепачи очи са вперени право в източния хоризонт.

Пътека нямаше, а последните няколкостотин стъпки, делищи го от хребета, пресичаха почти отвесна скала. Както обикновено мястото изобилстваше от сенки и с тяхна помощ Джек пое нагоре по стената сякаш е хоризонтална равнина. Още преди да стигне върха вятърът засвири пронизително в ушите му, но дори той не беше в състояние да заглуши гласа на Морнингстар, който се надигна от утробата на планината под него.

— Добро утро, Джек.

Застанал до лявата му страна Джек вдигна поглед към главата на Морнингстар, черна като нощта, която бе напуснал и заобиколена с ореол от перести облаци.

— Утро ли? — попита той.

— Почти. Винаги е почти утро.

— Къде?

— Навсякъде.

— Донесох ти нещо за пиене.

— Извличам вода от облаци и дъжда.

— Донесох ти вино, извлечено от грозде.

Огромното, набраздено от светкавици лице се завъртя бавно към него и рогата му се наведоха напред. Джек отмести поглед от немигащите очи, чийто цвят все не можеше да запомни. Имаше нещо ужасяващо в тези очи, които никога не виждаха онова, за което бяха предназначени.

Лявата му ръка се спусна и обгорената му длан легна разтворена пред Джек. Той постави вътре един винен мях. Морнингстар го вдигна, пресуши го на един дъх и пусна меха в краката на Джек. Сетне обърса устни с опако на ръката си, премигна доволно и отново впери поглед на изток.

— Какво искаш от мен, Джек от Сенките? — попита той.

— От теб — нищо.

— Тогава защо ми носиш вино всеки път, когато минаваш от тук?

— Мислех, че го обичаш.

— Така е.

— Знаеш ли, ти си може би единственият ми приятел — рече Джек. — Не притежаваш нищо, което бих се изкушил да открадна. Нито пък аз имам нещо, от което да се нуждаеш.

— Да не би да ме съжаляваш, задето съм сраснал с това място?

— Какво е това „съжаление“? — попита Джек.

— Съжалението е което ме прикова тук и ме обрече вечно да чакам зората.

— Е, в мен няма и капчица от него — увери го Джек. — Защото аз непрестанно пътувам.

— Зная. Навсякъде из тази половина от света бе разнесена вестта, че си нарушил Пакта.

— А известно ли е защо?

— Не.

— Ти знаеш ли?

— Разбира се.

— Откъде?

— От очертанията на облаците мога да науча дали след три сезона някой мъж ще се скара с жена си в далечен град и дали убиец ще си получи заслуженото на бесилката. По търкалянето на камъка познавам колко девизи ще бъдат съблазнени и научавам за движението на айсбергите на отвъдния край на света. Плътността на вятъра ми показва къде ще удари следващата светкавица. Толкова дълго съм гледал и толкова много съм видял, че вече съм част от всички неща и нищо не остава скрито от мен.

— Знаеш ли къде отивам?

— Да.

— И какво ще правя там?

— И това знам.

— Тогава, кажи ми, ако знаеш, ще успея ли в това, което желая да завърша?

— Ще успееш в това, което си предприел, но тогава едва ли ще бъде каквото го желаеш.

— Не те разбирам, Морнингстар.

— И това зная. Но така е с всички оракули, Джек. Когато настъпи онова, което си предсказал, питащият вече не е същият, какъвто е бил когато е задал своя въпрос. Невъзможно е да накараш някой човек да разбере промените, които му предстои да изживее и затова предсказанието е истински валидно само за неговия бъдещ вариант.

— Достатъчно — прекъсна го Джек. — Въпросът е, че аз не съм човек. Аз съм обитател на Тъмната страна.

— Всички вие сте хора, независимо коя страна на света считате за свой дом.

— Но аз нямам душа и следователно не се променям.

— Променяш се — заяви Морнингстар. — Всичко, което живее, се променя или умира. Сърцата на твоите сънародници са студени, ала светът, който обитават, е топъл, надарен с вълшебства, чудеса и заклинания. Обитателите на Светлата страна притежават чувства, които ти не би разбрал, макар науката им да е хладна като сърцата на твоите сънародници. Ала въпреки това те възприемат съществуването на твоето царство, макар да се боят от него и ти също би могъл да разбереш чувствата им. Макар и да се страхувате едни от други, дълбоко в себе си вие не сте нищо повече от огледални отражения. Така че, човече, не ми говори за душа, след като никога не си виждал подобна.

— Да бъде както казваш — макар че не разбирам думите ти.

Джек приседна на една скала и също като Морнингстар се загледа на изток.

— Одеве каза, че си очаквал тук зората — подхвърли той след известно време. — Значи искаш да видиш как слънцето са изкачва на хоризонта.

— Да.

— Струва ми се, че ще трябва да чакаш дълго може би вечно.

— Възможно е.

— Не знаеш ли? А мислех, че знаеш всичко.

— Зная много неща, но не всичко. А това има значение.

— Тогава, разкажи ми за някои от тези неща. Чувал съм дневните да разказват, че сърцето на света било стопен демон, че колкото повече се спускаш надолу, толкова по-горещо ставало и че ако някой прониже кората на планетата през отвора ще бликнат пламъци, а от нагорещените минерали ще израснат цели вулкани. Ала мен са ме

учили, че вулканите са дело на огнените стихии, които, ако бъдат обезпокоени, разтопяват земята около тях и я пращат нагоре към небето. Те се таят в земните недра. Дори и да ги подминеш и да продължиш надолу, температурата няма да се покачва. А ако продължиш нататък, ще стигнеш до самия център на света, който въобще не е разтопен, а съдържа Машината, с нейните гигантски пружини, зъбчати колела, маховици и противотежести. Зная, че всичко това е самата истина, защото съм слизал достатъчно надолу, за да чуя тиктакането на Машината. Но въпреки това дневните притежават методи за да докажат, че именно техният възглед за света е верният. И сигурно щяха да убедят и мен, ако не знаех, че нещата стоят иначе. Кажи ми, кой е прав и кой се лъже?

— И едните и другите са прави — отвърна Морнингстар. — Защото описвате едно и също нещо, въпреки, че никой от вас не го вижда такова, каквото е в действителност. Вие обрисувате обкръжаващата ви реалност съобразно възможностите си за контрол върху нея. И тъй като тя не подлежи на контрол, вие се боите от нея. Ето защо понякога твърдите, че е неразбираема. И тогава едни от вас твърдят че била демон, а други — машина.

— Освен това зная, че звездите са убежища на духове и божества — някои добронамерени, други враждебни, или безразлични. Но всички са съвсем близо и лесно могат да бъдат призовани. Дневните обаче твърдят, че звездите се намирили на огромни разстояния от нас и че там нямало и капчица разум. Какво ще кажеш...?

— Че и този път виждам два начина за обрисуване на реалността — и двата напълно правилни.

— Но щом има два начина, защо да няма и трети? Или четвърти? Или толкова, колкото са хората, например?

— Да — отвърна Морнингстар.

— Тогава кой е верният?

— Всички са верни.

— Не, кой представя нещата такива, каквито са? И възможно ли е това?

Морнингстар не отговори.

— Ти — извика Джек и го посочи с пръст. — Вглеждал ли си се в реалността?

— Аз гледам облаците и падащите камъни. И слушам вятъра.

— И с тяхна помощ научаваш за други неща.

— Но не и за всичко.

— Ти не ми отговори — вглеждал ли си се в реалността?

— Аз... веднъж... Аз чакам изгрева, и това е всичко.

Джек отново втренчи поглед на изток, където над хоризонта бавно се носеха оцветени в розово облаци. Заслуша се в ромона на падащите камъни и в свистенето на вятъра, но те не му говореха нищо.

— Ти знаеш къде ще отида и какво ще направя — каза той след известно време. — Знаеш също какво ще се случи и какъв ще бъде тогава. От върха на твоята планина виждаш много подобни неща. Вероятно дори знаеш кога ще умра за последен път и при какви обстоятелства ще стане това. Погледнато така, животът ми е безсмислен, а съзнанието ми — нищо повече от гост в това тяло, неспособно да въздейства и променя хода на събитията.

— Не — рече Морнингстар.

— Чувствам, че го казваш само за да не ме наскърбиш.

— Не, казвам го, защото някои страни от живота ти са скрити в сенки, зад които не мога да надзърна.

— Защо да не можеш?

— Може би защото моята и твоята съдба по някакъв начин са преплетени. А нещата, които въздействат върху моето съществуване са скрити от погледа ми.

— Е, това поне е нещо — въздъхна Джек.

— Има и друго обяснение — може би, когато постигнеш онова, което търсиш, ти ще преминеш отвъд всякакви предсказания.

Джек се разсмя.

— Хич няма да е зле — отбеляза той.

— Може да е и по-зле, отколкото предполагаш.

Джек сви рамене.

— Каквото и да е, нямам друг избор освен да почакам и да видя.

Далеч вляво и под него — прекалено далеч, за да чува равномерния му грохот — един водопад се спускаше от около стотина стъпки височина и изчезваше зад скален праг. Още по-надолу буен поток виеше корито из равнината и се губеше в гъстата гора. На другия край на потока се гущеше малко селце, чийто комини димяха. Той се вгледа нататък, опитвайки се да различи прозорците и дворовете.

— Кажи ми защо — рече Джек, — Падналата звезда, която ни е донесла познание за Изкуството, не го е разпространила и сред дневните?

— А може би точно в този момент някои от обитателите на Светлата страна си задават същия теологичен въпрос — защо звездата не е спомогнала да се разпространи научното познание сред тъмните. Но какво значение би имало това? Чувал съм да казват, че нито едното, нито другото ни е дадено от Падналата звезда, а са все творения на човека и че онова, което всъщност са ни дарили е съзнанието, което създава свои собствени системи.

В този момент, задъхан и хриптящ, с оглушителен плясък на грамадните си криле, върху близката площадка се спусна уморено един дракон. Вятърът бе прикрил шума от приближаването му. Драконът остана да лежи на скалата, като изпускаше огромни огнени кълба при всяко издишване. След известно време завъртя изпъкналите си очи и погледна нагоре.

— Здравсти, Морнингстар — произнесе той пресипнало. — Надявам се, нямаш нищо против да си поотдъхна тук за малко. Уууф! — Той изпусна грамадно огнено кълбо, което озари цялата клисура.

— Можеш да си отдъхнеш — отвърна Морнингстар.

Драконът забеляза Джек, фиксира го с поглед и не помръдна.

— Май вече съм твърде стар за да прехвърлям планината — рече той. — Но какво да се прави, като най-близкото стадо овце е в онази долина.

Джек постави крак върху сянката на Морнингстар и едва тогава попита:

— Тогава защо не се преместиш да живееш от онази страна на планината?

— Дразни ме светлината — обясни драконът. — Леговището ми трябва да е на тъмно. Твой ли е? — обърна се той към Морнингстар.

— Кой да е мой?

— Човекът.

— Не. На себе си е.

— Значи ще мога да си спестя дългото пътуване и същевременно да почистя площадката под теб. По-голям е от овца, макар че едва ли е толкова вкусен.

Джек се скри напълно в сянката в мига, когато драконът избълва ново огнено кълбо — този път право към него. Погълнати от вдишването му, пламъците внезапно изчезнаха, а след това Джек ги върна обратно към дракона.

Чудовището изръмжа от изненада и удари с криле зачервените си очи. Отнякъде се появи сянка, протегна се и легна върху лицето му. Тя попречи на следващия му опит да изпепели жертвата.

— Ей, ти! — извика драконът, зърнал скритата в сянката фигура. — Мислех, че си някой обитател на Здрача, дошъл да обезпокои моя скъп приятел Морнингстар. — Но сега вече те познах. Ти си онова несретно създание, което опустоши моята съкровищница! Какво направи с розовата ми диадема с тюркоази, с моите четиринадесет великолепно гравирани гривни и с кутията с диаманти, които бяха поне двадесет и седем?

— Сега вече са част от моята съкровищница — отвърна Джек, — а ти по-добре си върви. Може и да си по-едър от тукашните диви прасета, но едва ли си толкова вкусен. Не ме карай да ти прекършвам гръбнака.

Той издиша ново огнено кълбо и драконът отстъпи назад.

— Спри се! — изкрещя чудовището. — Остави ме да си отдъхна тук и сам ще си тръгна!

— Веднага! — настоя Джек.

Чудовището се надигна, протегна дългата си опашка за да запази равновесие и като хриптеше оглушително, изпълзя до ръба на скалната площадка.

— Мразя те! — извика той през рамо, отблъсна се и се изгуби от погледа.

Джек се наведе за да проследи полета му. Драконът се носеше право надолу към склоновете на хребета и миг преди да се разбие в острите му зъбери, внезапно разпери криле, завъртя се и бавно се насочи към селцето, сгушено на брега на потока, в покрайнините на тъмната гора.

— Чудя се какъв е смисълът от съзнанието — промърмори Джек, — след като не може да променя природата на чудовището.

— Но този дракон някога е бил човек — рече Морнингстар, — алчността го е превърнала в това, което е сега.

— Чувал съм за тези неща — отвърна Джек, — аз самият за кратко бях полска мишка.

— Все пак преодоля страстта си и съумя да се върнеш сред хората. Някой ден същото може да сполети и него. Именно благодарение на съзнанието си човек е в състояние да опознае и преодолее някои от факторите, които правят битието му предсказуемо. Впрочем, защо не погуби дракона?

— Защото нямаше нужда... — поде Джек, но изведнъж се разсмя. — Пък и трупът му щеше да ти омирише площадката.

— А може би, защото си решил, че няма смисъл да убиваш нещо, което не би могъл да изядеш и което не представлява реална заплаха за теб?

— Не — поклати глава Джек. — Тъй като сега аз съм виновен за смъртта на една овца и за лишаването на малкото селце долу от единствения му източник за прехрана.

Изминаха няколко секунди, преди Джек да разпознае звука, който последва след тези думи. Гръмотевичното тракане, което идеше отгоре бе причинено от Морнингстар, който скърцаше със зъби. Отнякъде полхна хладен вятрец и небето на изток притъмня.

— Може и да си прав — произнесе съвсем тихо Морнингстар, сякаш не говореше на него. — ...за съзнанието.

И той поклати печално огромната си глава.

Джек отмести смутено поглед встрани. Очите му проследиха ленивия полет на ярката, немигаща звезда, чието неизменно присъствие в небосвода от дълго време не му даваше покой.

— Властелинът на тази звезда — подхвърли той, — се съпротивлява на всякакви заклинания за общуване. Звездата се движи по-бързо и по различен начин от другите. Освен това не премигва. Имаш ли някакво обяснение за всичките тези странни обстоятелства?

— Това не е истинска звезда, а изкуствен обект изведен в орбита над Здрача от учените на Дневната страна.

— И с каква цел?

— За да наблюдава границата.

— Защо?

— Защото се боят от вас.

— Ние не разполагаме с подобни устройства над страната на светлината.

— Зная. Но не държите ли и вие границата под постоянно наблюдение — с вашите методи?

— Естествено.

— Защо?

— За да знаем какво прониква през нея.

— Ето че научи отговора.

— И това е всичко? — изсумтя Джек. — Ако този „обект“ наистина се намира над Здрача, той трябва да се подчинява еднакво на законите на науката и на нашите заклинания. Някой ден възнамерявам да го сваля.

— Защо? — попита Морнингстар.

— За да докажа, че моите магични сили превъзхождат тяхната наука.

— Не е препоръчително да се нарушава равновесието между двата свята.

— Освен ако си на страната на тези, които ще победят.

— И въпреки това възнамеряваш да използваш техните научни методи за да постигнеш онова, което си намислил.

— Готов съм да използвам всичко, което би ми свършило работа.

— Наистина съм любопитен какво ще излезе от всичко това.

Джек доближи източния ръб на площадката, плъзна се внимателно през него, намери опора за краката си и погледна нагоре.

— Не мога да чакам повече да изгрее това твоє слънце. По-добре да ида да го намеря сам. Сбогом, Морнингстар.

— Сбогом, Джек.

Все така праметнал небрежно вързопя през рамо Джек продължи своя път към светлината. Не след дълго прекоси изоставения град Мъртвотрак, без дори да поглежда обраслите в диви храсталаци светилища на безполезните божества, които някога са били главна туристическа атракция. Под олтарите им никога не бе имало нещо, което си е заслужавало да бъде откраднато. Привързал с кърпа разпилените си от вятъра коси той вървеше забързано по прочутия Булевард на Пеещите статуи. При звука от стъпките му всяка една от каменните фигури — увековечили действително съществували прочути личности — подхващаше своята песен. Съвсем скоро монотонните напеви започнаха да му действат на нервите, Джек се

втурна през глава, за да пресече час по-скоро прокълнатото място и спря задъхан и с главоболие, едва когато Булевардът остана зад него.

Стиснал юмруци, той понечи да прокълне призрачния град, но се отказа — не можеше да измисли дори едно бедствие, което вече да не бе сполетяло руините зад него.

Когато аз започна да управлявам, помисли си той, всичко ще бъде съвсем различно. Няма да позволявам да израстват така хаотично градове, та после да бъдат обречени на бавна гибел.

Да управлява?

Тази мисъл бе изникнала неканена в главата му.

Всъщност, защо не? — запита се той. Ако успея да се сдобия с могъществото, за което жадувам, защо да не го използвам така, както ми харесва? Първо ще отмъстя на онези, които ми се подиграха, а след това ще си разчистя сметките с останалите. Аз съм единственият сред тях, който не се нуждае от постоянно място за своята сила. Значи съм създаден за да бъда техният завоевател. Сложа ли ръка веднъж на Изгубения Ключ на Колиния всички мои врагове са обречени на поражение — при това в техните собствени владения. Нищо чудно тази мисъл да е зрела отдавна в мен. Освен това ще възнаградя Розали за постоянството ѝ. Да не забравя да го включа в списъка. А когато приключа с Повелителя на Прилепите, Бенони, Смадж, Квазер и Веселия палач, ще навестя Барона и ще се погрижа да бъде сменено името на Полковника Който Никога Не Умира.

Стори му се забавно, че във вързопа, заедно с многото други ръкописи лежаха и пергаментовите свитъци, които бяха предизвикали гнева на Повелителя на Прилепите. За известно време действително бе обмислял възможността да ги размени срещу свободата си. Отказа се от идеята само защото се съмняваше, че другият ще приеме предложението, но няма да сдържи думата си. Не го плашеше толкова възможността да остане пленник, колкото позорът от връщането на откраднатите свитъци. Подобен акт неминуемо щеше да нанесе непоправими щети на репутацията му. А и без ръкописите шансовете му да успее в онова, с което се бе захванал сега, бяха съвсем нищожни...

В главата му цареше бъркотия. Спомни си неотдавнашния разговор с Морнингстар. Изглежда наистина беше прав — нямаше кой знае каква полза от съзнанието, което — подобно на пеещите статуи на

Мъртвотокрак — служеше единствено за да всява смут и противоречия и да предизвиква главоболие.

Далеч вдясно, почти над хоризонта се появи отново спътникът на дневните. С всяка измината крачка светът около него се изпълваше със светлина. Не след дълго зърна и първите яркозелени петна трева. На изток облаците пламтяха в розово. До ушите му достигна цвърчене на птици, не беше чувал песните им от години.

Добро предзнаменование, рече си той, е да те посрещат с песен.

И Джек продължи с бодра стъпка към деня.

Първите признаци за неговото бавно приближаване той почувства някъде към средата на семестъра. Как стана това — не можеше да каже със сигурност. В тази страна изглежда бе ограничен в сетивните средства, които притежаваха всички останали. И все пак усещаше, че то го търси — прокрадва се, опипва навсякъде, прикрива се, дори изчезва за известно време, за да продължи отново. Нямаше никаква представа за истинската му природа. Единственото, което знаеше със сигурност бе, че то непрестанно скъсява дистанцията помежду им.

След като напусна общежитията, той пое надолу по главната улица, изброи осем пресечки и сви в деветата, на която бе разположен и Бункера. Наоколо се издигаха многоетажни сгради с тесни прозорци, като цепки в машините за кредитни карти, а движението бе толкова оживено, че задименият от изгорели газове въздух оставяше неприятен горчив вкус в устата. По тротоара се въргаляха празни метални кутии от бира и смачкани стари вестници. Пространството между сградите бе натъпкано с боклуци. Въздухът внезапно бе разцепен от тътена на един пътнически самолет, който се спускаше към летището. Но най-непоносимо бе слънцето, застинало за вечни времена в небето, то сякаш го приковаваше към нагорещения паваж с безмилостните си лъчи. Няколко хлапета играеха край водната помпа на следващия ъгъл, но когато ги наближи спряха и го изгледаха с подозрение. Той захвърли цигарата си в ручейчето, което се стичаше край бордюра и я проследи с поглед, докато се изгуби в канала. Поне тук, в близост до постоянно течащата помпа, въздухът бе малко по-прохладен.

Толкова много светлина и никаква сянка, помисли си той. Странно, как никой не го забелязва. Къде ли точно съм изгубил моята?

Известна промяна настъпваше на местата, където светлината бе мъжделива. Тогава му се струваше, че светът е изгубил, или възвърнал някое свое качество. Някаква неотменна част от природата на реалността, от подлежащото чувство за обща взаимозависимост и

взаимосвързаност, която се губеше под яркия блясък на деня. В опразненото място изникваше някаква неясна тревога. Сякаш сенките се опитваха да го заговорят, или да го извикат от света на небитието, където бяха прогонени. Именно благодарение на тях когато влезе в бара знаеше, че онзи, който го търси, вече е съвсем близо.

Горещината на постоянния ден остана назад, веднага щом се спусна в търбуха на Бункера. Потти веднага зърна черната ѝ коса и мургавите ѝ бузи, озарени от светлината на трепкащата свещ. Докато си проправяше път между масите той за първи път, откакто бе излязъл от лекционната зала, почувства известно отпускане.

Вмъкна се в сепарето до нея и се усмихна.

— Здравсти, Клер.

Тя вдигна изненадано глава и го погледна ококорено.

— Джон! Винаги го правиш. Появяваш се изневиделица.

Той продължи да се усмихва, докато разглеждаше познатите нежни черти, розовите точки, оставени от очилата, пухкавината под очите ѝ, стръкчетата коса, спуснали се до веждите ѝ.

— Като търговски представител, нали? — отвърна той. — Ето го и келнерът.

— Бира.

— Бира.

И двамата въздъхнаха едновременно, облегнаха се назад и се заоглеждаха.

Не след дълго тя се разсмя.

— Ама и годината си я биваше! — обяви на висок глас. — Радвам се, че семестърът свърши!

Той кимна.

— Толкова голям курс май не сме имали.

— Че и невърнатите книги...

— За всичко са виновни ония от административния — рече той. — Изпрати им списък на студентите, които...

— Да не мислиш, че ще се втурнат да си плащат глобите.

— Някой ден ще почнат да ти искат ръкописи. Като дойдат, покажи им картоните и им поискай първо да си платят глобата.

— Брей, хубава идея! — възкликна тя.

— Естествено. Потребва ли им нещо, ще ти върнат парите с лихвите.

— Май си изпуснал призванието на своя живот, след като се премести в антропологията. Трябваше да станеш администратор.

— Отидох там, където винаги съм искал да бъда.

— Защо го казваш в минало време?

— Не зная точно.

— Какво се е случило?

— Нищо особено.

Само дето чувството не го напускаше. Близко беше.

— Нещо не е наред с договора ли? — настояваше тя.

— Не. Никакви проблеми.

Напитките пристигнаха. Той вдигна чашата си и отпи. Протегна крака под масата и неволно докосна нейните. Тя не се отмести, дори не трепна. Не се притесняваше от подобни неща. Сигурно и с другите е така, помисли си Джек. Привлекателна жена, но много напирала да се омъжи. Преследва ме почти целия семестър. След някой и друг ден...

Той прогони тази мисъл. Ако я беше срещнал по-рано можеше и да се ожени за нея. Не страдаше от никакви скрупули и нямаше да му е трудно да я остави, когато се наложи да се върне обратно.

— Измисли ли нещо за ваканцията? — попита го тя. — Нали обеща?

— Не съм мислил. Зависи от едно изследване, което съм подхванал.

— И докъде си стигнал с него?

— Ще ти кажа когато поработя малко с компютъра. Запази си време.

— Скоро?

Той погледна часовника си и кимна.

— Толкова скоро? Ако нещата тръгнат добре...?

— Тогава другия семестър няма да ме има.

— Ами договорът...

— С него всичко е наред. Само дето не го подписах. Поне засега.

— Веднъж спомена, че Квилян не те харесвал.

— Така е. Той е старомоден. Мисли, че прекарвам твърде много време при компютрите и твърде малко в библиотеките.

Тя се усмихна.

— Аз също.

— Знаеш, че съм достатъчно популярен като лектор, за да се безпокоя за мястото си.

— Тогава защо отказа да подпишеш договора? Да не очакваш, че ще ти вдигнат заплатата?

— Не — отвърна той. — Готов съм да се обзаложа, че щеше да ми откаже, ако го бях помолил за ваканция. Виж, тогава със сигурност щях да му кажа да си пъкне договора... Защо да го подписвам, след като сега изследванията са по-важни за мен. Все пак щеше да ми е приятно, ако му го бях казал за договора...

Тя сръбна от бирата.

— Няма да отречеш, че си се хванал с нещо важно.

Той вдигна рамене.

— Как беше семинарът? — помъчи се да смени темата.

Тя се разсмя.

— Не зная причината, но изглежда си гвоздей в супата на професор Уедъртон. Почти цялата си лекция посвети на разгромяването на твоя курс „Обичаи и философия на Тъмната страна“.

— Вярно, че не споделяме едно мнение по доста въпроси. Но той никога не е посещавал Тъмната страна.

— Намекна, че ти също не си го правил. Съгласен е, че обществото там е на феодален стадий и че някои от местните владетели вярвали, че притежават абсолютна власт над всичко в пределите на техните царства. Затова пък отхвърли категорично предположенията, че били обединени в някакъв Пакт, създаден въз основа на предпоставката, че небето щяло да падне, ако не поддържат нещо като Щит с помощта на съвместни магични усилия.

— Ако не е така, какво пази живота на онази страна на света?

— Някой зададе този въпрос и професорът отвърна, че проблемът бил за физиците, а не за социолозите. По негово лично мнение ставало дума за някакъв особен газов слой във високите части на атмосферата, наподобяващ нашите силови завеси.

Той се изсмя презрително.

— Ще ми се поне веднъж да го закарам там. И приятелчето му Квилиан също.

— Зная, че си посещавал Тъмната страна — кимна тя. — Понякога дори си мисля, че връзката ти с нея е далеч по-силна,

отколкото си склонен на признаеш.

— Какво искаш да кажеш?

— Ако можеше да се видиш сега, щеше да знаеш. Доста време ми отне, докато открия причината, но когато забелязах кое те прави толкова странен в места като това, казах си, че било повече от очевидно. Очите ти. Никога не съм виждала толкова чувствителни към светлината очи. В момента, когато влезеш в някое затъмнено място зениците ти стават огромни. Около тях остава съвсем тесен пръстен от бялото. Забелязах също, че очилата, които понякога носиш, са потъмни, отколкото са обикновените.

— Това е защото ми има нещо на очите. Изглежда се дразнят от светлината.

— Ами това казвам и аз.

Той ѝ върна усмивката. Сетне изгаси цигарата и сякаш това бе уговорен сигнал, защото в същия миг от високоговорителя на стената се разнесе тиха, нежна мелодия. Джек си поръча още една бира.

— Предполагам, че Уедъртон е гръмнал няколко пъти и по възкресяването на мъртвите тела, нали?

— Аха.

Ами ако умра тук? — зачуди се той. Какво ще стане с мен? Ще ми бъде ли отказан достъп до Гливе и повторно завръщане?

— Какво те безпокои? — попита го тя.

— Защо мислиш, че нещо ме безпокои?

— Ноздрите ти затрепкаха. Освен това стискаш челюсти.

— Твърде много се вглеждаш в лицето ми. Ама и музиката тук е отвратителна.

— Обичам да те гледам — каза тя. — Хайде да свършваме и да отидем у нас. Ще ти изсвиря нещо друго. Искam да ти покажа едно нещо и да те питам за него.

— Какво е то?

— Предпочитам да изчакам.

— Хубаво.

Допиха си бирите и той плати. Веднага щом излязоха навън Джек почувства, че настроението му отново се разваля.

Изкачиха се по стълбите до третия етаж и влязоха в нейния апартамент. Още на прага тя замръзна и издаде нисък, гърлест звук.

Той я побутна лекичко, заобиколи я и влезе вътре. Спря в средата на стаята.

— Какво има? — попита я като се оглеждаше бдително.

— Сигурна съм, че не оставих стаята така. Тези хартии, разпилени по пода... а и креслото никога не стои там. И чекмеджето е отворено. Гардероба също...

Той се наведе над бюрото и разгледа внимателно ключалките за драскотини, но не откри нищо. След това пресече стаята и в мига, когато влезе в банята тя чу звук, който наподобяваше щракване на автоматичен нож.

След малко се показва, хлътна в другата стая, провери и нея и надникна в клозета. Когато се върна я попита:

— А прозорецът над масата отворен ли беше?

— Мисля, че да — отвърна разтреперано тя.

Той въздъхна. Огледа внимателно парапета и я осведоми:

— Сигурно вятърът е разпилял хартиите. Що се отнася до чекмеджето и вратата на гардероба, може и да си ги забравила отворени, когато си бързала сутринта. Така е станало и с креслото.

— Може и да си прав — кимна тя. — Но аз съм малко вманиачена на тема ред.

— А защо си нервна?

Тя се наведе и вдигна разпилените хартии.

— Откъде взе този нож? — попита го неочаквано.

— Какъв нож?

Тя блъсна вратата, обърна се и впери очи в неговите.

— Същият, който държеше в ръката си само преди минута!

Той протегна ръце и разпери пръсти.

— Нямам никакъв нож. Ако искаш, можеш да ме претърсиш. Ще видиш, че не съм въоръжен.

Тя заобиколи бюрото и затвори чекмеджето. Помисли малко, изтегли долното и извади някакъв пакет, увит във вестник.

— Защо съм нервна ли? — попита го тя. — Ето защо! Заради това.

Тя постави пакета на бюрото и развърза канапа, който го придържаше. Джек надникна през рамото ѝ. Вътре имаше няколко много стари книги.

— Смятах, че си ги върнала!

— Тъкмо мислех да го направя...

— Такава беше уговорката.

— Искам да зная откъде ги имаш и по какъв начин си се сдобил с тях.

Той поклати глава.

— Освен това се споразумяхме, ако ги намеря да не ми задаваш точно тези въпроси.

Тя подреди книгите върху бюрото и посочи корицата на едно от тях.

— Сигурна съм, че това преди го нямаше. Петна от кръв, нали?

— Понятие нямам.

— Помъчих се да ги изтрия с влажен парцал. Това, което се показва отдолу наистина приличаше на засъхнала кръв.

Той вдигна рамене.

— Когато ти казах, че тези книги са били откраднати от шкафа в стаята за ценни издания и ръкописи ти ми предложи да ги намериш и аз се съгласих — продължи тя. — Приех също да запазя анонимността на човека, който го е направил. Никакви въпроси. И през ум не ми е минавало, че това ще бъде свързано с кръвопролития. Всъщност, не само петната ме накараха да се замисля за онова, което може да се е случило. Покрай този случай осъзнах колко малко всъщност знаех за теб. Едва тогава обърнах внимание на очите ти и безшумния начин, по който се придвижваш. Някои говорят, че си имал доста познанства сред престъпните среди и това е обяснимо — написал си не една статия по криминология и преподаваш кратък лекционен курс за престъпността. Затова в началото не обърнях внимание на подобни приказки. Одеве те видях да се прокрадваш из стаята ми с нож в ръка — очевидно готов да го използваш срещу някой неканен гост. Нито една книга не може да се сравни с човешкия живот. Отказвам се от уговорката ни. Кажи ми какво си направил за да се сдобиеш с книгите!

— Не — отсече той.

— Трябва да знаех.

— Ти си подредила тази малка сценка в стаята само за да ме изпиташ, нали?

Тя се изчерви.

А сега, предполагам, ще се опита да ме шантажира за да склоня да се оженя за нея, помисли си той. Стига да смята, че ме е хванала на

тясно.

— Добре де — въздъхна той и се обърна към прозореца. — Открих човека, който бе откраднал книгите и разговарях с него. По време на краткия спор, който възникна, носът му пострада и той бе така невъзпитан да пусне няколко капки кръв върху книгите. Не можах да ги изчистя.

— О! — възкликна тихичко тя и той погледна внимателно лицето ѝ.

— Това е всичко — приключи Джек.

След това пристъпи към нея и я целуна. Тя се отпусна в прегръдката му. Джек започна да масажира нежно раменете ѝ гърба ѝ и постепенно спусна ръце надолу. Когато стигна бедрата и тя започна да си разкопчава блузата реши, че планът за отвличане на вниманието е успял напълно.

— Прости ми — въздъхна тя.

— Няма нищо — кимна той и ѝ помогна с копчетата. — Няма нищо.

По-късно, докато разглеждаше разпилените ѝ по възглавницата коси и анализираше действията си от последния час той отново долови нарастващото присъствие, този път толкова близко, сякаш го наблюдаваха. Огледа стаята, но не забеляза нищо.

Заслушан в шума от улицата, той реши, че е време да се връща към главното си занимание. Най-много след още една цигара.

В този момент от небето се разнесе нов свръхзвуков грохот, който разтърси сградата и прозорците задрънчаха.

Небето постепенно се изпълваше с облаци, които скриваха слънцето, но почти не намаляваха светлината. Докато паркираше колата, Джек си даде сметка, че е подранил. Преди да излезе вдигна тежкия куфар от задната седалка. В багажника бе поставил три големи пътнически чанти.

Докато вървеше към далечния край на общежитията кой знае защо си спомни за Морнингстар. Без съмнение и в този момент оглеждаше света от върха на своята планина, слушаше песента на птиците и падащите камъни, шепота на вятъра, ромона на дъжда и грохота на светкавиците. Дали бе в състояние да следи всяко негово движение? Сигурно. Жалко, че не беше близо до него, за да се

посъветва. Не, по-скоро щеше да го попита направо знае ли как ще завърши онова, което бе намислил.

Все още бе непоносимо горещо, но за негово облекчение от север полъхваше слаб ветрец. Въздухът миришеше на задаваща се буря. Общежитията бяха почти празни в този час. Джек мина покрай група студенти, които сравняваха записките си от лекциите, седнали на парапета на неголям фонтан. Двама от тях му бяха познати — сигурно бяха посещавали лекциите му по антропология на културите преди няколко години. Нито един от студентите не го поздрави.

Когато наближи Рибарника отнякъде чу да го викат.

— Джон! Доктор Сенкин!

Той спря, зърнал дребната, възпълничка фигура на един млад инструктор на име Пойндекстър. Махаше му от входа на Рибарника. Също като него малкото му име бе Джон, но когато се събираха да играят карти другите го наричаха по фамилия.

Джек направи усилие да се усмихне, докато другият бързаше към него.

— Здравей, Пойндекстър. Мислех, че си заминал на почивка.

— Уф, имам още изпити в лабораторията — оплака се инструкторът като дишаше тежко. — Излязох да пийна нещо разхладително и в мига, когато дръпнах вратата, осъзнах какво съм направил. Цялата ми връзка с ключове остана на бюрото. В сградата няма никой, дори чиновниците си тръгнаха. Сега чакам да мине някой от пазачите. Да си ги виждал наблизо?

Джек поклати глава.

— Не, аз също тъкмо пристигнах. Трябва да ти кажа обаче, че пазачите не разполагат с ключове за всички помещения. Твоята лаборатория не беше ли от другата страна на сградата.

— Ами да.

— Защо тогава не опиташ да влезеш през прозореца?

— Много е високо, няма да стане без стълба.

— Добре, да погледнем отвътре.

Пойндекстър прокара ръка по оредялата си коса и кимна.

Влязоха вътре и когато стигнаха вратата на лабораторията Джек извади връзка ключове от джоба си, избра един и го пхна в ключалката. Бравата изщрака и вратата се отвори.

— Късметлия — подхвърли Джек.

— Откъде имаш ключ?

— Това е ключът от моя кабинет. Опитах с него и се получи. Казах ти, че си късметлия.

Лицето на Пойндекстър разцъфна в доволна усмивка.

— Благодаря ти — каза той. — Страшно ти благодаря. Бързаш ли?

— Не, май съм подранил.

— Тогава, позволи ми да те почерпя с кафе от автомата. Все още не съм изконсумирал времето за почивка.

— Хубаво.

Джек влезе в лабораторията и остави куфара на една от масите, докато Пойндекстър забърза по коридора да вземе кафе.

Някъде зад стената се разнесе приглушен звън. Навън ставаше все по-мрачно.

Не след дълго Пойндекстър се върна и Джек пое чашата димящо кафе, която му носеше.

— Как е майка ти?

— Добре е. Напоследък взе да излиза по-често.

— Предай й поздрави.

— Обещавам. Благодаря ти, задето си я навестил.

Двамата засърбаха горещото кафе.

— Ама наистина имам късмет, че мина наблизко — подхвърли след кратко мълчание Пойндекстър. — Сигурно в цялата сграда само нашите ключове съвпадат. Толкова бях отчаян, че и призракът да ми беше предложил помощта си, пак щях да приема.

— Какъв призрак?

— Не си ли чувал? Последната мълва. Видели някакво снежнобяло създание да се прокрадва през горичката и по покривите.

— И кога било това?

— Съвсем наскоро. Миналия семестър все разправяха за оная мутираща скала в Института по геология. Предишният някой пусна слуха, че във водата имало афродизиак. Все такива ще ги измислят. Някои хора просто ги сърби езика да разправят. Защо стана сериозен?

— Нищо, нищо. Вземи си една цигара.

— О, трогнат.

Някъде в далечината се разнесе грохот от гръмотевица. Миризмата в лабораторията пробуди в него неприятни спомени.

— Другия семестър оставаш ли? — попита го Пойндекстър.

— Май не.

— А, чух, че са те пуснали в отпуск. Поздравления!

— Не точно.

На лицето на другия се мярна безпокойство.

— Да не си решил да ни напускаш?

— Зависи — от някои неща.

— Може да ти прозвучи егоистично, но лично аз бих предпочел да останеш.

— Благодаря.

— Ще се обаждаш, нали?

— Разбира се.

Оръжие, мислеше си той. Трябва ми нещо по-ефикасно от това, с което разполагам. Но не мога да искам от него. Добре все пак, че се отбих тук.

Той дръпна от цигарата и погледна към прозореца. Небето продължаваше да се смрачава, стъклото бе помътняло от кондензираната влага.

Джек изгълта кафето, смачка чашата и я запрати в кошчето. След това изгаси цигарата и се изправи.

— Най-добре да бягам. Искam да стигна в Пешеходеца преди да завали.

Пойндекстър скочи и му подаде ръка.

— Желая ти успех — ако не се видим скоро.

— Благодаря. Ключовете.

— Какво?

— Ключовете, казвам. Защо не ги прибереш от бюрото — за всеки случай.

Пойндекстър се изчерви и посегна към връзката. После се изкиска.

— Вярно, за малко да повторя номера.

— Аха.

Джек вдигна куфара от масата.

— Довиждане — рече той. Навън небето се раздра от нова светкавица.

— До скоро.

Джек излезе и забърза към съседната сграда, която наричаха Пешеходеца. Пътем отскочи до лабораторията и открадна шишенце сярна киселина, като се постара да го запуши грижливо.

Той откъсна първите няколко страници от разпечатката и ги разпръсна върху масата. Принтерът продължаваше да трака равномерно, в такт с шума на дъжда зад прозореца.

Джек протегна ръка към машината и откъсна следващия лист. Плъзна поглед по съдържанието му и го остави при другите.

Откъм прозореца се чу тихо подраस्कване. Той вдигна рязко глава, а ноздрите му затрептяха развълнувано.

Нищо. Там нямаше нищо.

Запали цигара и пусна клечката на пода. Извървя няколко крачки. Погледна часовника. Пламъчето на свещта в свещника на стената затрептя и на пода безшумно падна капка восък. Той застана до прозореца и се заслуша в свистенето на вятъра.

Ключалката изщрака. Джек се обърна и втренчи поглед във вратата. В стаята влезе едър мъж и го огледа.

— Доктор Сенкин — кимна той и разкопча сакоето си.

— Доктор Квилиан.

Мъжът окачи сакоето на закачалката зад вратата, извади шарена кърпа и се зае да бърше очилата си.

— Как сте?

— Благодаря добре, а вие?

— Чудесно.

Доктор Квилиан затвори вратата, а Джек се върна при принтера.

— С какво се занимавате?

— Разпечатвам някои неща за статията, за която ви говорих преди няколко седмици — ако си спомняте.

— Ясно. Съвсем скоро научих за вашите занимания тук — той махна към машината. — Всеки път, когато някой се откаже, вие бързате да заемете компютърно време.

— Така е. Държа връзка с всички от списъка.

— Напоследък доста хора са отпаднали от него.

— Трябва да е заради грипната епидемия.

— Ясно.

Джек извади пакета с цигари. Тъкмо се готвеше да запали, когато машината спря да трака. Той откъсна последните страници и ги постави върху другите на масата.

Доктор Квилян го последва.

— Може ли да погледна какво имате тук? — попита той.

— Разбира се.

— Нищо не разбирам — каза Квилян след като прегледа няколко страници.

— В противен случай щях да съм доста изненадан. Първо трябва да бъдат преведени.

— Джон — рече другият, — трябва да призная, че много ме озадачавате напоследък.

— Ако ви трябва компютърът, вече свърших — отвърна Джек и се зае да прибира листата.

— Доста мислих по вашия случай. От колко време работите при нас?

— От около пет години.

Зад прозореца отново се разнесе някакъв странен шум. И двамата завъртяха глави.

— Какво беше това?

— Нямам представа.

— Та мислех си — продължи доктор Квилян, — че винаги успявате да намерите време за онова, което ви интересува.

— Така е. Признавам.

— Дойдохте в отдела с чудесни препоръки и действително се оказахте изявен специалист по културата на Тъмната страна.

— Благодаря ви.

— Не го казах като комплимент.

— О, така ли? — Джек се засмя, но не откъсваше поглед от последната страница на разпечатката. — А като какво?

— Джон, имам странното усещане, че не сте този, за когото се представяте.

— В какъв смисъл?

— В графата „място на раждане“ на вашата молба за постъпване на работа тук е отбелязан град Нови Лайдън. Но както се оказва подобно лице не се е раждало там.

— Виж ти? И кой хвърли светлина върху този въпрос?

— Доктор Уедъртон наскоро се отбил там.

— Аха. Това ли е всичко?

— Ако се изключи широко известният факт, че нерядко са ви срещали в компанията на съмнителни лица, съществуват известни съмнения относно валидността на вашата научна степен.

— Отново Уедъртон?

— Източникът няма значение. По-важни са изводите. Пак повтарям — имам съмнения, че не сте този, за когото се представяте.

— И защо избрахте този момент и тази вечер за да споделите съмненията си?

— Семестърът свърши, научих, че се каните да ни напускате. А и днес е последният ви час при компютъра. Искях да разбера какво смятате да вземете със себе си и — евентуално — къде ще го отнесете.

— Добре, Карл — въздъхна Джек. — Да речем, призная, че наистина съм се представял за друг човек. Какво от това? Нали сам казахте, че съм експерт по моята специалност. И двамата знаем, че имам известна популярност като лектор. Каквото и да е изровил Уедъртон — има ли значение?

— Трябва да зная истината, Джек. Да нямате проблеми със закона? Мога ли с нещо да ви помогна?

— Не. Нямам никакви проблеми.

Квилян пресече стаята и се отпусна на кушетката.

— Никога не съм виждал някой от вас отблизо — промърмори той.

— За какво говорите?

— Че вие не сте нормално човешко същество.

— А какво съм тогава?

— Обитател на Тъмната страна. Така ли е?

— Защо да е така?

— Защото ако съм прав, следователно подлежите на преследване от закона. При определени обстоятелства.

— Да речем, че сте прав. На лице ли са споменатите обстоятелства?

— Може би — отвърна Квилян.

— А може би не. Какво всъщност искате?

— За сега единственото, което ме интересува, е вашата истинска самоличност.

— Стига ви, че познавате мен — отвърна Джек и посегна към куфара.

Квилиан поклати глава.

— Не мисля, че ви познавам. Нещо повече, напоследък една идея за вас не ми дава покой. Ако предположим, само за момент, че вие наистина сте обитател на Тъмната страна, емигрирал при нас, въпросът с вашата самоличност все пак остава открит. В тъмната половина на света съществува една личност, която доскоро смятах че притежава само митологична стойност. Питам се, би ли дръзнал този легендарен крадец да се прехвърли на Дневната страна? И ако го стори, каква ще бъде причината? Възможно ли е Джонатан Сенкин да е простосмъртният прототип на Джек от Сенките?

— Дори и да е така — какво? — попита Джек и погледна с крайчеца на окото към прозореца, където бе зърнал някакво движение. — Нима ще наредите да ме арестуват? — продължи той като се изправи и пристъпи нехайно вляво, надявайки се Квилиан да го проследи с поглед.

— Тъкмо това възнамерявах да сторя.

Едва сега Квилиан погледна към прозореца и онова, което видя притиснато към стъклото, го накара да изругае уплашено.

— Надявам се, че поне сте въоръжен?

— Нямаше как иначе — отвърна другият, извади малък пистолет от джоба си и го насочи.

Бих могъл да го замеря с куфара и да взема първия рунд с известен риск. Може и да се окаже излишно, ако спечеля малко време и се приближа до светлината.

— Чудно, че дойдохте сам, след като сте имали подобна идея. Дори и да разполагате с необходимата власт за да извършваше арести в пределите на академичното градче...

— Не съм казвал, че съм сам.

— Позволете ми да се усъмня в думите ви — продължи Джек и отново пристъпи към трепкащата светлина. — Аз пък твърдя, че сте сам. Познавам ви достатъчно за да зная, че предпочитате да решавате подобни проблеми без чужда помощ. Може би просто искате да ме премахнете — без излишни свидетели. Или пък се надявате да

спечелите нещо от признанията ми. Не, по-скоро първото, защото изглежда никак не ме обичате. Макар да не ми е известна причината.

— Боя се, че надценявате способностите си да пробуждате неприязън в околните, както и моите наклонности към насилствени методи. Не, вече уведомих управата и полицията е на път към тази стая. Намерението ми беше само да ви задържа до тяхното пристигане.

— Изглежда сте чакали последния възможен момент.

Квилиан махна със свободната си ръка към куфара.

— Имам подозрението, че проектът, на който отделихте толкова много време през последните няколко седмици, ще се окаже твърде далеч от социалните науки.

— Вие сте твърде мнителен човек. Сигурно знаете, че законът забранява да се арестуват хора, срещу които не съществуват доказателства.

— Да и затова изчаках. Обзалагам се, че необходимите ни доказателства ще открием тъкмо във вашия куфар. Забелязал съм, че когато става дума за обществената безопасност, законът позволява известни своеволия.

— Виж, тук май сте прав — отвърна Джек и се завъртя така, че светлината го удари право в лицето. — Аз съм Джек от Сенките! — извика неочаквано той. — Господарят на Сенчестата Обител, крадецът, който се движи безшумно под покривалото на сенките! Аз бях обезглавен в Иглес и възкръснах отново в Торните Ями на Гливе. Аз съм онзи, който посмя да наруши Пакта и да фалшифицира едно от имената в Книгата на Древните. Аз бях затворникът в диаманта. Аз надхитрих господаря на Високия Зандан и ще се върна, за да му отмъстя. Аз съм най-страшният противник за всички мои врагове. Сега, когато ти разкрих името си, ще посмееш ли да ме заловиш, жалка отрепка?

Квилиан го гледаше изумен, зяпнал от изненада. В този момент прозорецът изтрещя, свещта угасна и в стаята нахлу боршинът.

Квилиан се завъртя и втренчи ужасен поглед в подгизналото от дъжда чудовище, което се носеше през стаята. От устата му се откъсна нечленоразделен звук и той замръзна като парализиран. Джек пусна дръжката на куфара, измъкна шишенцето с киселина и го отпусна. След това запрати съдържанието му право в лицето на зловещото

създание и без да губи ценно време, за да проследи резултата от действията си, грабна отново куфара и заобиколи чевръсто Квилиан.

Тъкмо стигна вратата, когато чудовището нададе първия си болезнен вик. Джек изхвърча в коридора, обърна се, заключи вратата и дръпна дъждобрана на Квилиан от закачалката на стената.

Беше преодолял половината от стъпалата към долния етаж, когато над него се разнесе изстрел. Веднага след него последваха и други, но Джек вече бе навън, наметнат с дъждобрана и прескачаше ловко дъждовните локви, така че не можа да ги чуе. Гръмотевиците също ги заглушаваха. Съвсем скоро, помисли си той, ще чуя воя на сирените.

Обладан от буреносни мисли, той ускори крачка.

От една страна времето му помагаше, от друга го възпрепятстваше.

Движението по улиците почти бе замряло, но затова пък повърхността им бе твърде хлъзгава, за да позволява поддържането на скоростта, която желаше. Повечето минувачи се бяха прибрали на сухо, зад прозорците на сградите трепкаха мъждукащи свещи. Небето беше съвсем мрачно. Ако не друго, поне имаше идеална възможност да се сдобие с някое превозно средство без особени затруднения.

Да напусне града нямаше да е никак трудно, виж другояче стоеше въпросът с измъкването от бурята. Изглежда стихията следваше неговата посока — един от маршрутите, които бе избрал и запаметил в най-малки подробности отдавна, като най-подходящ за завръщането му в страната на мрака. При други обстоятелства сигурно щеше да посрещне със задоволство смрачаващото се небе и прогонването — поне за известно време — на нетърпимата жегата. Ала точно сега бурята го забавяше, принуждаваше го да кара бавно и да бъде внимателен. Пътят буквално плуваше във вода, силният вятър люшкаше непрестанно купето, а честите светкавици го заслепяваха.

Не след дълго пътят бе преграден от полицейски кордон и знаци, отбиващи движението от магистралата. Малко по-нататък, зад завесата на дъжда се мярна сцена от заключителния етап на пътна катастрофа — три смачкани коли, линейка с мигащи лампи и зейнали врати и носилки, на които тъкмо товареха пострадалите.

Джек завъртя копчето на радиото, но улавяше само прашене. Запаля цигара и смъкна лекичко прозореца. Завъртени от вятъра,

няколко капки проникнаха вътре и го удариха по лицето. Въздухът беше студен, димът от цигарата излиташе бясно навън. Той всмукна няколко пъти и се помъчи да се успокои — последните няколко часа бе живял под постоянно напрежение.

Изминаха немалко часове преди бурята да утихне, а дъждът да се превърне в кротък ръмеж. Дори небето започна лекичко да просветлява. Колата се носеше по мокрия път през поле. Мислите му постепенно го върнаха назад, към годините, които бе преживял на Дневната страна. Какво всъщност постигнах? — запита се Джек, но така и не успя да намери отговор.

Поне няколко години му бяха необходими докато привикне с обстановката, откри поле за действие, снабди се с нужните документи и дори натрупа преподавателски опит. След това на дневен ред дойде въпросът с намирането на подходяща работа в университета, който разполагаше с машинни средства за обработка на огромни пакети информация. Джек посвети цялото си свободно време за да се научи да борава с компютрите и едва след това пристъпи към изпълнение на отдавна замисления план. Най-много усилия му отне изработването на алгоритъм за обработка на информацията. Имаше и немалко провали, които забавяха съществено работата.

Но този път, този път бе толкова близо до успеха, че почти бе в състояние да го подуши. Този път знаеше, че е само на една протегната ръка от отговорите, които търсеше.

А ето, че сега трябваше да бяга, с куфар пълен с материали, чието съдържание така и не бе успял да прегледа. Напълно възможно бе да се е провалил отново и да се завръща сред враговете си без оръжието, което бе търсил. Ако е така, значи само бе отложил с няколко месеца присъдата, която тегнеше над главата му. Но не можеше да остане — защото тук също си бе създал врагове. Хрумна му, че може би трябва да извлече поука от всичко това, някакво прозрение, което можеше да му разкрие повече за него самия, отколкото за враговете му. И да имаше такова, засега му убягваше.

Ако беше останал още съвсем малко... Само колкото да прегледа получените резултати и да ги подложи на още един анализ. Не, часовникът бе отброил последните минути от престоя му на Дневната страна. Дори и да се връщаше с меч в ръка, острието му почти сигурно щеше да е притъпено. Имаше и някои други неща, въпроси от личен

характер, които би желал да разреши по съвсем друг начин. Клер, например...

Не след дълго дъждът се засили отново и облаците над главата му пак започнаха да се сгъстват. Джек увеличи скоростта, съзнавайки, че пътят е все така хлъзгав и отново потърси някоя станция по радиото. Тук-там се чуваше тиха музика, прекъсвана от прашенето на статичното електричество в атмосферата. Все пак остави радиото включено, предпочиташе музиката, пред тишината.

Тъкмо завиваше нагоре по един хълм, когато започнаха да предават новините. Стори му се, че чу името си няколко пъти, но сигналът бе твърде слаб, за да различи подробностите. Беше съвсем сам на пътя. От време на време се обръщаше назад или поглеждаше в огледалото, сякаш се опасяваше от появата на преследвачи. Най-много се ядосваше, че бе позволил на най-обикновени простосмъртни да осуетят плановете му. Докато се спускаше по отсрещния склон на хълма забеляза, че завесата на дъжда се е изместила далеч наляво, където все още святкаше. В небето не се виждаха никакви самолети и Джек отправи горещи благодарности към Бога на Бурите. Той запали нова цигара, откри една станция, където звукът бе достатъчно ясен и зачака следващата емисия на новините. Но този път въобще не споменаха името му. Спомни си онзи отдавна отминал ден, когато се бе надвесил над една прясна дъждовна локва и бе обсъдил окаяното си положение със собственото си отражение. Помъчи се да си представи онзи Джек — отслабнал, измършавял и изтощен, гладен, премръзнал и вмирисан на нечистотии. Едва ли настоящото му положение можеше да се сравнява с тогавашното — освен лек глад в момента не чувстваше нищо друго. Но все пак каква част от онзи Джек се бе съхранила непокътната? Беше ли се променил през изминалите няколко месеца, докато живееше в един напълно различен свят? Тогаво трябваше да бяга от Западния Полюс на Света, да полага неимоверни усилия за да остане жив, да надхитри преследвачите си и да се добере до Здрача. А ето, че сега бягаше от Източния Полюс и отново към Здрача. Пришпорван от омраза и любов, подтикван от жаждата за мъст, която пламтеше в сърцето му, топлеше го и го хранеше със сила. Виж, тази жажда не го бе напуснала дори за миг. Беше узнал много неща за живота и науката на дневните, но те с нищо не бяха променили човека,

който се бе надвесил над онази локва, за да размени няколко думи с отражението си.

— Морнингстар — заговори той като спусна прозореца и се обърна към мрачното небе, — след като чуваш и знаеш всичко, чуй и това: Аз не съм по-различен от последния път, когато разговаряхме.

Той се изсмя.

— Това добре ли е, или не? — продължи не след дълго. Сетне затвори прозореца и потъна в размишления върху последния въпрос.

Беше забелязал известни промени в хората край него, по време на своя престой в университета. Най-вече в някои от студентите, което бе съвсем естествено, в онзи краткотраен период между подрастването и съзряването. Колегите му също понякога променяха отношенията си — някои се караха, други се сдобряваха. Виж, той си бе останал съвсем същият. Дали отговорът на този въпрос не се крие в моята природа? — запита се той. Може би тъкмо в това се състои разликата между дневните и тъмните? Те се променят, а ние не. Важно ли е това? Вероятно, макар да не виждам за какво. Ние не се нуждаем от промени, което определено не може да се каже за тях. Но защо? Заради разликата в продължителността на живота? Заради различните миогледи? Сигурно е и едното и другото. Какъв всъщност е смисълът на промяната?

След още няколко емисии, в последната от които съобщиха, че го издирват като опасен престъпник, Джек сви по един страничен и запустял път. Малко по-нататък спря, запали огън и изгори в него всички улики, които можеха да насочат към неговата личност. Докато документите му се превръщаха в пепел, той извади нова карта за самоличност от един плик и я прибра в портфейла си. Беше я приготвил за подобен случай още преди няколко семестъра. За всеки случай накрая разбърка пепелта, за да се увери, че нищо не е останало. Събра я в дъждобрана на Квилян, отнесе я до едно дърво и я хвърли долу в мътната вода. Докато крачеше обратно към колата, хрумна му, че няма да е зле, ако я смени с друга при първа възможност.

Отново излезе на магистралата и пое в предишната посока. Мислите му неусетно се върнаха към събитията от последните няколко часа. Не се съмняваше, че боршинът е убил Квилян. Полицията бе известена за срещата между двамата, а Пойндекстър без съмнение щеше да потвърди, че го е срещал наблизко около предполагаемия час

на престъплението. Клер и много други щяха охотно да излеят неприязънта си към него. Изводът се налагаше от само себе си. Макар че със сигурност би премахнал Квилиан, ако това се налагаше, той изпитваше негодувание, че отново е обвиняван за нещо, което не беше извършил. Положението напомняше за неблагоприятната развръзка от последното му посещение в Иглес и той неволно разтърка шията си на мястото, където върху предишното му тяло се бе стоварило острието на секирата.

Питаше се, дали със замъгленото си от болка съзнание боршинът не беше сбъркал Квилиан с него — или своевременно бе забелязал измъкването му. Всичко зависеше от степента на уврежданията, които Джек бе предизвикал. За съжаление, нямаше никаква представа за възстановителните способности на зловещото създание. Не беше изключено и в този момент да го следва някъде отдалеч. Интересно, дали Повелителя на Прилепите го бе изпратил, или боршинът бе тръгнал сам, подтикван от заложената в него омраза? Всички тези нерадостни мисли го накараха да потрепери зиморничаво и да натисне педала.

Върна ли се веднъж, това едва ли ще има значение.

Само дето не беше напълно сигурен.

В следващото градче, което прекоси, взе друга кола. Беше съвсем близо до Здрача.

От няколко часа седеше с кръстосани крака на върха на един невисок хълм и четеше. Дрехите му бяха покрити с прах, под мишниците му се бяха образували огромни тъмни кръгове, ноктите му бяха почернели от мърсотия, а клепачите му непрестанно се спускаха уморено. Той въздъхна и си отбеляза нещо в разтворения на коленете му бележник. Над далечните планини на запад проблясваха бледи звезди.

Беше изоставил последната кола преди няколко левги на изток от хълма и бе продължил пеша. Малко по-нататък пресече онази невидима граница, където съперническите си Сили бяха сключили примирие и продължи напред, стиснал куфара в ръка. Избра върха на хълма, защото винаги се чувстваше по-спокоен на високо. През цялото пътуване бе подремнал само веднъж, съвсем за кратко, но въпреки огромното си изтощение не посмя да заспи, преди да напусне царството на хората. Едва тук, на хълма си позволи да се отпусне.

Той продължи да прелиства намръщено страниците, натъкна се на поредния интересен факт и го нанесе при останалите бележки.

Изглежда бе на път да потвърди първоначалните си предположения. Само да се получи...

Хладен ветрец се издигна нагоре по склона на хълма, носейки със себе си ухания, които почти бе забравил в градовете на хората. Далеч назад бе останала градската глъчка, шумът и развълнуваните въпроси на лекционните зали, ярката постоянна светлина, скучните срещи, монотонния брътвеж на машините. Само листовите в ръцете му напомняха за онзи живот. Той вдъхна от мириса на вечерта, а бележките, които бе подредил встрани неочаквано подскочиха към очите му и ускори мислите му като поема, в чието съдържание внезапно е вникнал.

Точно така!

Очите му обгърнаха небосвода и откриха ярката, немигаща звезда, която го пресичаше.

Той скочи развълнувано, забравил за умората. Пресегна се и изрисува един символ в праха. После посочи с пръст спътника и прочете думите, които бе изписал в бележника.

В първия миг не се случи нищо.

После спътникът застана неподвижно.

Джек продължи да го сочи с пръст, без да промълви нито дума. Спътникът започна да расте и да блести все по-ярко.

Накрая пламна като падаща звезда и изчезна.

— Една ново предзнаменование — обяви той и се усмихна.

Веднага щом прокетото създание проникна във Високия Зандан то започна да лети от стая в стая, търсейки своя господар. Когато го откри, да хвърля сира във вана с живак, то привлече вниманието му и увисна от услужливо протегнатия му пръст. След това му предаде, по свой начин, новината, която носеше.

Когато приключи, неговият господар извърши един любопитен ритуал, включващ парченце сирене, свещ и перо и накрая му позволи да напусне помещението.

А той самият се покатери на най-високата кула и доста дълго разглежда хоризонта на изток. После завъртя поглед към единствения проход, водещ към неговото царство — северозападният.

Да, там също! Но това беше невъзможно.

Освен ако, разбира се, това не е някаква грандиозна илюзия...

Той се спусна пъргаво по тясната, извита стълба, отвори една тайна врата и се провря навън. Вдигна глава, огледа внимателно черния небосвод, по чийто краища блещукаха звезди и подуши вятъра. Сетне извърна поглед към скалистия масив, върху който се издигаше неговия замък, мястото, където бе съсредоточена от край време цялата му вълшебна сила, фокусът, с чиято помощ извличаше могъщество от самите недра на земята, от ветровете и бурите в небето, за да я подчини единствено на своята воля. А щом силата му се криеше тук, следователно това място трябваше да е негов дом и крепост. Така и беше. Малцината, дръзнали да му причинят зло, бяха загинали в ужасни мъчения, научили горчивия урок, или бяха отлетели към Вечномак върху кожени криле, където щяха да пребивават докато си възвърнат благоволението му. За последните се грижеше повече и нерядко — след изтичане на определеното от него наказание — ги вземаше при себе си на служба. Що се отнася до останалите Сили, затворени в своите сфери на влияние, те почти не му досаждаха, след като се приключи с уточняването на границите.

Немислимо бе който и да било да вдигне ръка срещу Високия Зандан... Само глупак или безумец би предприел подобно начинание.

Ала въпреки това докъдето му стигаше погледът се издигаха планини — каквито там никога не бе имало. Той напрегна очи за да разгледа по-внимателно далечните очертания. Безпокоеше го мисълта, че не бе успял да долови със сетивата си появата на толкова грандиозни сили, довели до израстването на несъществуващи планински масиви в самите граници на неговото царство.

Чул тропот по стълбата той се обърна. През тясната врата се показва Ивене, промуши се и седна до него. Носеше широка черна рокля, пристегната в кръста и закопчана на рамото ѝ със сребърна брошка. Когато я обгърна с ръка за да я притегли към себе си тя потрепери, усещайки приливите на сила, които се вдигаха в неговото тяло. Сигурно разбра, че сега не му е до приказки, защото не бързаше да го заговори.

Той посочи с ръка планината, която разглеждаше, сетне и другата — на изток.

— Да, научих — кимна тя. — Каза ми вестоносецът. Затова побързах да те намеря. Донесох ти жезъла.

Тя вдигна черния калъф, който бе затъкнала в пояса си.

Той се усмихна и поклати глава. Изхлузи сребърния синджир с диаманта, който носеше на врата си, вдигна го и люшна камъка пред лицето ѝ.

Ивене почувства, че светът пред очите ѝ започва да се върти неудържимо, стори ѝ се, че камъкът се разтворя и тя пропада вътре в него. Стените му ставаха все по-широки и постепенно обгърнаха цялото ѝ зрително поле.

А след това пред нея вече не се виждаше диамантът, а северозападната планинска верига. Намираше се съвсем близо до първите хълмове от черни и гладки скали.

— Изглежда съвсем истинска — подхвърли тя.

Мълчание.

После, докато звезда след звезда, светлините в небето чезнеха зад върховете, хълмовете и склоновете, Ивене възкликна:

— О, тя расте! Не... движи се... идва право към нас — допълни почти веднага.

Планината изчезна и отново пред погледа ѝ се полюшваше само камъкът. И тогава той се обърна и ѝ посочи с ръка на изток.

Ето че източната планина също се разпростря пред тях, като огромен, неподвижен и причудлив кораб. Контурите ѝ бяха очертани с хладна светлина, небето над нея също се смаляваше. Изведнъж зад високия ѝ хребет изригнаха ослепителни пламъци, прехвърлиха билото и се стекоха от тази страна.

— Има някой горе на... — понечи да заговори тя.

Но камъкът изведнъж се пръсна на хиляди парченца, а веригата почервения от горещина и нейният господар я изпусна. Тялото му се разтърси в болезнени конвулсии и тя подскочи уплашено.

— Какво стана?

Вместо отговор той протегна ръка.

— Какво има?

Той ѝ посочи жезъла.

Ивене му го подаде и Повелителя на Прилепите го вдигна бавно. Без да промълви нито дума той призова своите слуги. Измина близо минута, преди да се появи първият. Не след дълго въздухът около тях гъмжеше от черни, пърхащи телца.

Той докосна с пръст един от прилепите и в краката му се строполи човешка фигура.

— Господарю! — извика човекът, свел глава. — Какво е вашето желание?

Той посочи Ивене, а мъжът бавно вдигна глава и я погледна.

— Представи се на поручик Квазер — нареди му тя. — Той ще ти даде оръжие и ще се разпорежи какво да правиш.

Тя погледна към Повелителя и той кимна одобрително.

А след това се зае да докосва един по един прилепите и те се превръщаха отново в онова, което са били някога.

Огромен и мрачен чадър от прилепи се беше оформил над кулата и също толкова безкраен поток от човеци се стичаше край Ивене и изчезваше във вътрешността на крепостта.

Когато потокът секна Ивене извърна поглед на изток.

— Виж, планината се е приближила още — извика тя.

Повелителя постави ръка на рамото ѝ, извърна я към себе си, повдигна я лекичко и я целуна.

— Какво смяташ да правиш?

Той посочи тайната врата.

— Не — отвърна тя. — Няма да си тръгна. Искam да остана и да ти помагам.

Ръката му не се отместваше от вратата.

— Имаш ли представа какво е онова там?

— Върви — рече тихо той, или може би само й се стори, че произнася тази дума.

По-късно, докато стоеше край прозореца и надзърташе към неумолимо растящата планина, тя отново си припомни странния разговор. А после заплака, осъзнала какво ги чака.

Плачеше за света, който им предстоеше да изгубят.

Те бяха съвсем истински, знаеше го със сигурност. Усещаше трепета на земната повърхност, докато го наближаваха, вибрациите им разтърсваха дори вътрешностите му. Не беше необходимо да се съветва със звездите — един поглед бе достатъчен за да осъзнае, че не са в благоприятно разположение. Той продължи да извлича от всичко наоколо силата, с чиято помощ бе вдигнал Високия Зандан и на която сега разчиташе за да го защити. Не беше се чувствал така от много време.

Над най-високия връх на новата планина започна да се вие змиевидно образование. Това беше огнен стълб с неимоверни размери. Чувал бе, че са съществували подобни Сили във времената преди неговото появяване. Ала онези, които са ги владеели, отдавна бяха издъхнали за последен път и Ключът бе безвъзвратно загубен. Той самият, както и повечето от Господарите, бе пропилял немалко време за да го търси. Изглежда обаче, че някой друг бе успял там, където той се бе провалил — или някоя от древните Сили отново се връщаше към живот.

Той продължи да наблюдава как огнената змия расте в небето. Красива изработка, помисли си не след дълго. Димящата й паст разцъфна на фона на звездите и бавно се спусна към него.

Започва се, рече си той.

Едва тогава вдигна жезъла и прие сражението.

Много време измина преди змията да се срине в подножието на планината с изкормени и димящи вътрешности от лава. Той облиза ситните капчици пот, които бяха избили над устната му. Противникът

се оказа неимоверно силен. Планината продължаваше да настъпва, движението ѝ не се беше прекратило нито за миг по време на двубоя.

Значи всичко е както в началото, рече си той.

Смадж крачеше нервно на поста си — бяха му определили да бди над гостната на Високия Зандан. Яд го беше, че не е в състояние да овладее безпокойството си пред петдесетте воители, които очакваха заповедите му. От тавана се сипеше ситен прах и покриваше всичко. От време на време някое окачено на стената оръжие издрънчаваше на пода и поне десетина от войниците подскачаха уплашено.

Той погледна към прозореца и бързо отмести очи — не се виждаше нищо, освен непрестанно растящия масив на планината, която изглеждаше вече на не повече от протегната ръка. Въздухът бе изпълнен с непрестанен и монотонен тътен, прекъсван от единични, смразяващи кръвта крясъци. Подобно на светкавици из двора на замък се мяркаха призрачни очертания на обезглавени рицари, многокрили птици, чудовища с човешки глави, както и някакви безформени създания, които не оставяха никакъв спомен в мислите му, но нито едно от тях не предприемаше каквито и да било действия срещу тях. Скоро всичко трябваше да приключи, тъй като предните части на планината почти бяха доближили кулата на неговия господар.

Следващото сътресение бе толкова силно, че той изгуби опора и се строполи върху прашния под, очаквайки всеки миг стената да се стовари върху него. От тавана се посипа мазилка и едри парчета от каменния зид, а подпорните греди заскърцаха заплашително. Стените се изпъстриха със ситна мрежа от пукнатини и за миг му се стори, че целият замък отстъпва крачка назад. После, след няколко удара на сърцето, до ушите му достигна писък, идещ някъде отгоре, последван от ново сътресение, чийто епицентър този път бе някъде в двора. След това се възцари прашна тишина.

Той се изправи на крака и извика на войниците да се построят в боен ред.

Смадж избърса праха от очите си и се огледа.

Цялото му войнство се търкаляше по пода, нито една фигура не помръдваше.

— Стани! — изкрещя той, разтърквайки болезнено удареното си рамо.

Изчака малко и като видя, че реакция няма, приближи най-близкия човек и се надвеси над него. На пръв поглед не се виждаха никакви по-сериозни наранявания. Смадж замахна с ръка и го зашлеви през лицето. И този път нищо. Не долавяше никакво дишане.

Той извади сабята, върна се при вратата и надникна на двора, като се бореше с напирещата в гърдите му кашлица.

Замъкът бе скрит от сянката на планината, а в средата на двора се търкаляха останките от кулата. Мъртвешкото спокойствие, което цареше навън, изглеждаше дори по-ужасяващо от предишния постоянен тътен. Привиденията бяха изчезнали. Нищо не помръдваше наоколо.

Той продължи напред. На няколко места върху каменния калдаръм зърна обгорени следи, като от паднали светкавици.

Малко по-нататък лежеше проснато по очи тяло. Смадж изтича и го претърколи с върха на сабята си.

Като видя кой е, той изпусна сабята, падна на колене и притисна смазаната десница към гърдите си, а от гърлото му се откъсна мъчителен вопъл. Изведнъж долови някакво движение зад гърба си, отнякъде го полъхна топлина, чу се прашене на огън. Но Смадж не се обърна.

Не смееше дори да помръдне.

Някой се изкиска.

Едва тогава се огледа — първо наляво, после надясно.

В първия миг не зърна нищо.

Не — ето там, сред сенките!

Нещо помръдваше, на фона на рухналата стена...

— Здравсти, Смадж. Помниш ли ме?

Той примижа. Потърка очи.

— Аз... нещо не мога да те видя.

— Затова пък аз те виждам. Какво си стиснал тази мръвка?

Той остави внимателно ръката, вдигна сабята и се изправи.

— Кой си ти?

— Ела и ще разбереш.

— Ти ли направи всичко това? — той махна с ръка наоколо.

— Всичко.

— Тогава ще дойда.

Той пристъпи към фигурата и замахна със сабята. Острието разцепи въздуха, принуждавайки го да изгуби равновесие. Овладея се и отправи нов удар — отново безуспешно.

След седмия опит избухна в сълзи.

— Сега вече знай кой си! Излез от тези сенки да видим колко те бива!

— Щом казваш.

Нещо се раздвижи в мрака и изведнъж другият изникна пред него. Изглеждаше висок като титан, страховит и благороден.

Ръката на Смадж се поколеба и изведнъж дръжката ѝ стана нетърпимо гореща. Той я изпусна, а другият се усмихна, докато острието дрънчеше върху камъните.

Смадж вдигна ръце, но изведнъж почувства, че са парализирани. През скованите му като клони на дръвче през зимата пръсти успя да разгледа лицето на своя противник.

— Ето, че се възползвах от поканата ти — подхвърли подигравателно Джек. — И както виждаш съм съвсем добре. Кое то със сигурност не може да се каже за теб... Радвам се, че пак се срещнахме — добави след кратка пауза той.

Смадж понечи да го заплюе, но устата му бе пресъхнала, а и ръцете му пречеха.

— Убиец! Чудовище! — изграка той.

— Крадец — поправи го любезно другият. — Освен това магьосник и завоевател.

— Да може само да помръдна...

— Ще можеш. Хайде, лешояд такъв, вдигни сабята и отрежи главата на твоя любим господар.

— Аз не...

— Отсечи я с един удар! Искам да я свършиш бързо — както постъпи палачът с мен.

— Никога! Той беше добър господар. Нищо лошо не ми е сторил. Няма да посегна на тялото му.

— Чак пък добър! Беше жесток садист.

— Само към враговете си — и то когато си го заслужавах.

— Е, сега вече виждаш своя нов господар. И ако искаш да се закълнеш във вярност пред него, трябва първо да му поднесеш главата на предишния.

— Няма да го направя.

— Това е единственият начин да запазиш живота си. Що се отнася до останалото — пак с твоята ръка ще бъде изпълнено.

Като каза това, в тялото на Смадж проникна един дух и той изведнъж почувства, че се изправя и вдига високо сабята. Дръжката все така гореше дланите му, но той не я изпускаше.

Едновременно проклинайки и ридаейки той приближи проснатото тяло, замахна и стовари острието на сабята върху врата му. Главата се изтърколи на няколко крачки, оставяйки след себе си кървава диря.

— А сега ми я донеси.

Смадж я вдигна за косата, изпъна ръка и се върна при мястото, където го очакваше другият. Джек прие кървавия дар и го разлюля във въздуха.

— Благодаря ти — произнесе той. — Прилича си с оригинала, нали? Като я гледам, чудя се, какво ли е станало с моята предишна глава? Няма значение. Ще видиш, че ще ми потрябва.

— Убий ме сега — помоли го Смадж.

— Съжалявам, но ще трябва да отложим тази работа за по-късно. Засега можеш да правиш компания на останките на твоя бивш господар, заедно с другите.

Той щракна с пръсти и Смадж се строполи на земята, където захърка шумно.

Когато вратата се отвори, Ивене не се обърна за да погледне влезлия.

След продължително мълчание чу гласа му и потрепери.

— Сигурно си знаела — каза ѝ той, — че рано или късно ще се върна за теб.

Тя не отговори.

— В края на краищата, аз ти обещах — продължи той.

— Значи дойде за да ме откраднеш?

— Не — рече той. — Дойдох за да те направя господарка на Сенчестата Обител — и моя господарка.

— Да ме откраднеш — повтори тя. — Няма друг начин да ме имаш сега, а и това е любимият ти подход за да се сдобиваш с желаните неща. Само любовта не можеш да откраднеш, Джек.

— Ще мина и без нея.

— И сега накъде? Към Сенчестата Обител?

— Защо, та Сенчестата Обител е тук. Това място също може да ни послужи за гнезденце.

— Знаех си... — прошепна едва чуто тя. — Значи ще управляваш тук, на мястото на моя доскорошен господар. Какво си направил с него?

— А той какво направи с мен?

— Ами другите...?

— Всички спят, с изключение на един, който съм избрал за да те позабавлява. Ела, погледни от прозореца.

Тя го последва с вдървени движения.

Той отмести тежката завеса и посочи. Ивене наклони леко глава и проследи пръста му.

Точно под тях, върху една равна площадка, която досега не съществуваше, танцуваше Квазер. Масивният бисексуален гигант се полюшваше бавно в ритъма на Адския танц. На няколко пъти падна, но веднага се изправяше и продължаваше.

— Какво прави той?

— Преживява отново легендарните мигове, които му осигуриха победата в Адските Игри. Ще продължава така, докато се спука някой голям кръвоносен съд или сърцето му не издържи.

— Но това е ужасно! Защо не го спреш?

— Нима? Аз пък мислех, че онова, което извърши по отношение на мен е по-ужасно. Ти ме обвиняваш, че не съм сдържал обещанието си. Добре, аз му обещах възмездие и както виждаш се погрижих да го получи.

— Що за сила притежаваш? — попита го тя. — Когато ние... когато те познавах по-отблизо не владееше подобни неща.

— Да, но сега открих Изгубения Ключ — отвърна той. — На Колиния.

— И как го намери?

— Това няма значение. По-важното е, че сега вече мога да накарам планините да се движат и да изригват земните недра, мога да изпращам светкавици и да призовавам на помощ древни духове. Мога да унищожа всеки един от Господарите дори ако е в центъра на своята сила. Сега аз съм най-могъщият магьосник в цялата тъмна полусфера.

— Разбирам — кимна тя. — Ти вече не си онзи, когото познавах.

Той погледна към Квазер. Гигантът току що се бе строполил и правеше отчаяни опити да се надигне.

Ивене се извърна встрани.

— Ако пощадиш всички, които си пленил в замъка — заяви с разтреперан глас тя, — ще постъпя както пожелаеш.

Той протегна ръка, сякаш се канеше да я погали. Ала ръката му замръзна от страшния крясък, отекнал от площадката под прозореца. На лицето му изгря зловеща усмивка. Твърде сладък е вкусът на отмъщението, за да се отказвам от него, помисли си той.

— Пощадата, както имах възможността да науча от личен опит, е точно онова, което ти отказват, когато най-много се нуждаеш от него. Ала когато ти самият държиш козовете, същите тези хора вдигат шум до небето за да я получат.

— Сигурна съм — отвърна тя, — че никой в това място не е молил за пощада.

Тя се извърна и обшари с поглед лицето му.

— Не — заключи накрая. — Там няма милост. На времето в теб имаше толкова много нежност. А сега от нея не е останала и следа.

— Какво според теб ще правя с Ключа, след като се разплатя с всички мои врагове? — попита я той.

— Не зная.

— Намислил съм да обединя тъмното царство...

— Под твоя власт, естествено.

— Естествено — нима някой друг е в състояние да го осъществи? А след това ще положи основите на една нова мирна и законосъобразна епоха.

— С твои закони. И твой мир.

— Ти все още не ме разбираш. Мислих много за тези неща. Вярно, че отначало желях да се сдобия с Ключа за да си отмъстя, но по-късно ми хрумнаха и други идеи. Той ще ми послужи за да сложа край на дребните дразги между Господарите и да допринеса за всеобщото благоденствие на държавата, която ще основа.

— Щом е така, започни от тук. Създай твоего лелеяно благоденствие във Високия Зандан — или Сенчестата Обител — както ти харесва.

— Вярно, че успях да се разплатя за повечето от злините, които ми сториха... — произнесе замислено той. — И все пак...

— Започни с пощадата и някой ден наистина ще благославят името ти — продължи вдъхновено тя. — Забрави за нея и тогава всички ще те проклинат.

— Дали пък... — поде той и неволно отстъпи назад.

Очите ѝ се плъзнаха по гордата му фигура.

— Какво стискаш там, под наметалото? Сигурно си го донесъл за да ми го покажеш.

— Нищо — отвърна той. — Току що промених намеренията си. Ще се върна след малко.

Но тя пристъпи внезапно напред и дръпна встрани наметалото.

И тогава в стаята отекнаха писъци и Джек изпусна отрязаната глава, за да я хване за китките. В дясната си ръка Ивене държеше закривен кинжал.

— Чудовище! — изкрещя тя и го ухапа по бузата.

Той призова силата, произнесе една едничка дума и кинжалът се превърна в черно цвете, което той приближи към лицето ѝ. Тя го заплю, опита се да го ритне, но не след дълго движенията ѝ станаха вяли, а клепачите ѝ започнаха да се спускат. Веднага щом се унесе в дрямка той я отнесе при леглото и я положи нежно отгоре. Девојката все още се съпротивляваше, но беше съвсем отпаднала.

— Казват, че силата може да разруши всичко добро в онзи, който я владее — изстена тя. — Ала ти не се безпокой. Дори без твоята сила пак щеше да си този, който си сега — Джек от Злото.

— Така да бъде — кимна той. — И въпреки това ще осъществя всичко, което съм замислил. Ще видиш сама, аз ще се погрижа за това.

— Не. Много преди да го завършиш ще се самоубия.

— Аз ще пречупя волята ти и ти ще ме обикнеш.

— Няма да ти позволя да докоснеш нито тялото, нито душата ми.

— Заспивай сега... — прекъсна я той. — А когато се събудиш, ще се любим. Отначало ще се съпротивляваш, а сетне ще ми се отдадеш — първо тялото, а сетне и душата си. Ще лежиш и ще ме очакваш търпеливо, а аз ще идвам да те вземам — отново и отново. А после ти самата ще почнеш да ме търсиш. А сега спи, докато аз принеса в жертва Смадж пред олтара на неговия доскорошен Господар и почистя това място от всичко, което пробужда отвращението ми. Сънувай хубави неща. Чака те нов живот.

А след това той си тръгна и изпълни всичко, което ѝ бе обещал.

След като разреши всички гранични проблеми, включително и противоречията с Дрекхайм, като завладя неговото царство и го прибави към своето, а самия Барон изпрати на посещение в Торните Ями, Джек насочи вниманието си към Укрепения чифлик, дома на Полковника Който Никога Не Умираше. Не мина много време и се наложи чифликът да смени името си, а Джек влезе като победител в царството му.

От доста време двамата седяха в библиотеката на Полковника и пиеха от най-отбраното му вино.

Най-сетне Джек повдигна деликатния въпрос за Ивене и годеежа ѝ с избаника, сдобил се с предварително определеното възнаграждение за ръката ѝ — Адския Пламък.

Полковника, чийто хлътнали бузи носеха симетрични белези, а червеникавата му коса се спускаше в немирен перчем чак до средата на носа, кимна над бокала с вино. Сетне премигна уплашено с бледите си очи.

— Ами, нали такава беше уговорката... — произнесе малодушно той.

— Не и според мен — отвърна Джек. — Доколкото разбрах, ставаше дума за задача, която стои пред мен, а не за състезание между различни страни.

— Трябва да признаеш обаче, че се провали. Така че, когато тук се появи друг кандидат, съгласен да ми осигури така желаната от мен цел, аз не можех да не...

— Можеше да изчакаш поне завръщането ми. В края на краищата щях да го открадна и да ти го донеса.

— Завръщането от Торните Ями отнема доста време. Не ми се щеше дъщеря ми да остане стара мома.

Джек поклати глава.

— Признавам, че съм напълно удовлетворен от последващото развитие на нещата — продължи Полковника. — Сега ти си могъщ

Господар и дъщеря ми е твоя. Предполагам, че е щастлива. Аз пък се сдобих с Адския Пламък, който радва старините ми. Всеки от нас получи онова, за което мечтаеше...

— Не — спря го Джек. — Имам чувството, че никога не си ме харесвал за зет и че си се спогодил с Господаря на Високия Зандан за това как да се отървеш от мен.

— Аз никога...

Джек вдигна ръка.

— Казвам само, че имам такова усещане. Истината е, че не знам какво точно е станало — освен, че си разменил Ивене за Адския Пламък — нито ме интересува. В светлината на всичко това и най-вече като се има пред вид че сега сме роднини — независимо дали го желаеш, или не — ще ти позволя сам да се лишиш от живота си.

Полковника въздъхна и се усмихна.

— Благодаря ти — рече той и се осмели да вдигне очи. — Много мило от твоя страна. Опасявах се да не вземеш някое прибързано и повлияно от чувствата ти решение.

След което двамата отново отпиха от чашите.

— Значи ще трябва да си сменя името — произнесе Полковника.

— Още не — отвърна Джек.

— Защо, да не си променил намерението си?

— Не. Ще обмисля този въпрос по време на отсъствието ти.

— Благодаря ти — повтори Полковника. — Знаеш ли, никога досега не съм извършвал подобно нещо. Да ти е известен някой подходящ метод?

Джек потъна в размисъл.

— Казват, че с отрова не се усещало нищо — подхвърли той. — Ефектът разбира се е строго индивидуален и не е изключено да се получи неприятен обрат. Препоръчвам ти да опиташ с прерязване на вените във вана с гореща вода. Изпитана работа. Все едно, че си лягаш да спиш.

— Е, тогава ще го опитам.

— В такъв случай, позволи ми да ти дам няколко дребни, но полезни съвета — той се пресегна и стисна китката на Полковника. След това извади кинжала от пояса си. — Първо — продължи, като прие наставническия вид, който използваше по време на лекции, — не повтаряй грешката на всички аматьори, които се захващат с тази

работа. — Използвайки върха на острието като показалка той продължи: — Не бива да прерязваш вената напречно. Възможни са вторични запушвания, които само удължават процеса и налагат нови повторения. Не става дума само за болката, въпросът има и естетическа страна. Ще я разсечеш по дължина, ето така, следвайки синята линия. Ако артерията се окаже прекалено хлъзгава, повдигни я с острието и тогава я прекъсни. Не дърпай нагоре — усещането не е от приятните. Помни — най-бързо става с едно завъртане на ръката. Някакви въпроси?

— Мисля, че няма.

— Тогава повтори наученото.

— Подай ми кинжала.

— Моля.

Джек изслуша повторението, кимна доволен и добави още някои дребни подробности.

— Много добре — приключи той, като прибираще кинжала. Сигурен съм, че ще успееш.

— Ще прием ли още по-чаша вино?

— Защо не? Избата ти е чудесна.

— Трогнат съм да го чуя.

Високо в небето над света на мрака, яхнал един ленив дракон, когото бе нахранил с Бенони и Веселия палач, Джек се надсмиваше с ветровете, а своенравните силфиди се смееха с него, защото сега той бе техен господар.

С течение на времето Джек почти приключи с разрешаването на граничните спорове. В началото плахо, а сетне с все по-нарастващо умение той овладяваше и прилагаше древните познания, които бе открил и събрал по време на пребиваването си на Дневната страна в един общ масивен том, наречен „Изследване и оценка на културата на Тъмната страна“. И тъй като сега силата му се простираше далеч из пределите на нощта, той започна да събира в двора на своя замък онези граждани, чийто спомени за миналото или по-особени способности биха могли да хвърлят нова светлина върху неговата работа. Почти бе решил да публикува своя труд веднага, щом сметне, че го е завършил. Вярваше, че това ще стане и за целта бе изпратил свои доверени агенти не само из страната на мрака, но и отвъд, в градовете на цивилизацията, където цареше вечен ден.

Той самият се бе установил във Високия Зандан, преименуван сега на Сенчестата Обител — грамаден, блестящ палат с високи, просторни и озарени от факли зали, безкрайни подземни лабиринти и многобройни кули. Много и най-различни украшения и трофеи красяха стените му, повечето безценни, радващи се на легендарна популярност. По коридорите танцуваха на воля сенки, а таваните бяха изпъстрени от отраженията на безбройните скъпоценни камъни, които сияеха дори по-ярко от слънцето над дневната половина на света.

Седнал в богато обзаведената библиотека на Сенчестата Обител, пред пепелника, изработен от черепа на бившия Господар на това място, Джек обмисляше за кой ли път своя грандиозен план.

Той запали цигара (навик, който бе пренесъл със себе си от Дневната страна и който се радваше на голяма популярност и донякъде бе станал източник, чрез вноса на тютюн, за умножаване на богатствата му) и проследи с присвити очи тъничката струйка дим. В този момент на вратата се почука и в стаята влезе Стаб — един от превърнатите в прилепи човеци, който сега бе станал негов предан слуга.

— Господарю? — каза той, спрял на почтително разстояние.

— Да?

— Някаква старица стои пред вратата и настоява да се срещне с теб.

— Не съм викал никакви старици. Кажи ѝ да си върви.

— Тя твърди, че вие сте я поканили.

Джек погледна дребния, уплашен човечец, чийто редки, щръкнали косми по главата и издължено лице, му придаваха насекомopodobен изглед и към когото все още изпитваше известно уважение, защото някога е бил прочут крадец, опитал се да ограби предишния Господар на това място.

— Поканена ли? Не помня подобно нещо. Как всъщност изглежда тя?

— От нея лъха на запада, благопочтени господине.

— Странно...

— ...помоли да ви предам, че името ѝ е Роза.

— Розалия! — възкликна Джек и скочи на крака. — Доведи я при мен, Стаб!

— Да, господарю — кимна Стаб и отстъпи назад, изненадан от този внезапен, неочакван и нетипичен изблик на чувства.

А Джек изтръска пепелта от цигарата в черепа и втренчи поглед в кухите му орбити.

— Интересно, кога отново ще се появиш на бял свят? — промърмори той. — Имам усещането, че ще е съвсем скоро.

Той си записа в бележника при първи удобен случай да изпрати патрули край Торните Ями.

Тъкмо изчисти черепа от пепелта и подреди разпилените по масата листа, когато Стаб доведе старицата в библиотеката. Изпълнил заръката слугата се поклони и побърза да напусне стаята.

— Розалия! — изрече радостно Джек и забърза да я посрещне. — Толкова се радвам, че...

Тя не отвърна на усмивката, но прие креслото, което ѝ предложи.

Божичко! Тя наистина прилича на счупена метла, припомни си той. И все пак... Розалия.

— Значи, реши се най-сетне да дойдеш в Сенчестата Обител — продължи той. — Заради хляба, който раздели с мен толкова отдавна, сега ще получиш каквото пожелаеш. Винаги ще си на почит заради съвета, който ми даде. Ще имаш цял рояк прислужници, които да те къпят, обличат и да изпълняват прищевките ти. Ако желаеш да изучаваш Изкуството, ще ти намеря учители сред най-способните магове. Каквото ти е нужно — само ми кажи. Но първо ще си организираме празник — задето отново сме заедно. Добре дошла в Сенчестата Обител!

— Не дойдох за да остана, Джек, а за да те видя отново — в твоите нови одежди и чудесно черно наметало. Ами тези блестящи ботуши? Никога не си се поддържал така.

Той се усмихна.

— Защото вече не ходя толкова, колкото се налагаше на времето.

— ...Нито пък се прокрадваш тук и там. Вярно, сега няма нужда. Значи вече си имаш свое собствено царство, Джек — най-голямото, което някога е съществувало. Щастлив ли си в него?

— Повече от щастлив.

— Все пак отиде при онази машина, която мисли като човек, само че по-бързо. Същата, за която те предупреждавах. Така е, нали?

— Аха.

— ...и тя ти даде Изгубения Ключ, Колиния.

Той се извърна, взе една цигара от табакерата, запали я и всмукна. Сетне я погледна и кимна.

— Така е, но ми се ще да не говорим за това.

— Разбира се, разбира се — закима тя. — И с него се сдоби със силата, помогнала ти да осъществиш амбициите, които на времето дори и не подозираше, че имаш.

— Тук също имаш право.

— Разкажи ми за жената.

— Каква жена?

— В гостната срещнах една жена, много красива, облечена в зелена рокля, за да отива на очите ѝ. Поздравих я и устните ѝ ми отвърнаха с усмивка, ала духът ѝ крачеше зад нея и ридаеше. Какво си направил с нея, Джек?

— Направих, каквото беше необходимо.

— Откраднал си нещо от нея — не зная още какво — също както преди крадеше всичко, което ти привлече окото. Има ли въобще някой на този свят, когото би могъл да наречеш свой приятел? Някой, от когото никога не си вземал нищо?

— Да — отвърна Джек. — Той седи на върха на Паникус планина, половината от камък, другата половина и аз не зная от какво. Не веднъж се опитвах да го освободя, стараех се с всички сили. Ала дори Ключа се оказа безсилен...

— Морнингстар... — кимна тя. — Да, съвсем естествено е твоят единствен приятел да бъде прокълнат от боговете.

— За какво ме наказваш, Рози? Та аз поднасям в краката ти всичко, което притежавам, за да изкупя страданията, които си понесла заради мен.

— Жената, която срещнах... Би ли се съгласил да ѝ върнеш онова, което преди си ѝ отнел — ако ти кажа, че това е единственото ми желание?

— Може би. Но се съмнявам, че ще го поискаш. Дори да го сторя, опасявам се, че тя ще изгуби ума си.

— Защо?

— Заради всички неща, които е видяла и изстрадала.

— Ти ли си причината за тези страдания?

— Да, но тя сама си го изпроси.

— Нито една човешка душа не заслужава мъката, която видях да крачи зад нея.

— Душа ли! Не ми говори за души! Или за страдания и мъки! Да не би да намекваш, че ти имаш душа, а аз не? Или си мислиш, че не зная какво е това мъка? Виж, в едно си права — тя наистина е човек, поне част от нея.

— Но ти имаш душа, Джек. Аз я донесох с мен.

— Боя се, че не разбирам...

— Оставил си я в Торните Ями на Гливе, както постъпват всички обитатели на Тъмната страна. Аз обаче я взех, в случай, че някой ден ти потрябва.

— Шегуваш се, разбира се.

— Не.

— Тогава откъде знаеш, че е моята?

— Аз съм магьосница, забрави ли?

— Нека я видя.

Той смачка цигарата, докато Розалия развързваше вързоп с вещите си. Отвътре извади дребен предмет, загърнат в парче чист плат. Разгъна го и го поднесе върху дланта си.

— Това ли? — попита той и избухна в смях.

Беше сивкава сфера, която започна да просветлява веднага щом се озова на светло, първо стана блестяща като огледало, сетне прозрачна и накрая по повърхността ѝ започнаха да бягат различни цветове.

— Това е само един камък — каза той.

— Беше с теб, когато се пробуди в Ямите, нали?

— Да. Държах го в ръка.

— И защо го захвърли?

— А защо не?

— Не си ли го стискал в шепата си всеки път, когато си се пробуждал в Гливе?

— Какво от това?

— Тук е скрита душата ти. Може би някой ден ще пожелаеш да се слееш с нея.

— Това било душа? И какво трябва да правя с нея? Да си я нося в джоба?

— По-добре, отколкото да я захвърлиш върху някоя купчина с нечистотии.

— Дай ми я!

Той дръпна камъка от ръката ѝ и впи поглед в него.

— Това не е никаква душа — заяви Джек, — а най-обикновен камък, или може би вкаменено яйце от гигантски торен бръмбар. Дори мирише на Ямите!

Той понечи да го захвърли.

— Недей! — извика Розалия. — Там е твоята... душа — завърши почти шепнешком тя, когато камъкът се удари в стената.

Джек млъкна, загледан през прозореца.

— Трябваше да се досетя — продължи Розалия. — Никой от вас не желае да чуе за тях. Трябва да признаеш, че камъкът не беше „най-обикновен“, инак едва ли щеше да се разгневиш толкова лесно. Почувствал си нещо в него, нещо, което те е обезпокоило. Нали?

Ала той не отговори. Беше втренчил очи в разбития предмет, над който бавно се оформяше някакво мътновато очертание. Вътрешността му постепенно се изпълваше с цвят и накрая облакът заприлича на човешка фигура, полюшваща се над пода.

Джек не можеше да откъсне поглед. Беше като омагьосан при вида на това призрачно изображение, чийто черти бяха съвсем като неговите.

— Чий дух си ти? — попита го пресипнало той.

— На Джек — разнесе се в отговор тънък гласец.

— Аз съм Джек. А ти кой си?

— Джек — повтори привидението.

Той се обърна към Розалия и изсъска ядно:

— Ти го доведе тук! Сега искам да го прогониш!

— Не мога — отвърна тя и приглади косата си с ръка. — Той принадлежи на теб.

— Защо не остави проклетия камък там, където го намери? И където му беше мястото?

— Мястото му не беше там, а при теб.

— Ей ти — обърна се Джек към призрака. — Душа ли си, или какво?

— Почакай малко — отвърна другият. — Все още не съм се ориентирал. Ах, да. Сега вече ми е ясно. Мисля, че съм душа.

— Чия?

— Твоя. На Джек.

— Страхотно — изпъшка Джек. — Сега вече ми върна за всичко, нали, Розали? Какво, по дяволите, ще правя с тази душа? Как да се отърва от нея? Ако умра, докато това нещо е на свобода, за мен няма връщане обратно.

— Не зная какво да ти кажа — рече тя. — Мислех, че постъпвам правилно — стана ми жал като я намерих и реших, че ще ѝ се зарадваш.

— За какво да се радвам?

— И преди съм ти казвала, че Барона винаги е бил благосклонен към старата Роза. А когато взе царството му ти го изтърбуши и обеси с краката нагоре. Тогава плаках, Джек. Той беше единственият, който се грижеше за мен от доста време. Научих и за други твои деяния и нито едно от тях не можех да одобря. Никак не е трудно да причиняваш болка със силата, която владееш и ти тъкмо това правиш. Помислих си, че ако намеря изгубената ти душа и ти я върна, може да смекчиш гнева си.

— Розалия, Розалия — въздъхна той. — Ти си глупачка. Искала си да сториш добро, но си постъпила глупаво.

— Сигурно — отвърна тя, притисна ръце и погледна към трепкащата във въздуха душа.

— А ти — обърна се на свой ред Джек към привидението. — Какво ще предложиш сега, след като чу всичко?

— Имам само едно желание.

— И то е?

— Да се слея с теб. Да заживеем заедно, да ти помагам и утешавам...

— Я почакай малко — вдигна ръка Джек. — Какво е необходимо за да се слееш с мен?

— Само твоето съгласие.

Джек се усмихна. Запали цигара, но ръцете му видимо трепереха.

— Ами ако откажа? — попита той.

— Тогава ще се превърна в скитник. Ще те следвам на определено разстояние, няма да мога нито да те утешавам, нито да те предупреждавам...

— Чудесно — кимна Джек. — Точно това ми трябваше. Отказвам. Махай се от тук.

— Шегуваш ли се? Никой не постъпва така с душата си. Не виждаш ли, че съм тук, изпълнен с желание да ти помагам, вдъхновявам или успокоявам, а ти се готвиш да ме изриташ. Какво ще кажат хората? „Я, вижте, това е душата на Джек, бедничката. Принудена да се скита в компанията на долни привидения и второразредни астрални сили...“

— Разкарай се — повтори Джек. — Ще мина и без теб. Познавам ви добре що за стока сте. Вие принуждавате хората да се променят. Е, аз пък не желая да се променям. И така съм си добре. Ти си грешка. Връщай се обратно в Торните Ями. Върви където щеш. Прави каквото ти скимне. Само си тръгни. Остави ме на мира.

— Наистина го мислиш.

— Точно така. Ще ти намеря дори някой новичък и хубавичък кристал, ако държиш да се сгушиш обратно някъде.

— Твърде късно е за това.

— Е, по-добро не можех да ти предложа.

— Щом не желаеш да се слееш с мен, моля те поне не ме гони като престъпник. Позволи ми да остана край теб. Може би след време ще оцениш нуждата от мен и ще ми позволиш да се сблизим.

— Махай се!

— Ами ако откажа да си вървя? Ако просто продължа да ти досаждам?

— Тогава — заяви навъсено Джек, — ще те ударя с цялата мощ на Ключа. Ще извадя на бял свят сили, за които никой не е сънувал дори в кошмарите си.

— Нима ще унищожих собствената си душа?

— Позна. А сега си тръгвай!

Душата се обърна с лице към стената и изчезна.

— Толкова по въпроса за душите — рече Джек. — А сега ще те заведа в покоите и ще ти намеря прислужници. Скоро започва празненството.

— Не — поклати глава тя. — Дойдох само за да те видя. Искан да ти донеса едно нещо и го направих. Това е всичко.

Тя понечи да стане.

— Чакай — спря я Джек. — Къде ще идеш?

— Срокът, за който се наех да служа като Магьосница на Източните Мочурища вече изтече. Ще се върна в страноприемницата „При Горящото чукало“ на пътя край морето. Може би ще намеря някоя девойка, която да се грижи за мен, когато изнеможея. Аз пък в замяна ще я уча на Изкуството.

— Остани поне още малко — помоли я той. — Почини си, хапни...

— Не. Това място не ми харесва.

— Щом толкова желаеш да си вървиш, позволи ми поне да те изпратя по някой по-лесен начин.

— Не. Благодаря ти.

— Ще приемеш ли пари?

— Някой ще ми ги открадне.

— Ще ти изпратя охрана.

— Предпочитам да пътувам сама.

— Както желаеш, Розалия.

Той я изпрати с поглед, после се настани до камината в ъгъла.

Джек продължи да работи упорито върху своите „Изследвания...“, като наблягаше предимно на собствената си роля и същевременно консолидираше властта си над страната на нощта. През това време присъства на многобройни церемонии по издигане на неговата статуя. Поети и певци възпяваха името му и подвизите му — не старите, от времето, когато беше обикновен крадец, а от сегашната му епоха на мъдрост и могъщество. Четири пъти се завръщаха от Гливе Повелителя на Прилепите, Смадж, Квазер, Барона и Веселия палач и той неизменно ги изпращаше обратно, като се стараеше да не повтаря методите си. Решил бе да изчерпи отредената им бройка животи и да се отърве от тях завинаги.

Ивене много танцува и се смя на празненството, което Джек организира в чест на бащиното ѝ завръщане. Все още с превръзки на китките Полковника вдигна тост с вино от избата, която някога му бе принадлежала.

— За Господаря и Господарката на Сенчестата Обител — обяви тържествено той. — И нека щастието и мощта им да продължат колкото продължава и нощта над нашата страна!

А след това Полковника Който Никога Не Беше Погубван От Друг отпи юнашка глътка и веселбата започна.

От върха на планината Паникус Морнингстар продължаваше да се взира на изток.

Една душа се скиташе в мрака, проклинайки.

Някакъв възтлъст дракон похъркваше лекичко докато се спускаше лениво обратно към леговището си, стиснал в ноктите си охранена овца.

Притаило се в сумрачното тресавище, никому неизвестно чудовище жадуваше за кръв.

И тогава настъпи времето на окончателното нарушаване на Пакта.

Започна да става все по-студено и Джек надникна в Книгата на Древните, където бяха записани имената на онези, чийто ред бе дошъл. Продължи да чака и да наблюдава, но нищо не се променяше.

Най-накрая призова непокорните Господари да се явят пред него.

— Приятели — обърна се към тях, — ваш ред е да изпълните дълга си към Щита. Защо досега не го сторихте?

— Господарю — отвърна Елдридж, най-възрастният от тях, — ние се споразумяхме да откажем.

— Защо?

— Вие самият си позволихте да нарушите Пакта — отвърна другият. — Щом светът не може да бъде повече такъв, какъвто беше, нека си остане такъв, какъвто е. С други думи, нека върви по пътя към пълното си разрушение. Накажи ни, ако желаш, но никой от нас няма да си помръдне пръста. Щом си толкова могъщ магьосник, поправи сам Щита. А нас погуби и се наслаждавай на смъртта ни.

— Чу молбата му — обърна се Джек към своя помощник. — Постарай се да я приведеш в изпълнение.

— Но, Господарю...

— Прави каквото ти казах.

— Слушам.

— А аз ще се погрижа собственолично за Щита.

И така седемте Господари бяха екзекутирани.

А Джек продължи напред.

Изкачи се на върха на най-близката планина и обмисли предстоящата задача. Студът бе съвсем осезаем, той разтвори вътрешните си сетива и долови пробойните в Щита.

После се зае да чертае символи с върха на ножа върху гладката скала. А те отпърво задимяха, след това започнаха да тлеят като

въглени. Джек повтаряше с монотонен глас тайнствените слова, които бе научил от Ключа.

— Хъм... здравей.

Джек се извърна рязко и вдигна ножа.

— Аз съм.

Отнякъде появява се вледеняващ полъх.

— Какво желаеш, душа?

— Чудех се какво правиш тук. От време на време те следвам.

— Зная. Но това не ми харесва.

Той отново се съсредоточи върху магичните символи.

— Ще ми кажеш ли?

— Е, добре — въздъхна Джек. — Ако ми обещаеш да не хленчиш наоколо...

— Аз съм изгубена душа. Изгубените души хленчат.

— Ами хленчи си тогава. Не ме е грижа.

— Та с какво се занимаваш...

— Готвя се да поправа Щита. Мисля, че открих една магия, която ще свърши работа.

— Не вярвам да успееш.

— Какво значи това?

— Не мисля, че Щита може да бъде поправен само от една личност.

— Е, скоро ще узнаем.

— Може ли да помогна?

— Не!

Джек доизрисува символа и отново подхвана магичната си песен. Вятърът утихна и наоколо пламнаха огньове.

— Трябва да тръгвам — заяви той. — А ти гледай да не ми се мяркаш твърде често пред очите.

— Разбирам. Искях само да те попитам за сливането.

— Може и да стане някой ден, когато ми омръзне животът — но не сега.

— Искаш да кажеш, че има надежда?

— Може би. Но не и в този момент.

Джек се изправи и огледа работата си.

— Не се получава, а?

— Я млъквай.

- Провали се, значи.
- Млъквай, казах.
- Искаш ли сега да се слеем?
- Не!
- Може би ще успея да ти помогна.
- Като идеш в пъкъла!
- Само питах.
- Остави ме на мира.
- Какво ще правиш сега?
- Махай се!

Той вдигна заплашително ръка и призова част от силата си. Нищо не се получи.

- Не мога да го направя — предаде се накрая.
- Зная. Да имаш други идеи?
- Мисля...
- Аз зная какво трябва да се направи.
- Какво?

— Иди и се посъветвай с твоя приятел Морнингстар. Той знае много неща. Мисля, че ще получиш добър отговор.

Джек сведе глава и се загледа в димящия символ. Вятърът бе пронизващо студен.

- Май си прав — рече той.
- Сигурен съм, че съм прав.
- Джек се загърна зиморничаво в наметалото.
- Ще ида да се поразходя сред сенките — заяви той.

Така и направи, докато не стигна планината. Сетне пое нагоре.

Когато стигна върха, той се приближи към Морнингстар и извика.

- Ей, тук съм.
- Зная.
- И сигурно знаеш какво искам?
- Да.
- Може ли да бъде осъществено?
- Не е невъзможно.
- Какво трябва да направя?
- Няма да е никак лесно.
- Така си и знаех. Кажи ми.

Морнингстар намести гигантското си каменно туловище.

А след това му каза.

— Не зная дали ще успея да го направя — рече Джек.

— Все някой трябва да успее.

— Да знаеш кой може да е този някой? Само ми го посочи.

— Не.

— Можеш ли поне да ми предскажеш дали ще успея, или ще се проваля?

— Не. Веднъж вече споменах за тези твои сенки.

— Ах, да, спомням си.

Планината потъна в мълчание.

— Сбогом, Морнингстар — извика Джек. — Благодаря ти.

— Сбогом, Джек.

Джек се обърна и изчезна сред сенките.

Той навлезе в огромния тунел, който водеше до самото сърце на света. На отделни места по стените на тунела играеха светли петна. По-нататък галерията бе скрита в сянка, която му помогна да преодолее огромни разстояния за съвсем кратко време. На други места мракът бе непрогледен и Джек се придвижваше както всички останали.

От време на време пресичаше странични галерии и тъмни подземни проходи. Не се забави нито за миг, за да ги изследва. Понякога до ушите му достигаше тропот на копита и дращение на гигантски нокти по пода на галерията. Веднъж подмина едно открито огнище, в което тлееха кости. На два пъти чу крясъци, сякаш наблизко изтезаваха жена. Всеки път ускоряваше крачка, положил ръка върху дръжката на кинжала.

Мина и покрай един тунел, в който грамаден паяк си бе оплел мрежа, чийто нишки бяха дебели и здрави като въжета. Чудовището се раздвижи и Джек побягна навътре.

Паякът не го последва, но след известно време зад гърба му отекна смях.

Когато спря, за да си поеме дъх, той забеляза, че стените тук са влажни и покрити с хлъзгава плесен. Чувахе се слаб тътен като от далечен водопад. Дребни паякоподобни създания висяха от пукнатините в стената.

Той продължи нататък, където подът бе изпъстрен с дълбоки цепнатини, от които бликаше пара, а понякога лумваха и ярки,

нажежени пламъци.

Вървя дълго, преди да стигне метален мост, широк не повече от един разтег. Надникна в бездната, над която се извиваше, но видя само непрогледен мрак. Стъпка по стъпка Джек пое по тясната метална платформа, разперил ръце, за да пази равновесие. Когато най-сетне отново се озова на твърда земя, той въздъхна и се отпусна уморено.

Тук стените на тунела се разширяваха и дори изчезваха, а таванът се издигаше толкова нависоко, че се губеше от погледа. Наоколо се движеха някакви тъмни маси с различна плътност и Джек продължи напред пипнешком, макар че можеше да създаде светлина стига да пожелае — боеше се да не привлече нечие внимание.

Известно време се измъчваше от опасенията, че е сбъркал пътя и е попаднал в някоя странична подземна пещера, но не след дълго зърна тънка бяла лента далеч пред себе си и продължи по-уверено нататък. Когато доста по-късно я доближи, откри, че светлината извира от обраслите с гъби стени на подземната галерия, чието дъно представляваше огромно черно езеро. Докато заобикаляше езерото, отпразил поглед към тъмнината отвъд него, нещо изпляска във водата. Джек измъкна кинжала и се обърна.

Осъзнал, че присъствието му е забелязано, той изговори няколко думи, които предизвикаха появата на ярко сияние над повърхността на езерото. Междувременно във вътрешността на езерото се вдигна грамадна вълна, която се понесе с нарастваща бързина към него, сякаш задвижвана от някакво гигантско подводно чудовище. От двете й страни израснаха заострени пипала, черни и мокри и се протегнаха към него.

Той премигна на светлината, която бе създал и се приготви да се отбранява, стиснал с две ръце дръжката на кинжала. В същото време прошепна най-лесното заклинание за сила и точност, което му дойде на ум. Пипалата се завъртяха в безумен танц над главата му и той посече най-близкото от тях. Лепкавият израстък тупна в краката му и продължи да се гърчи, докато накрая го покоси с последната си конвулсия.

Последното за щастие се оказа от полза. Защото в мига, когато Джек полетя надолу, вторият израстък разцепи с могъщо движение мястото, където бе стоял допреди секунда.

И тогава от водата бавно изплува белезникаво овално лице, със слепи очи и корона от гърчещи се като червеи коси, разтвори гигантската си паст и се насочи към Джек.

Без да се изправя от мястото, където лежеше, Джек замахна с острието право към средата на отвратителното овално лице и повтори научените от Ключа думи с бързината, с която му позволяваше устата.

Острието на кинжала засия, капките вода по металната му повърхност се изпариха мигновено и изведнъж от предния му край лумна дълъг огнен език.

Джек описа бавно кръг с острието и в ноздрите го лъхна миризмата на обгоряла плът.

Ала чудовището продължаваше да напредва докато Джек зърна отблясъка на многобройните му заострени зъби. Единственият му здрав израстък и остатъкът от втория се размахваха заплашително над водата. От устата на чудовището се чуваше зловещо съскане и клокочене. Този път Джек се прицели с огнения си меч в гърчещите се червеи над главата му. От устата на отвратителното създание се откъсна болезнен вопъл и то потъна обратно в дълбините, които го бяха родили.

Туловището му вдигна такава гигантска вълна, че Джек едва не бе пометен след него. За миг над повърхността се мярна заострения му гребен и по-скоро видът му, отколкото ледената подземна вода, накара Джек да затрепери неудържимо.

Едва тогава Джек се изправи, потопи острието в езерото и повтори заклинанието, което умножаваше хилядократно силата, която бе призовал и съсредоточил в оръжието. Кинжалът започна да вибрира толкова силно, че едва го удържаше в ръце. В краката му продължаваше да потръпва прерязаният израстък.

Колкото по-осезаемо ставаше присъствието на тази сила, толкова по-отпаднал се чувстваше Джек. Тялото му бе покрито с лепкава пот, плътна като подгизнала топла нощница.

Изведнъж над водата отново се издигна гребенът на чудовището, последван от гигантска приливна вълна. Джек не помръдна и остана в същото положение, докато водата на езерото започна да кипи.

Повече чудовището не се показва.

Едва след като заобиколи езерото и хлътна в тунела Джек си позволи малка почивка. Похапна от запасите, но не посмя да заспи.

Подкрепи се и с няколко глътки от билката, която бе взел и продължи.

Малко по-нататък навлезе в поредното разширение, озарено от нови изригвания на подземни огньове. Тук бе пресрещнат от човекоподобно чудовище, но бързо се прикри в сенките, които трепкаха по стените. За съвсем кратко бе изкушен да се позабавлява с обърканото косматото създание, което призова с отчаян рев на помощ приятелката си, но вместо това се възползва отново от сенките за да се придвижи до най-далечното място, където се простираха.

Оказа се, че обхванатият от подземни изригвания район е доста обширен, защото веднага щом се озова в покрайнините му Джек си даде сметка, че е наближил целта. Мислено се подготви за следващата опасност, която знаеше, че го очаква тук.

След като се спуска още известно време лъхна го миризма, която му напомни за Торните Ями на Гливе. Знаеше, че скоро ще може да вижда отново, макар че нямаше да има светлина, нито пък сенки, които да използва за прикритие. За всеки случай преговори няколко подходящи заклинания.

Миризмата ставаше все по-силна, докато накрая трябваше да полага огромни усилия на волята си, за да не изпразни полусмляното съдържание на стомаха си.

Това, което не след дълго израсна пред погледа му, бе по-скоро като призрачно видение.

Видя усойна местност на скали и пещери, из която отекваха някакви самотни и печални звуци, наподобяващи птича песен. Това бе странно притихнало място на стелещи се над земята и между скалите мъгли, застинали изпарения над обширните локви подземна вода, където мъглите, миризмите и изпаренията се кондензираха малко по-нависоко, за да се превърнат в тих, безшумен ръмеж, преразпределяйки оскъдните богатства на тънкия слой от почва. Маранята пречеше да види какво следва нататък, а кожата му бе настръхнала от всепронизващия студ, който цареше тук.

Джек продължи толкова бързо, колкото имаше смелост.

Не беше изминал и стотина разтега, когато по-скоро почувства, отколкото забеляза някакво движение вляво и зад него. От една локва бе изскочило дребно черно същество, цялото покрито със сгърчени издатъци и го наблюдаваше съсредоточено с немигащите си очи.

Джек измъкна кинжала от пояса и го докосна съвсем леко с върха на острието, а след това отстъпи пъргаво назад, готов за онова, което знаеше, че ще последва. Въздухът се разцепи от трясък в мига, когато дребното създание претърпя чудовищна трансформация. Сега то се издигаше високо над него, подпряно на закривените си, черни крака, без лице и тяло, сякаш всичко останало бе очертано с най-тъмното от всички мастила. Създанието проговори и опашката му се сгърчи.

— Кажи ми името си, ти, който си слязъл тук долу — отекна гласът му като сребърната камбана на Креле.

— Никой не бива да го узнае преди да ми съобщи своето — отвърна Джек.

В галерията отекна смях. Създанието размърда рогатата си глава.

— Стига си се опъвал! — произнесе то. — Казвай си името, че започнах да губя търпение.

— Добре, тогава — съгласи се Джек и произнесе едно име.

Създанието падна на колене пред него.

— Господарю — изрече покорно то.

— Да — отвърна Джек. — Това е моето име. Готов ли си да ми се подчиняваш безпрекословно.

— Готов съм, господарю мой.

— Искам да ме отнесеш до най-далечния край на твоето царство, отвъд който никой от твоите събратя не дръзва да премине. Освен това ще запазиш в тайна вестта за моята поява тук.

— Ще направя както ми наредиш.

— Повтори каквото ти казах и се закълни.

Това бе изпълнено.

— Наведи се, за да мога да те яхна, а след това ще бъдеш моят кон.

Той се метна върху гърба на създанието, пресегна се напред и сграбчи двата рога, които увенчаваха главата му като корона.

— Тръгвай! — извика му Джек и двамата потеглиха.

Разнесе се тропот на копита и тънък вопъл, подобен на конско цвилене. Джек забеляза, че плътта под краката му не е нито мека, нито податлива.

Създанието ускори бяг и пейзажът наоколо започна да се променя толкова бързо, че беше трудно да се различат отделни подробности.

...а след това настъпи тишина.

Постепенно Джек долови присъствието на други черни фигури, които се носеха наоколо из мрака. Силни, ритмични въздушни тласъци го удряха периодически в лицето. Едва сега той осъзна, че вече не препускат, а летят в някакво тъмно и празно пространство, заобикаляйки огромни черни колони, които изникваха от дълбините и изчезваха в мрака над него.

Полетът продължи дълго и Джек мръщеше нос, тъй като миризмата, извираща от широкия гръб на създанието бе по-неприятна дори от зловонието на Торните Ями. Носеха се с огромна скорост, ала въпреки това от време на време край тях прелитаха някакви тъмни очертания.

Въпреки главозамайващото им спускане пътуването сякаш продължаваше безкрайно. Джек започна да се безпокои, че ръцете му ще отмалечат и ще падне в бездната. Опасяваше се да не заспи от изтощение. За да прогони неприятните мисли взе да си припомня разни неща. Странно, рече си той, как най-големи услуги са ми правили моите най-страшни врагове. Никога например нямаше да тръгна да търся източника на могъществото, което сега притежавам, ако не бях принуден от Повелителя на Прилепите. Само благодарение на него се сдобих със силата, която ми помогна да си отмъстя и да си върна Ивене... Ивене... все още не съм доволен от начина, по който те принудих да се върнеш при мен и да ме обикнеш. Ала... Нима имаше друга възможност? Ти заслужаваше напълно онова, което ти сторих. Та не е ли любовта един вид магия, където единият е обичан, а обича другият и онзи, който обича е омагьосаният. Разбира се. Съвсем същото е.

...А след това спомените го отведоха при Полковника, Смадж, Веселия палач, Бенони и Барона. С всички тях вече се беше разплатил. Спомни си за Розалия, старата Роза и се зачуди дали все още е сред живите. Все пак реши, ако някой ден се върне от това пътешествие, да я потърси в странноприемницата на брега на морето. Боршинът... Интересно, дали деформираното изчадие беше оцеляло след онова съткновение и дали продължаваше да го следва, изпълнявайки заповедта, която Повелителя на Прилепите бе зложил като компютърна програма в някоя от живите машинки на сгърченото му тяло. Да, боршинът... последното и вероятно най-страшно оръжие на

Повелителя. Тази мисъл предизвика цял взрив от нови асоциации — компютрите в Бункера, лекциите и онова момиче — как се казваше? — Клер! Той се усмихна при спомена за нея, макар да не помнеше добре лицето ѝ. А също и Квилиан. Виж, неговото лице никога нямаше да забрави. Как само го мразеше! Изкиска се, като си припомни колко ловко го бе оставил в ръцете на боршина, който без съмнение бе сбъркал Квилиан с него. Върна се към онова безумно надбягване през Дневната страна, докато търсеше най-краткия път за мрака без да знае със сигурност дали документите, които бе открил и отпечата наистина ще му разкрият тайната на Изгубения Ключ. А сетне необятният възторг, когато се увери, че притежава точно онова, което му е нужно. Никога не беше понасял прекомерната светлина, но сега изпита странна носталгия по онези почти безгрижни дни в университета. Сигурно защото сега съм толкова далеч от тях, помисли си той.

...И неизменно мислите му се връщаха към извисяващата се над гребена на планината фигура на Морнингстар...

Върна се съвсем назад, до последното му посещение на Адските Игри и злощастния инцидент, който бе предизвикал цялата верига от събития довели до настоящото пътуване...

...И неизменно мислите му се връщаха към извисяващата се над гребена на планината фигура на Морнингстар, неговия единствен приятел...

Защо двамата бяха приятели? Какво ги сближаваше? На пръв поглед нищо. ала въпреки това Джек изпитваше искрено възхищение пред загадъчното създание, каквото не бе изпитвал никога и към никого. Някак подсъзнателно долавяше подобна взаимност и у Морнингстар.

...Та нали тъкмо гигантът от планината го бе посъветвал да предприеме това пътуване като единствено средство за да постигне целта си.

След това си спомни за надвисналата над Тъмната страна опасност. Не само че той бе допринесъл за назряващото бедствие, но и никой друг освен него не бе в състояние да осъществи замисленото пътуване. Ала това съвсем не означаваше, че е подтикван от някакви морални предразсъдъци или все още незакърняло чувство за дълг. Вършеше го единствено от чувство за самосъхранение. Ако Тъмната

страна загине в ледената прегръдка на Всезима той също щеше да издъхне без никаква надежда за възкресяване.

...И неизменно мислите му се връщаха към извисяващата се над гребена на планината фигура на Морнингстар...

Последната мисъл го накара да потрепери, толкова рязко и ненадейно, че едва не изпусна рогата. Приликата! Каква удивителна прилика...

Но не, поклати глава Джек. Това създание е истинско джудже в сравнение с Морнингстар, който се издига в небесата. То крие лицето си, докато Морнингстар притежава благородни черти. То вони, а Морнингстар ухае на свеж вятър и дъжд. Морнингстар е мъдър и сърдечен, а това чудовище е глупаво и злонамерено. Само по някаква случайност и двамата притежават крила и рога. Създанието под него се подчинява на волята на един магьосник, а кой би могъл да се похвали със същото по отношение на Морнингстар...?

Кой наистина? — зачуди се той. Нима Морнингстар не е омагьосан по същия начин, по който омагьосах това чудовище от земните недра? Само боговете са способни на това и никой друг...

Той обмисли внимателно последната възможност и след това я отхвърли.

Какво значение, реши накрая. Той е мой приятел. Бих могъл да попитам този демон дали не го познава, но отговорът няма да промени нищо. Морнингстар е мой приятел.

Малко по-късно тъмнината наоколо започна отново да се съгъстява и той сграбчи здраво рогата, опасявайки се да не ги изпусне от умора. Нарастващият мрак можеше да означава само едно — че приближават границата и на това царство.

Най-сетне създанието, което бе яхнал, проговори отново:

— По-далеч не мога да те нося, господарю и повелителю мой. Онзи черен камък обозначава края на царството на прогледния мрак. Нататък нямам право да продължа.

Джек прекрачи отвъд черния камък и мракът стана абсолютен.

— Добре — извика той през рамо. — Освобождавам те от служба при мен, ала помни — срещнем ли се отново, не ще се опитваш да ми причиниш зло и ще му служиш толкова вярно, колкото ми служи сега. Върви си!

И Джек продължи нататък, изпълнен с увереност, че е съвсем близо до целта.

Усещаше го по едва доловимите вибрации на почвата под краката. Въздухът също лекичко се тресеше, от ехото на далечни машини.

Джек се зае да обмисля предстоящата задача. Съвсем скоро магиите щяха да изгубят силата си, а Ключа щеше да стане безполезен. Вярно че и районът, в който бе навлязъл, не криеше никакви опасности. Единственото, което стоеше между него и финала, бе тъмнината. Той повика едно малко сияние и го спусна пред краката си, за да вижда къде стъпва. Не се нуждаеше от ориентир за посоката, тъй като му бе достатъчно да следва звука така, че да се засилва.

...Колкото по-силен ставаше той, толкова повече се топеше способността му да създава светлина, докато накрая и тя угасна.

Тъкмо навреме — в далечината вече се бе появила малка блестяща точка, която постепенно нарастваше.

Заедно с нарастващата светлинка растяха и въздушните и земни вибрации. Не след дълго светлината бе напълно достатъчна за да се ориентира за посоката, която трябваше да следва. Още по-нататък тя стана толкова ярка, че той взе да проклина, задето не бе взел със себе си чифт слънчеви очила.

Подът под краката му бе станал съвсем гладък, въздухът бе студен, чист и лишен от неприятните зловония, които придружаваха доскорошния му полет из мрака.

Джек продължи, докато стигна непосредствено до източника на светлина. Оказа се, че това е гигантски отвор в пода, водещ към нещо, което не можеше да различи заради яркия блясък. Чуваше се само тракане, дрънчене и бучене като от много струпани на куп машини.

...Или от Великата машина.

Той легна по корем и допълзя до ръба на отвора. В първия миг умът му отказа да възприеме онова, което лежеше под него.

Имаше толкова много механизми, че да ги преброи би било непосилна задача — някои от тях се въртяха бавно, други се тресяха като побеснели, големи и малки, мяркаха се зъбчати колела, оси, макари и махала — някои от последните надвишаваха двайсет пъти човешки бой и се клатушкаха лениво, замислено — имаше и бутала, грамадни стоманени тирбушони, които се вмъкваха и измъкваха в покрити с нарезки улеи; имаше кондензатори, трансформатори и токоизправители; имаше огромни металически пултове, целите обкичени с превключватели, копчета и разноцветни светлинни индикатори, които мигаха непрестанно; чуваше се равномерното бучене на все още скрити от погледа му генератори, които черпеха енергия незнайно откъде — може би от самите недра на планетата, от топлината или от гравитационното ѝ поле — шумът от които дразнеше слуха му като бръмчене на досадна муха, а над всичко това се носеше сладникаво-киселият дъх на озон. От стените на гигантската шахта, в която бяха разположени всички тези машини и инструменти, извираше

ярка светлина, а над целият сложен комплекс подобно на изпънати паяжини се бяха разпрострели многопосочни метални конструкции с релси, по които се движеха непрестанно цели композиции от металически кофи, спирайки от време на време за да облеят с масло някой определен възел; подобно на змии се извиваха високоволтови кабели, кръстосваха се помежду си и се губеха в дълбините; имаше и някакви миниатюрни прозрачни механизми, чийто детайли бяха толкова фини, че не можеха да се разглеждат с просто око и които се свързваха с миниатюрни стъкловидни нишки. Имаше не по-малко от стотина елеваторни механизми, които се спускаха и издигаха непрестанно, осъществявайки връзката между отделните нива, а от време на време замираха и протягаха дългите си пипаловидни металически крайници, а върху отсрещната стена непрестанно присвятваха някакви широки червени ленти. Умът му отказваше да възприеме всичко, което виждаше, чувстваше чуваше и подушваше със сетивата си, макар Джек да си даваше сметка, че в най-скоро време ще трябва да се справи по някакъв начин с тази гигантска машина, да открие слабото ѝ място и да удари там, където с най-малко усилия ще предизвика най-тежки щети. Той забеляза, че по стените са наредени най-различни инструменти с грамадни размери, инструменти, с които биха могли да боравят само исполини — ключове, отвертки, лостове, манивели — знаеше, че някъде сред тях ще е и онова, което му е нужно, средството, което, ако бъде използвано както трябва, ще счупи Великата машина.

Той пропълзя още малко напред и продължи да се оглежда. Гледката беше величествена и великолепна, никога досега не беше съществувало, нито пък щеше да съществува подобно нещо.

Джек потърси начин да се спусне долу и забеляза малко встрани началото на извита метална стълба. Изправи се и забърза към нея. Веднага щом я стигна започна да се спуска.

Още преди да стигне края ѝ, до ушите му достигна шум от стъпки. Едва успя да ги различи между неспирния грохот на машинариите. Прикри се в една подходяща сянка и зачака.

Въпреки че сянката не притежаваше обичайните си свойства, все пак му служеше за прикритие. Докато стоеше там, под капака на един генератор, или някаква подобна машина, той се зачуди какво да предприеме.

Дребен, побелял човечец се появи, куцукайки, съвсем наблизно. Джек го разгледа внимателно. Старецът спря край едно колело, вдигна над него металната фуния, която носеше и го смаза грижливо с машинно масло.

Докато Джек го следеше с поглед, дребосъкът продължи да се поклаща по тесните проходи на машината, спирайки от време на време за да развие някоя пробка и да налее вътре масло.

— Здравсти — извика той следващия път, когато старецът го наближи.

— Какво... кой си ти?

— Някой, който те търсеше.

— Защо?

— За да ти задам няколко въпроса.

— Много мило от твоя страна. Готов съм да те изслушам. Какво искаш да знаеш?

— Някои неща за устройството и създаването на тази Машина.

— Тя е много сложна.

— И сам виждам. Все пак, ще чуя ли подробности?

— Разбира се — и дребосъкът го засипа с цял куп обяснения. — Ясно ли ти е? — попита накрая.

— Да.

— Какво още те интересува?

— Нищо. Мисля, че дойде време да умреш.

— Какво...

Дребосъкът така и не довърши онова, което възнамеряваше да каже, защото Джек го удари с кокалчето на свития си показалец в лявото слепоочие.

След това приближи стената с гигантските инструменти и се зае да ги разглежда. Спря избора си на един тежък метален лост, чието предназначение така и не можа да установи. Вдигна го и се върна при последната стъклена машинка, която бяха разглеждали със стареца. Известно време оглежда миниатюрните кристални колелца, които се въртяха безспирно вътре с най-различна скорост.

След това замахна с лоста, счупи стъкления похлупак и започна да разбива с методични движения сложния механизъм. На всеки негов удар грамадната машина отвърщаше с пронизителен метален протест от различните си краища. Бръмченето ѝ стана трескаво и пресекливо

като дишането на болен старец, чуваше се дразнещо звука дрънчане и на няколко пъти подът се разтърси от удари, сякаш някакви гигантски части се бяха откъснали от стойките си. Всичко това бе последвано от скърцане на метал в метал, глух тътен и изригвания на едри кълба дим от различни части на машината. Съвсем наблизко едно огромно зъбчато колело забави въртенето си, спря за миг, а след това продължи съвсем бавно.

Докато Джек разбиваше и останалите стъклени кутии, смазочните кофи над главата му сякаш пощуряха и започнаха да летят с бясна скорост напред-назад, обливайки задъхващата се машина с цели водопади от тъмно блестящо масло. Подът под краката му се разтрепери неудържимо и няколко бутала изскочиха от своите цилиндри. Сред димната завеса започнаха да се мяркат и пламъци и Джек се закашля от киселия пушек.

Машината започна да трепери, движенията ѝ замряха, сетне се възобновиха в налудничаво темпо. Зъбчатите ѝ колела свистяха, а осите и връзките им се късаха, сякаш бяха хартиени. Всичко наоколо се разпадаше на части. Шумът беше невъобразим и непоносим. Джек се огледа за последен път, запрати лоста във вътрешността на Машината и побягна към стълбата.

Когато отново погледна назад, сред дима се мяркаха някакви гигантски фигури, които бързаха към стената с инструментите. Твърде късно, помисли си той.

Изтича нагоре по стълбата, стигна горната платформа и се втурна в стената от мрак.

Така започна разрушаването на света, който познаваше.

Обратният път се оказа по-труден и опасен, защото земята под краката му се разтърсваше все по-често от могъщи сътресения, предизвикващи свличане на огромни земни пластове и пропукване на стените. На два пъти се налагаше да разчиства срутвания в тунела, който трябваше да го изведе на повърхността. Малко по-късно го застигнаха и грамадните обитатели на шахтата и в паниката си започнаха да се избиват свирепо помежду си. Джек също уби неколцина, преди да продължи.

Веднага щом излезе навън той вдигна поглед към черната полусфера високо в небето. От нея все така полъхваше хлад, може би дори повече отколкото в началото на разрушителното му спускане в

недрата на планината. Докато оглеждаше сферата Джек забеляза, че се е преместила съвсем леко встрани от позицията, която преди това заемаше.

А след това, бързайки да изпълни едно наскоро дадено обещание, той използва Ключа за да го прехвърли в страноприемницата „При Горящото чукало“, на крайморския път.

Джек побутна паянтовата порта и влезе в страноприемницата, скована от изхвърлени на брега трупи, ремонтирана повече от дузина пъти, по-стара дори от спомените му. Докато се спускаше към гостилницата, стълбището под краката му се тресеше, а стените се пропукваха заплашително. Гласовете на насядалите край огнището внезапно утихнаха и вътре се възцари уплашено мълчание.

Джек приближи до тях.

— Търся една старица на име Розалия — рече той. — Да е отсядала тук?

Широкоплещест мъж с руса къдрава коса вдигна очи от чинията си.

— Ти кой си? — попита той.

— Джек от Сенчестата Обител.

Мъжът огледа дрехите му и лицето му се изпъна. Той сведе изплашено поглед.

— Не познавам никаква Розалия, почитаеми господине — произнесе покорно той. — Някой от вас да я знае?

— Не — отвърнаха в един глас останалите петима, като се стараеха да не поглеждат към Джек. — Господине... — побързаха да добавят те.

— Кой е собственикът тук?

— Казва се Харик, почитаеми господине.

— Къде да го намеря?

— Зад вратата в дъното, почитаеми господине.

Джек им обърна гръб и закрачи към вратата. Докато пресичаше стаята чу името си, нашепвано от сенките.

След като изкатери две стъпала той се озова в тясна стая, където някакъв едър, охранен и шкембест мъж на средна възраст се хранеше с очевиден апетит. На масата трепкаше една единствена свещ, на светлината на която лицето му изглеждаше червендалесто като домат.

Той завъртя бавно глава и трябваше да изминат няколко секунди преди очите му да се фокусират върху влезлия Джек.

— Какво искаш? — попита грубо той.

— Името ми е Джек. Доста път изминах за да стигна това място, Харик. Търся една старица, която ми каза, че щяла да дойде тук, за да прекара последните дни от живота си. Казва се Розалия. Кажи ми какво знаеш за нея.

Харик смръщи вежди, сведе глава и примижа.

— Чакай малко... — каза той. — Имаше една стара вещица... Ами да. Умря преди известно време.

— Ясно — кимна Джек. — Кажи ми къде е погребана, за да мога да навестявам гроба ѝ.

Харик изсумтя, отпи няколко глътки вино и млясна недоволно. После избухна в смях. Избърса устата си с опакото на ръката, а от очите му бликнаха сълзи.

— Къде била погребана? — кискаше се той. — Че кой дава пет пари за една побъркана старица? Държахме я тук само заради милостинята, която изкарваше и задето разбираше малко от изцеряване.

Няколко мускулчета затрептяха по лицето на Джек.

— Тогава какво направихте с нея? — попита търпеливо той.

— Хвърлихме я в океана — за храна на рибите. Едва ли са били особено доволни.

Когато напусна страноприемницата, стените ѝ горяха като факли, а отвътре се чуваха ужасените писъци на нещастниците. Светлините от пожара трепкаха надалеч по песъчливия бряг.

А Джек продължи покрай развълнуваното море. Звездите в небето трепкаха всеки път, когато земята под краката му започваше да се бунтува. Въздухът бе пронизващо студен и той чувстваше безкрайна умора. Коланът с пъхнатия в ножницата кинжал бе като непосилно бреме. Жадуваше да се излегне край някоя дюна, да се загърне във влажното наметало и да запали цигара.

Докато крачеше като сомнамбул по пясъка, в който тежките му ботуши затъваха непрестанно, той забеляза не без известна изненада, че към него се приближава някаква фигура.

Оказа се, че е самият той.

Джек поклати глава.

— О, ти ли си, душа — въздъхна.

В отговор душата кимна.

— Защо трябваше да подпалваш страноприемницата? — попита го тя. — И без това скоро морето щеше да излезе от бреговете си и да я отнесе навътре.

— Не си прав — отвърна Джек и се прозя. — Имаше причина да я запаля. Така се почувствах по-добре. А ти откъде знаеш какво ще стане с морето?

— Ами нали все гледам да те следвам. Бях с теб на върха на Паникус планина, докато разговаряше с могъщия Морнингстар. Спуснах се с теб в червата на света. Бях съвсем наблизко докато разрушаваше Великата машина. Придружих те на обратния път. Дойдох дори тук.

— Защо?

— Знаеш добре какво искам.

— ...Вече на няколко пъти получи отговора ми.

— Да, Джек, но сега е различно. След онова, което направи, ти сам се лиши от силата, с която се бе сдобил. Вероятно си изгубил и правото на повече животи и този сега ти е последният. Което означава, че вече имаш нужда от мен. Знаеш че е така.

Джек се загледа към морето и блещукащите над него звезди.

— Може би — отвърна той. — Но не още.

— Погледни на изток, Джек. Погледни на изток.

Джек завъртя глава и втренчи поглед.

— Това е горящата страноприемница — рече той.

— Значи не си съгласен да се слеем?

— Не сега. Но този път няма да те гоня. Хайде да се върнем в Сенчестата Обител.

— Както кажеш.

Земята се разтърси от най-мощното сътресение досега и Джек едва не падна. Веднага щом вибрациите замряха той извади кинжала и начерта един символ в пясъка. Устните му машинално подеха до болка познатите думи на заклинанието. Когато приближаваше заключителната част една огромна вълна прехвърли пясъчната ивица и го помете. Той заблъска отчаяно с ръце, опитвайки се да си поеме дъх. Най-сетне успя да забие острието на кинжала в пясъка и се задържа за него, докато вълната се отдръпна. Пред очите му святкаха разноцветни светлини.

Дори отдръпвайки се, вълната продължаваше да го държи в обятията си, опитвайки се да го завлече този път към дълбочините. Джек се вкопчи отчаяно в податливия пясък, заблъска с крака, мъчейки се да изпъзми към сушата... и изведнъж се озова на свобода.

Лежеше в една мътна локва, ноктите му бяха изпочупени и окървавени, а ботушите пълни с вода.

— Джек! Насам! Побързай!

Викаше го собствената му душа.

Той продължи да лежи, задъхан, неспособен да помръдне.

— Трябва да станеш, Джек! Или ме приеми — още сега! Задава се нова вълна!

Джек изстена. Опита се да стане, но не успя.

Изведнъж откъм горящата страноприемница се разнесе оглушителен трясък и покривът ѝ се срина в пепелищата. Светлината на пожара се засили и по брега затанцуваха сенки.

Почти хленчещ от отчаяние, Джек се мъчеше да почерпи сили от сенките всеки път, когато падаха върху него.

— Джек, побързай! Вълната се връща! Съвсем близо е!

Той се надигна на колене, изправи се и направи няколко крачки, като се олюляваше.

Успя да изкачи близката дюна, прехвърли билото ѝ и продължи навътре.

Зад него вече се чуваше нарастващият грохот на прибоя.

Джек не погледна назад.

Малко след това вълната се разби, но до него достигнаха само пръски.

Той се усмихна отпаднало и потърси с поглед душата.

— Видя ли? Въобще не ми е нужна помощта ти.

— Още малко и ще ти потрябва — отвърна душата му, усмихната също като него.

Джек потърси колана с ножницата, но вълната го бе отнесла навътре заедно с плаща. Там някъде бе изгубил и кинжала.

— Морето ограби крадеца — ухили се той. — Положението взе да се влошава.

Той се отпусна на колене и, потръпвайки от болки заради счупените си нокти, начерта отново символа, който бе изрисувал на брега.

После се изправи и произнесе заклинанието.

Джек коленичи в тронната зала на Сенчестата Обител, озарена от блясъците на безбройните факли и фенери. Изчака сенките да скрият тялото му и се отпусна в отморяващата им прохлада. Дълго време стоя неподвижен. След това се изправи и се подпря на стената.

— Сега какво ще правиш? — попита го душата. — Защо не се изкъпеш и не поспиш?

Джек поклати глава.

— Не — отвърна той. — Не желая да пропускам момента на най-великия си триумф — или провал, каквото от двете. По-скоро ще си направя отвара от билки, за да събера сили и да съм на щрек.

Той се върна в кабинета, където съхраняваше най-ценните си треви, избра няколко от тях и ги разтвори в една чаша с гореща вода, която изпи на един дъх. Докато я надигаше, ръцете му трепереха. Гърлото му бе покрито със засъхнал пясък.

След това заключи вратата на кабинета и се излегна на една дървена кушетка.

— Не си спал от доста време — нали взе същата билка преди да се спуснеш при Машината.

— Знам го дори по-добре от теб — тросна се Джек.

— Сигурно си ужасно изморен.

Джек не отговори. Не след дълго по тялото му пробягаха тръпки. И този път премълча.

— Този път ефектът настъпва по-бавно, не мислиш ли?

— Млъквай! — ядоса се Джек.

След това скочи на крака, пое си въздух и извика:

— Ей, Стаб! Къде си, по дяволите! Не знаеш ли, че се прибрах?

Не след дълго Стаб застана на вратата.

— Господарю! — учуди се той. — Ти си се върнал? Ние не знаехме...

— Сега вече знаете. Пригответи ми вана, чисти дрехи, нова сабя и храна — много храна! Умирам от глад! Размърдай си задника!

— Да, господарю!

И Стаб се втурна да изпълнява заръката.

— Толкова ли несигурен се чувстваш дори в собствената си крепост, Джек, та се нуждаеш от оръжие?

— Идват опасни времена, душа. Ако наистина си стоял толкова близо до мен, колкото твърдеше, щеше да знаеш, че обикновено не нося оръжие зад стените на моята Обител. Защо се опитваш да ме ядосаш?

— Това е привилегия на всяка душа — бих казал дори дълг.

— В такъв случай намери по-подходящ момент за да практикуваш привилегията си.

— Но тъкмо сега моментът е подходящ, Джек — най-подходящият от доста време насам. Да не се боиш, че ако изгубиш силата си твоите подчинени ще се разбунтуват?

— Млъквай!

— Нали знаеш как те наричат зад гърба ти — Джек от Злото.

Джек се усмихна подигравателно.

— Не — отвърна той. — Няма да ти мине номерът. Този път не ще ти позволя да ме ядосаш. Да, чувал съм това прозвище, но нито един от онези, които дръзнаха да го произнесат пред мен, сега нямат възможността да го повторят. Даваш ли си сметка обаче, че всеки заел моето място, рано или късно ще получи някаква подобна титла?

— Разбира се. Това е защото нямате души.

— Няма да споря с теб по този въпрос. Всъщност, ще ми се да те попитам още нещо — защо никой никога не обсъжда присъствието ти?

— Защото само ти можеш да ме виждаш — при това, когато го пожелаеш.

— Великолепно! — възкликна Джек. — Защо тогава не вземеш отново да станеш невидим, та да се изкъпя и нахраня на спокойствие.

— Съжалявам. Не съм напълно готов.

Джек сви рамене и обърна гръб на душата.

Малко след това донесоха ваната и я напълниха с гореща вода. Част от водата се разпиля по пода при поредното сътресение, което бе толкова силно, че една от стените се пропука, две свещи се счупиха и паднаха долу, а от тавана се посипа мазилка и камъчета. За щастие не пострада никой.

Преди да се съблече напълно му донесоха нова сабя. Той спря, за да я изпита, сетне кимна удовлетворен.

Преди да влезе във ваната на стола бяха подредени чисти дрехи.

Преди да приключи с къпането, масата вече бе сложена.

Докато се облече и запаше сабята, вече поднасяха първите ястия.

Яде бавно, наслаждавайки се на всяка хапка. Изяде огромно количество храна.

След като стана, върна се в кабинета и извади от едно чекмедже кутия цигари. Изкачи се на любимата си кула и запуши.

Докато вдъхваше с наслада цигарения дим на върха на кулата, той разгледа отново черната сфера. Този път се беше изместила значително. Джек пусна няколко облачета дим нагоре към нея. Дали се дължеше на билките, но се чувстваше в приповдигнато настроение заради онова, което бе направил. Да става каквото ще става, по важното е, че този път той дърпаше конците и беше господар на обстоятелствата.

— Сега вече съжаляваш ли, Джек? — попита го душата.

— Не — отвърна Джек. — Трябваше да го направя.

— Добре тогава, съжаляваш ли, че трябваше да бъде направено?

— Не.

— Защо изгори онази жалка страноприемница на брега на морето, Джек?

— За да отмъстя за Розалия и за начина, по който се бяха отнесли с нея там.

— И какво почувства, докато вървя по брега след това?

— Не зная.

— Ядосан ли беше, или само уморен. Или и двете едновременно?

— Изпитвах тъга. И съжаление.

— Често ли изпадаш в подобни настроения?

— Не.

— Искаш ли да знаеш защо напоследък взе да зачестяваш?

— Кажете ми, ако знаете.

— Защото аз съм наблизо. Ти имаш душа, която е освободена. Започваш да се поддаваш на въздействието ми. Толкова ли лошо ти се струва?

— Попитай ме някой друг път — рече Джек. — Дойдох да гледам небето, а не да дрънкам празни приказки.

...И думите му достигнаха ушите на един, който го търсеше, докато далечните планини помръднаха с рамене, избълваха пламъци във въздуха, потрепераха и отново замряха неподвижно.

Джек седеше, заслушан в ромоленето на далечните каменни водопади, той чуваше кънтящото стенание на света и виждаше ярките огнени потоци, които се стичаха по лицето му.

Земята се пропука и от дълбините бликнаха черни пушеци примесени с мирис на изгоряло. Подобно на безчислените прилепи, призовавани от неговия предшественик, въздухът се изпълни с огромни черни сажди. Звездите извършваха странни и непонятни движения, каквито никога досега не бяха наблюдавани в небесата. Седем озарени от вулканични изригвания планински върхове се издигаха в далечината и Джек неволно си припомни деня, когато и той бе вдигнал подобна планина. Цели потоци от метеори непрестанно разсичаха небосвода, но от време на време гъстите черни облаци закриваха напълно съзвездията. Земята не спираше да се тресе и далеч под него се разтърсиха самите основи на Сенчестата Обител. Ала Джек не се боеше, че кулата може да се срути, защото, подтикван от необичайната си привързаност към това място, той я бе оковал с толкова здрави заклинания, та щеше да издържи докато и той притежаваше сила.

Душата стоеше безмълвна до него. Той запали поредната цигара, любувайки се на огромното каменно свлачище по склоновете на близката планина.

Бавно и неумолимо се сгъстяваха над него облаците. Събираха се в далечината, където се зараждаше бурята и прескачаха от планина на планина подобно на някакво многочленесто, огромно космато насекомо. От време на време ги пронизваха метеорити, които се забиваха като снаряди в земята. Цялата тази картина напомняше на грандиозна битка между земните и небесните сили, чийто фронт бавно пълзеше към него.

Когато почти го достигна Джек се усмихна и извади сабята.

— А сега, душа — рече той — да видим дали силата ми още държи.

Като каза това, той начерта един символ върху камъка и произнесе заклинанието.

Реката от светлина и грохот се разтвори и заобиколи от двете страни Сенчестата обител, Оставяйки я непокътната.

— Добре свършено.

— Благодаря ти.

От всички страни бяха заобиколени от пламъци, земята под краката им се тресеше безспирно, над главите им бушуваше с пълна сила бурята, а небето непрестанно се озаряваше от падащи звезди.

Чул стъпки, Джек се извърна към стълбището.

— Това трябва да е Ивене — каза той. — Бурите я плашат и тя винаги идва при мен, когато започнат.

Ивене се показва откъм входа на стълбището, забеляза Джек и забърза към него. Не проговори, само спря до него и му позволи да я загърне в плаща си. Дори след това продължаваше да трепери.

— Не изпитваш ли поне малко угризения заради онова, което направи с нея?

— Малко — призна Джек.

— Тогава защо не отмениш заклинанието си?

— Няма.

— Опасяваш се, че ще те намрази, като си спомни всичко, нали?

Джек не отговори.

— Тя не може да ме чуе. Ще те попитам някои неща, но така, че да ми отговаряш едносрично, все едно, че си мърмориш нещо. Има нещо друго, освен омразата, нали?

— Да.

— Да не се боиш, че ще обезумее, когато ѝ върнеш спомените?

— Аха.

— Значи все пак в теб са останали повече чувства, отколкото предполагам.

Джек отново предпочете да мълчи.

А грандиозният шум и светкавиците не спираха своето представление. Най-сетне Ивене вдигна глава към него и прошепна:

— Колко е страшно тук. Ще се прибираме ли, скъпи?

— Не. Ти ако искаш се прибирай. Аз оставам.

— Тогава и аз ще остана с теб.

Бавно, много бавно, бурята започна да утихва и накрая отмина напълно. Джек забеляза, че върховете на планините продължават да горят, видя също, че през огромните цепнатини в земята все така бликаше яркочервена лава. Той вдигна глава и зърна някаква бяла пелена, която се стелеше от небето. Трябваше да мине известно време преди да осъзнае, че това е сняг.

Внезапно бе завладян от ужасната мисъл, че планът му ще се провали и че разрушенията ще надхвърлят дори неговите очаквания. Ала вече не му оставаше нищо друго, освен да гледа.

— Ивене...?

— Да, Господарю?

— Искам да ти кажа нещо...

— И какво е то, моя любов?

— Аз... не... нищо!

И тогава душата му се приближи още по-близо и застана зад него, а странното чувство се засилваше, докато накрая стана почти нетърпимо.

Той я погледна разнежен и прошепна:

— Съжалявам!

— За какво, мили мой?

— Не мога да ти обясня сега, но ще дойде време, когато, надявам се, ще си спомниш думите ми.

Тя го погледна изненадано и отвърна:

— Джек, надявам се никога да не настъпи такъв момент. Винаги съм била щастлива с теб.

Той се обърна и втренчи поглед на изток. Задържа дъх за съвсем кратко и почувства ударите на сърцето си по цялото тяло.

Сред облаците от прах, грохота и вледеняващия полъх то продължаваше да следва дирята. Не обръщаше внимание нито на ослепителните светкавици, нито на бурята и постоянно тресящата се земя, защото не знаеше що е страх. То се спускаше надолу по хълмовете като привидение и се плъзгаше между скалите с ловкостта на гущер. Прескачаше бездни, умело отбягваше срутващи се грамади и само веднъж позволи да го удари мълния. Приличаше на къс протоплазмено месо върху пръчка, тялото му почти бе овъглено от горещината на лавата и нямаше нито една разумна причина за да е все още живо. А може би то не живееше в истинския смисъл на това

понятие — във всеки случай не така, както живееха създанията от Тъмната страна. То нямаше име, само прозвище. Нито пък можеше да се похвали с някаква душевност. Беше като вързоп от инстинкти и рефлексии, само някои от тях вродени. Силата му беше неописуема, способно бе да издържа на огромни натоварвания, да понася невероятни болки и страшни телесни поражения. Не знаеше никакъв език и всички същества, които го срещаха, хукваха през глава.

И докато земята вибрираше и скалите се превръщаха в пясък, то се насочи към планината, която-някога-бе-крачила, озарено от сиянията на огнените гейзери. Дори поредното свличане на гигантски каменни маси не можа да го спре.

То спря за миг, търсейки най-прекия път сред хаоса от натрошени скали. Погледът му описа дъга нагоре по последния хълм.

Там, на самия връх се издигаше целта му, заградена от високи стени, все още добре охранявана...

...Но освен силата, то притежаваше и известна хитрост.

— Не зная дали печеля, или губя — промърмори Джек. — Важното е, че нещата потръгнаха.

Ивене не отговори. Може би не беше разбрала какво ѝ казва.

Вместо нея се обади душата.

— Губиш. За света не мога да кажа със сигурност, но за тебе знам — губиш, Джек.

И докато разглеждаше замислено огненото зарево на изток, Джек си даде сметка, че това е самата истина.

Защото небето бе просветляло, но не само от вулканичните изригвания и светкавиците. И силата, която владееше съвсем отскоро, като че ли бе започнала да се топи. Когато погледна на запад, той откри, че почти половината от черната сфера се е изгубила зад хоризонта. И в този момент зад него избухна зората.

В мига, когато и последните капчици сила го напуснаха, започнаха да се рушат стените на Сенчестата Обител.

— Време е да се махаме от тук.

— Теб какво те е грижа, душа? Нищо не може да ти стане. Няма да бягам. Казвам ти, че тази кула може да издържи дори срещу зората.

Някъде под него се разнесе грохот, една от стените внезапно поддаде и се срина право в двора, а на мястото ѝ зейна широк проход към вътрешните помещения. Джек чу крясъците на своите слуги и

дори видя неколцина от тях, докато се носеха из двора. Последва ново земетресение и кулата се разтърси из основи.

Джек отново извърна лице към порозовялото небе на изток.

— Ето че Изгубения Ключ отново ще бъде изгубен — промълви той. — Този път завинаги.

Защото бе опитал едно съвсем простичко заклинание и се бе провалил.

Разнесе се оглушителен рев, като от отприщен водопад и една немалка част от неговата цитадела се срина, обгърната в прах.

— Щом отказваш да си тръгнеш, какво ще кажеш за девойката до теб?

Джек се извърна към Ивене. Почти бе забравил за присъствието ѝ. Едва сега забеляза, че на лицето ѝ бе изписано странно изражение.

В началото не можа да определи какво точно означава, но долови промяна в тембъра на гласа ѝ, когато го попита:

— Джек, какво става тук?

Изведнъж тялото ѝ се вцепени и тя се люшна като парализирана към него. Той протегна ръка и я подхвана, преди да падне.

А след това всичко си застана на местата. Заедно с топенето на неговите магични сили бе отпаднало и заклинанието, което ѝ бе наложил преди толкова много време. И докато зората се разпростираше над бушуващия свят, умът ѝ бавно се проясняваше.

Той заговори припряно, опитвайки се да задържи вниманието ѝ и да ѝ попречи да осъзнае онова, което бе станало с нея.

— Аз съм виновен за всичко — каза ѝ задъхано. — Седемте записани в Книгата на Древните отказаха да ми сътрудничат в поддържането на Щита срещу външния студ и затова ги погубих. Само че сбърках, като сметнах, че могат да бъдат пожертвани. Мислех, че ще се справя и без тях, но само влоших положението. Остана само една възможност. Аз разруших Великата машина, която поддържаше света такъв, какъвто беше. Ние, обитателите на Тъмната страна, вярващи в най-различни неразбираеми неща, обединени в понятието „наука“, смятаме от край време, че тази Машина движи света. Дневните, които са не по-малко суеверни от нас, смятат, че под земната кора има само разтопена лава и нагорещени минерали. Кой би могъл да каже дали ние сме прави, или те? Философите и от двете страни неведнъж са заявявали, че светът, който възприемаме, е само илюзия. За мен това

няма особено значение. Каквато и да е същината на реалността, от която както изглежда сме временно изолирани, аз се отправих на пътешествие до центъра на света и предизвиках всеобща катастрофа. В момента навсякъде около теб наблюдаваш резултата от моите действия. Благодарение на мен планетата започна отново да се върти. Тъмната и светла страна повече няма да съществуват. Вместо това и двете части на света ще получат своите порции светлина и мрак. Все пак, сигурен съм, че в тъмното ще се запазят някои от уменията, които владеехме тук, докато науката ще продължава да процъфтява на светло.

Ако светът не бъде унищожен, добави мислено той.

Питаше се как ли изглежда всичко това сега в страната на светлината — например в университета — където сигурно настъпва никога невиджана вечер и на небето изгряват звезди. Интересно дали Пойндекстър ще го намери за подходящ епилог на поредния семестър?

— По този начин — продължи Джек, — отпада и необходимостта от постоянен щит срещу студа и топлината. Звездата, около която се въртим, ще разпределя равномерно лъчите си върху двете страни на планетата. Аз...

— Джек от Злото! — извика тя и се отдръпна от него.

С крайчеца на окото си той забеляза тънкия оранжев полумесец, изгрял над ръба на хоризонта.

Първите лъчи на слънцето удариха в стените на кулата и тя започна да се люлее застрашително. Подът под краката им се разтърси, от стената се откъсваха едри камъни и трополяха надолу.

...А Ивене се присви болезнено и той забеляза, че очите ѝ са разширени от ужас, зад разпилените ѝ от вятъра коси...

...Видя също, че в дясната си ръка стискаше кинжал.

Той облиза устни и отстъпи назад.

— Ивене — повика я Джек. — Послушай ме, моля те. Стига да пожелаеш, мога да ти отнема тази играчка, но не искам да те наранявам. И без това ти причиних предостатъчно болка. Хвърли ножа, моля те. Ще се опитам да повикам...

Тя се хвърли право към него, той посегна да я сграбчи през кръста, но се подхлъзна и отскочи встрани.

Острието просвистя край главата му, следвано от ръката ѝ. Той обхвана раменете ѝ.

— Джек от Злото! — изсъска тя, промуши го в ръката и от раната бликна кръв.

Объркването му бе съвсем краткотрайно, но напълно достатъчно, за да се освободи от прегръдката му и да замахне с кинжала — този път право към гърлото му.

Той отби удара ѝ с лявата ръка и я тласна назад с дясната. За миг зърна лицето ѝ и остана като поразен — на устата ѝ бе избила пяна, от прехапаната ѝ горна устна се стичаше тънка струйка кръв.

Тя се препъна в парапета, който внезапно поддаде назад.

Джек скочи към нея, но пристигна на време за да види разветите ѝ от вятъра поли, докато се носеше право надолу към покрития с плочи двор. Писъкът ѝ бе съвсем кратък.

Той отстъпи назад, когато поредното люшване на кулата заплаши да хвърли и него.

Слънцето вече бе изгряло наполовина.

— Джек! Трябва да тръгваш! Всеки миг кулата ще се срути!

— Това вече няма значение.

Въпреки това той се обърна и пое към стълбата.

След като проникна в цитаделата през един отвор на стената то започна да претърсва коридорите. Зад себе си оставяше трупове винаги, когато срещаше уплашени бегълци. На едно място върху него се срути цяла плоча от тавана, но то успя да изпълзи от развалините и продължи.

Скри се зад една купчина от натрошени камъни, когато край него притича цяла бригада ведроносци, след това отново пое по дирята, като използваше мебели, ниши и зейнали врати за прикритие. Носеше се безшумно като привидение, промъкваше се ловко като гущер.

Зад поредното свлачище от камъни отново се натъкна на дирята.

Тя водеше нагоре...

Където отиваше и то.

Небето сияеше от ярка светлина, но той виждаше само счупения парапет и разперените ѝ поли, пяната на устата ѝ и тънката кървава струйка. До слуха му достигаше грохотът на изтормозената земя, върху него се сипеше дъжд от ситни камъчета, вятърът нашепваше тъжно като погребална песен, а люшкането на кулата му действаше почни успокояващо. Джек стигна началото на стълбите и го видя да се качва.

Той извади ножа и зачака, тъй като друг път надолу нямаше.

Странно, помисли си, че каквото и да се случи, инстинктите за самосъхранение винаги вземат връх.

Острието в ръката му не потрепна, когато боршинът изкачи последните няколко стъпала и го нападна.

Ножът се заби в дясното рамо на чудовището, но не го спря. Боршинът го удари, повали го назад и той изпусна дръжката на оръжието.

Джек се претърколи настрани и успя да заеме отбранителна позиция части от секундата преди създаването да се стовари отново върху него. Острието продължаваше да стърчи от рамото му, лъщейки на светлината, но от раната не се стичаше кръв, а някаква кафеникава течност.

Джек успя да избегне втората атака и удари чудовището с две ръце, но не постигна никакъв ефект. Все едно, че бе докоснал мековат и разплут труп.

Още два пъти Джек успя да избегне щурма на противника, като първия път го ритна в гърдите, а втория го бодна с лакътя във врата.

Ала при третия чудовището го завари неподготвен. Все пак Джек се отърва с няколко драскотини и дори успя да измъкне острието от рамото.

Приклекнал, настръхнал, той кръжеше около боршина, старейки се да поддържа максимална дистанция. Едва не се препъна в няколко парчета от мазилката. Чудовището мигновено се възползва от преимущество си и скочи към него. Джек се завъртя и го посрещна с ножа, но и този път не уцели.

Докато възстановяваше нарушеното си равновесие боршинът го сграбчи отзад и го повали.

Джек замахна и го удари с ножа в главата. Повтори още няколко пъти, ала след това ножът бе избит от ръката му. Чувстваше неимоверна тежест върху гърдите си, лицето на чудовището бе толкова близо, че ако имаше дъх, сигурно щеше да запищи от ужас. Но не можеше.

— Жалко, че не ме прие, когато ти предлагаш — чу той гласа на душата.

А след това чудовището постави едната си ръка на лицето му, другата на врата и бавно започна да ги извива.

Главата му постепенно се обръщаше встрани, от непоносимата болка очите му се изпълниха със сълзи и на няколко пъти съзнанието му заплашваше да потъне в надигащата се черна пелена. Ала все пак не беше прекъснал връзка с околния свят и някои от нещата, които видя, го озадачиха.

Светът на магиите си бе отишъл, но зората напомняше малко на здрач. А здрачът бе негов добър приятел — не като магьосник, а като крадец.

Заради силата, която извличаше от сенките.

...Нито едно острие не може да го застигне там и никаква сила не е в състояние да му причини зло...

Лъчите на изгряващото слънце огряха парапета и хвърлиха дълга сянка, достигаща само на крачка от него.

Той се помъчи да я достигне, но не успя. Вместо това протегна ръка към нея.

Ръката и част от рамото му попаднаха в сянката.

Болката не беше изчезнала, нито заплашителният пукот на гръбначния му стълб и смазващата тежест върху гърдите му.

Ала същевременно познатото мрачно усещане започна да изпълва тялото му.

Той напрегна последни сили за да задържи отиващото си съзнание. Със силата, която го изпълваше, успя да се притегли още малко към сянката и сега почти половината му тяло бе скрито от нея. После, като си помагаше с лакти и нокти, успя да пъхне главата си на тъмно.

Ето че освободи и другата си ръка и веднага вкопчи пръсти в шията на боршина. Сега вече и двамата бяха скрити от сянката.

— Джек, какво става? — извика някъде от близо душата. — Не мога да те виждам, когато си в сянка.

Измина много време преди Джек да се покаже обратно от сянката.

Той се облегна изтощено на парапета, дишайки тежко. Целият бе измазан с кръв и лепкави кафеникави петна.

— Джек?

Ръката му трепереше, докато ровичкаше из остатъците от наметалото си.

— Проклятие... — изстена пресипнало той. — Смачкали са се последните ми цигари.

Сякаш всеки миг щеше да се разплаче от това.

— Джек, направо не можех да повярвам, че ще се спасиш...

— Нито пък аз. Е добре, душа. Достатъчно ми досажда. А и аз май вече се наиграх. Няма какво повече да правя. Защо да не те ощастливя. Давам ти съгласието си. Прави, каквото искаш.

Той затвори очи за съвсем кратко, но когато ги отвори, душата вече бе изчезнала.

— Душа? — повика я той.

Никакъв отговор.

Не се чувстваше по-различен. Наистина ли се бяха слели?

— Душа? Дадох ти онова, което искаше. Ако не друго, поне говори с мен.

Мълчание.

— О, по дяволите! Кой има нужда от теб?

Той се извърна и огледа опустошената земя наоколо. Лъчите на издигащото се в небето слънце пробуждаха цветове във всички предмети. Вятърът бе утихнал, чуваше само далечният му шепот. Въпреки разрушенията и дима имаше някаква странна и дива красота в тази картина. Сигурно нямаше да се стигне до толкова много болка, безчестие и смърт, ако не бяха го предизвикали. Но сред всички тези пепелища, или дори над тях, като покривало се бе спуснало нещо, което им придаваше един нов, непознат и непредсказуем изглед. Сякаш всичко, към което поглеждаше, криеше в себе си възможността за съвършенство. В далечината се виждаха разрушени селца, насечени планински вериги и изгорели до основи гори. Като че ли гигантската ръка на злото бе помела света, който познаваше, но той знаеше, че не ръката на злото, а неговата ръка бе извършила всичко това — ето, че бе заслужил новото си прозвище. Но съвсем скоро, в това не се съмняваше, от пепелищата щеше да израсне нещо ново. Каквото и да е то, каквито и последствия да има появяването му, вината щеше да е само и единствено негова. Ала и това вече нямаше значение. На света предстоеше да опознае един нов ред — постоянна и неизменна смяна на светли и тъмни цикли — и той чувстваше, че това ще е за добро. Обърна се и впери очи в изгряващото слънце. Никога през живота си

не бе виждал по-красива гледка. Сигурно имам душа, рече си той, защото не помня друг път да съм се чувствал така.

Кулата престана да се люлее и бавно започна да се разпада.

Казах го съвсем искрено, Ивене, помисли си той. Още преди да си възвърна душата. Казах ти, че съжалявам и бях съвсем искрен. Не само за теб. За целия свят. Искам да ти се извиня. Обичам те.

...Камък по камък се рушеше каменната постройка и тялото му политна неудържимо напред, към перилата.

Неизбежно е, рече си той в мига, когато се блъсна в каменния парапет. Съвсем неизбежно. Няма друг начин. Когато целият свят се пречиства, с помощта на ветровете, огъня и водата, и всички злини са унищожени, или прогонени, неизбежно е последната и най-великата сред тях да бъде споходена от същата съдба.

Вятърът го блъсна с шумно свистене в лицето в мига, когато перилата поддадоха. Колкото и да е странно, помисли си, че звукът прилича на плющящо на простора пране.

Докато тялото му прелиташе над ръба на терасата, той хвърли кратък поглед право нагоре.

Високо в небето се рееше някаква черна фигура, която растеше с невероятна бързина.

Разбира се, рече си той, ето че получи мечтаната свобода, след като зърна изгрева с очите си...

Прибрал криле и изпънал огромното си тяло, Морнингстар се носеше право надолу подобно на огромен черен метеор. Когато наближи, той разпери ръце и протегна дългите си, изящни пръсти.

Джек се зачуди дали ще пристигна на време.

Източник: <http://sfbg.us>

Издание:

ДЖЕК ОТ СЕНКИТЕ. 1996. Изд. Камея, София. Биб. Фантастика, No.11. Роман. Превод: [от англ.] Юлиан СТОЙНОВ [Jack of Shadows / Roger Zelazny]. Печат: Полипринт, Враца. Формат: 20 см. Страници: 223. Цена: 240.00 лв. ISBN: 954-8340-18-4 (грешен).

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.